

DOLFJE WEERWOLFJE

Weerwolfbende

Paul van Loon

Leopold

DOLFJE WEEKWOLFJE

Weerwolfbende

Paul van Loon

Leopold

FAVORIETEN VAN DE KINDERJURY

Meester Kikker (7+) 曾 1996
Weg met die krokodil (7+) ✓ 1994
Paniek in de Leeuwenkuil (8+) ✓ 2005
Leeuwenroef (8+) ✓ 2007
Nooit de buren bijten (9+) 曾 1996
Altijd bijten de buren (9+)

DOLFJE WEERWOLFJE
Dolle vollemaannacht (voorleesprentenboek)
Het nachtmerrienefje (7+)
Niet bijten, Dolfje! (7+)
Weerwolvenfeest (7+, met liedjes-CD) 曾 2007
Dolfje Sneeuwwolfje (7+) 曾 2009
Dolfjes Vakantieboek
Dolfje Weerwolfje (8+) 曾 1998
Volle maan (8+) 曾 2000
Zilvertand (8+)
Weerwolvenbos (8+) 曾 2004
Boze drieling (8+) 曾 2006
Weerwolfgeheimen (8+) 曾 2008
Een weerwolf in de Leeuwenkuil (8+) ✓
Weerwolfbende (8+)

DE GRIEZELBUS (9+)
De griezelbus 0 ✓ 2000
De griezelbus 1
De griezelbus 2 ✓ 1995
De griezelbus 3 曾 1997
De griezelbus 4 ✓ 1999
De griezelbus 5
De griezelbus 6 ✓ 2006
De griezelbus 7 ✓ 2009

dolfjeweerwolfje.nl – degriezelbus.nl – paulvanloon.nl
✓ Getipt / 曾 Bekroond door de Nederlandse Kinderjury

dolfjeweerwolfje.nl

degriezelbus.nl

paulvanloon.nl

Paul van Loon

Weerwolfbende

Tekeningen Hugo van Look

Leopold
Amsterdam 2011

AVI 7 / M 6

Tweede druk 2011

© 2010 tekst: Paul van Loon

© Omslag en illustraties: Hugo van Look

Auteursfoto: Manisha van Loon

Uitgeverij Leopold bv, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 5687 8 / NUR 282

Deze digitale editie is gemaakt naar de eerste druk, 2010

Voor Richard

Inhoud

1. Vreemde schaduwen
2. Oude bekende
3. O... pa
4. Wro... au!
5. 't Was nacht...
6. Baard
7. Is daar iemand?
8. Weerwolven?
9. Giftig
10. Meester Kikker
11. Varkenskont
12. Bullebak
13. Watje
14. Niet pluis
15. Kunstgebit
16. Scherven
17. Jij bent het!
18. Koffertje
19. Fles
20. De Flesman

21. Jongetje
22. Iets harigs
23. Schuur
24. Bloemetjesjurk
25. Rennen!
26. Weerwolfbende
27. Het Verschrikkelijke Plan
28. Vluchten
29. Veilig?
30. Schijterd?
31. Iets in de kast
32. Verdwaald
33. Begrijp je?
34. Gekken!
35. Honderd jaar
36. Bezoek
37. Drrring!
38. De Vincentclub
39. De fanclub
40. Weg
41. Weerwolvenbos
42. Weerloos
43. Mes
44. Achterste kant

45. Hekel
46. Geen haar
47. Droom?
48. Red mij!
49. Grijp!
50. Drie druppels
51. Plan
52. Thuis
53. Oerwoud
54. Weerwolvenwerk
55. Reus
56. Vriend?
57. Nu of nooit!
58. Raak!
59. Rups
60. Amandelen
61. Wilde kastanjes
62. Geen droom
63. Een maand later

Paul van Loon over Weerwolfbende

I Vreemde schaduwen

'Wrow!' zuchtte Dolfje Weerwolfje.
Hij stond onder een lantaarnpaal en keek omhoog.
Daar strekte de nachthemel zich uit.
De volle maan keek op hem neer.
Wel een miljoen sterren knipoogden naar Dolfje.
Net als de maan kenden zij zijn geheim.
Dolfje keek naar zijn witte, behaarde handen.
Zijn klauwen glinsterden in het maanlicht.
Het was doodstil op straat.
Iedereen sliep.
Zelfs het huis van mevrouw Krijtjes was donker.
Hij bleef even staan voor het huis.
Gelukkig hoef ik voor haar niet meer bang te zijn, dacht hij.
Zij durft zich nooit te laten zien met volle maan.
Ze schaamt zich vast dat ze een weerwolf is.
Nou, ik niet hoor!
Het is hartstikke fijn om een weerwolf te zijn.
Ik ga nu snel naar Noura toe.
Lekker dollen onder de volle maan.
Hij schraapte zijn keel.

Argh!

Beetje keelpijn!

Niet te veel naar de maan huilen, dacht hij.

Dan gaat het vanzelf over.

Dolfje maakte zich klaar om te gaan rennen.

Maar opeens zag hij in zijn ooghoeken iets bewegen.

Twee schaduwen verschenen in de straat.

Eentje links.

Eentje rechts.

Ze schoven over de straatstenen.

Er klonk gegrom.

Er werd gegrinnikt.

‘Grrrrrrrr.’

‘Wrrrrrrrrrrw!’

Dolfje keek van links naar rechts.

Wat was dat?

Pats!

‘Au!’

Er vloog een steentje tegen zijn neus.

Iets of iemand giechelde.

Dolfje gromde.

‘Wrow! Wie deed dat?’

Aaa... rgh!’

Dolfje slikte.

Het voelde alsof hij een kiezelsteen doorslikte.
Geen tijd voor pijntjes, dacht Dolfje.
Boos keek hij om zich heen.
Opnieuw klonk een schurend gegrinnik.
Plotseling schoof een wolk voor de maan.
Er was nu alleen licht van de lantaarn.
Dolfje hoorde rennende voeten.
Donkere gedaantes schoten langs hem.
Hij kreeg een duw.
'Wrow, wat...'
'Grrr,' hoorde hij.
Dolfje viel opzij.
Opnieuw kreeg hij een duw.
'Grrrrauw!'
Dolfje viel naar de andere kant.
De schaduwen lachten grommend.
De wolk schoof weg.
De volle maan kwam weer tevoorschijn.
Dolfje lag op de grond.
Hij keek op.
Een schaduw viel over hem als een grote paraplu.
Vanuit de lucht daalde een zwarte gestalte neer.
Hij landde boven op Dolfje.

2 Oude bekende

‘Wrow!’ gromde Dolfje.

Hij probeerde de zwarte gedaante weg te duwen.

‘Ga weg!

Wie ben jij?’

Twee handen klauwden zich aan Dolfje vast.

Twee ogen glinsterden rood.

Witte hoektanden blikkerden in een bleek gezicht.

Een zwarte cape golfde om Dolfje heen.

Van binnen was die cape bloedrood.

Het was een enge omhelzing.

‘Af! Af!’ gromde Dolfje.

‘La me los!’

‘Ha ha ha!

Ben je niet blij mij te zien, Dolfje Weerwolfje?

Ik ben toch jouw vriend.

Hoop ik, tenminste.’

Dolfje herkende de stem.

En ook de akelige lach.

‘Valentijn, ben jij het?’

Wrow, ja, jij bent het!’

Verbaasd ging Dolfje rechtop zitten.
Hij keek in het bleke gezicht van een jongen.
Bloedrode ogen had hij.
Zijn piekhaar was inktzwart.
Dolfje duwde Valentijn van zich af.
‘Ga weg, vampier.
Kom niet aan mijn keel met die hoektanden!
Ik heb al keelpijn!
Wat doe jij hier, eigenlijk?’
‘Nou zeg!’ riep Valentijn.
‘Zo onvriendelijk tegen je redder!’
Beledigd vouwde hij zijn armen over elkaar.
‘Ze wilden jou te grazen nemen.
Maar ik, stoere Valentijn, heb ze verjaagd.’
‘Wrow,’ zei Dolfje.
‘Waar heb je het over?’
Valentijn zuchtte en schudde zijn hoofd.
‘Tss, tss!
Opletten, jochie.
Ik heb het over die twee enge schaduwen.
Die heb je toch wel gezien?
Er zijn rare figuren op pad, vannacht.
Ze hebben boze plannen!’
Dolfje krabbelde overeind.

‘O ja?

Hoe weet jij dat?

Ik werd omver geduwd.

Iemand sprong boven op mij.

Dat was jij!’

Valentijn keek Dolfje nijdig aan.

‘Wat wil je daarmee zeggen, weerwolfje?’

Dolfje gromde.

‘Wrow...’

Weer die pijn in zijn keel.

‘Misschien was jij wel zo’n schaduw.

Heb jij soms vriendjes meegebracht?

Vampiers die mij bang willen maken?

En die mij willen bijten?’

‘Wat?!’

Valentijn keek bijna scheel van woede.

‘Waarom zou ik dat doen?’

Ik ben een vredelievende vampier.
Ik doe... bijna geen vlieg kwaad.
Trouwens, ik heb geen vrienden!
Opeens keek hij een beetje droevig.
Heel even had Dolfje medelijden met hem.
Toen grinnikte Valentijn.
'Alleen heel af en toe heb ik zin in een slokje... rood.
Een druppeltje, dat is alles.
Dan wil ik even lekker in een halsje bijten.

Heel zachtjes.

Is dat zo erg?

Mag dat alsjeblieft?

Met een scheef oog keek hij naar Dolfjes behaarde hals.

‘Nee!’ zei Dolfje.

‘Dat mag...’

‘Nooit!’ gromde een andere stem.

Verschrikt keek Dolfje om.

3 O... pa

Maanlicht scheen op een zwarte gedaante.
Een schaduw met hoed en regenjas.
Een zwarte klauw rustte op een wandelstok.
Scherpe nagels glommen in het maanlicht.
Onder de hoed keken gloeiende ogen naar hen.
De gedaante bromde.
'Wat doe jij hier, vampier?'
De stok prikte in Valentijns borstkas.
'Wegwezen!
Laat mijn kleinzoon met rust!'
'Help!' riep Valentijn.
'Niet met een stok prikken.
Daar kan een vampier niet tegen!'
Hij sprong naar achteren.
Kronkelend maakte hij dat hij wegwam.
Terwijl hij wegvloog, veranderde hij in een vleermuis.
Hij fladderde even in het licht van de lantaarn.
Toen versmolt hij met het duister.
'Opa weerwolf!' riep Dolfje blij.
'Hm,' bromde de oude weerwolf.

Hij glimlachte kort.

‘Alles goed met je, Dolfje?’

Die vampier heeft je toch niet gebeten, hoop ik?’

Dolfje schudde zijn kop.

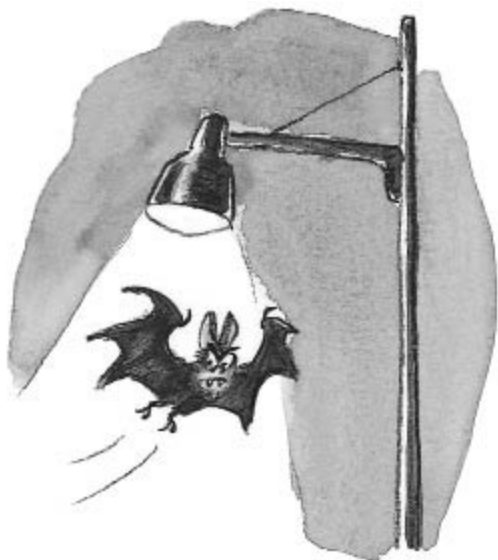
‘Nee, hoor, opa.

Dat zou Valentijn niet durven.

Hij doet wel naar en boos en zo.

Maar hij wil alleen maar vrienden zijn.’

Opa weerwolf gromde afkeurend.

‘Met een vampier kun je beter geen vrienden worden, Dolfje.
Als je even niet oplet, bijt hij in je hals.
En dan?’

Wat gebeurt er dan met een weerwolf?’

Dolfje haalde zijn schouders op.

‘Ik... weet het niet, opa.’

Opa weerwolf keek hem duister aan.

‘Dan wordt hij een weerpier.

Of misschien wel een vampwolf.

En dat wil je niet!

Dat kan heel gevaarlijk zijn!’

Dolfje grinnikte.

‘Ach, opa weerwolf.

Valentijn zou mij nooit kwaad doen.

Echt niet!’

‘Hm, misschien,’ bromde opa weerwolf.

‘Maar ga nu toch maar naar huis, Dolfje.

Het is niet pluis.

Dit is een duistere, donkere nacht.

Er zijn... wezens op pad.’

‘Wrow!

Wezens?’

Wat bedoelt u, opa?’

Opa weerwolf krabde onder zijn hoed.

Hij keek naar links.

En toen naar rechts.

Dolfje zag de gloed in zijn ogen.

‘Ik bedoel... kwade wezens, Dolfje.

Gevaarlijke figuren met boze plannen.

Ik kan het niet uitleggen.

Ik weet het nog niet precies.

Maar ik voel het.’

4 Wro...au!

Dolfje werd een beetje bang.
De woorden van opa weerwolf klonken...
Onheilspellend.
En dat vond Dolfje een naar woord.
'Ik heb wel iets gezien, opa.
Ik heb ook iets gevoeld.
Ik werd geduwd!'
Hij krabde op zijn kop.
'En ik zag gekke schaduwen...'
Hij aarzelde en keek opa weerwolf aan.
'Valentijn zei net zoiets als u,' fluisterde hij.
'Dat er rare figuren op pad zijn vannacht...
Dat is best wel onheilspellend!
Dat hij dat ook zei, bedoel ik.'
Peinzend wreef opa weerwolf over zijn wandelstok.
'Ga nu gauw naar huis, Dolfje.
Het is vannacht niet veilig voor jou.
Geloof me.
Misschien gaat het voorbij.
Maar eerst wil ik dat uitzoeken.'

Dolfje knikte.

‘Oké, opa.

Ik heb toch keelpijn.

Ik kan beter naar bed gaan.’

Even keek opa weerwolf hem onderzoekend aan.

‘Keelpijn?’

Hm, vreemd.

Normaal heeft een weerwolf nooit keelpijn.

Hij kan altijd huilen naar de volle maan.

Hopelijk betekent het niets, Dolfje.’

‘Maar Noura dan?’ vroeg Dolfje.

‘Is het voor haar ook gevaarlijk?’

‘Ik zal haar waarschuwen,’ zei opa weerwolf.

‘Ga nu maar.’

Zijn grote, behaarde klauw aaide Dolfjes kop.

‘Beloof me dat je meteen naar huis gaat, Dolfje!’

Dolfje knikte.

‘Wrow, dag opa weerwolf.’

‘Dag, Dolfje.’

Dolfje rende terug naar huis.

Jammer! dacht hij.

Nu kan ik niet naar de maan huilen met Noura.

Even keek hij om.

Daar stond opa weerwolf, onder de lantaarn.

Hij wachtte tot Dolfje naar huis gegaan was.
Dolfje rende een hoek om.
Voor hem lag een stille, donkere straat.
Lantaarns wierpen licht op de stenen.
Blauwe mist steeg op uit de grond.
Hoog in de lucht stond de volle maan.
Het was een prachtige weerwolfnacht.
Misschien is er niets aan de hand, dacht Dolfje.
Misschien vergist opa weerwolf zich.
Hij rende de straat in en keek naar de maan.
Even proberen, dacht hij.
'Wrooo-aaauuw!'
Het geluid van een schorre kraai.
Zonde, dacht Dolfje.
Om de volle maan zo voorbij te laten gaan.
Zal ik toch even stiekem naar Noura gaan?
We zijn maar drie avonden per maand weerwolf, dus...

Hij aarzelde.

Nee, kan niet, dacht hij.

Ik heb opa weerwolf beloofd dat ik...'

beng!

5 't Was nacht...

KLANG!

Het geluid weerkaatste door de stille nacht.

Verschrikt keek Dolfje over zijn schouder.

Achter hem lag de straat met de lantaarns.

Aan beide kanten stonden auto's.

Doodstil, alsof ze sliepen.

De blauwe mist was opeens dikker.

Links en rechts verschenen schaduwen.

Het leek of ze onder de auto's uit kropen.

Ze groeiden als inktvlekken.

Steeds langer werden ze.

Er klonk gegrom en gegrauw.

Oei! dacht Dolfje.

Een rilling gleed over zijn behaarde rug.

Zijn keel voelde dik.

Hij kon moeilijk slikken.

Snel naar huis, dacht hij.

ZJOEFF!

Een ijzeren deksel kwam aansuizen uit de mist.

Hij blonk en glom als een vliegende schotel.

Dolfje bukte net op tijd.
Het deksel kletterde vlak achter Dolfje.
KLING!
Daar bleef het deksel rondtollen op de stenen:
Wieuwieuwieuw...
Tot het neerviel – KLENG! – en stil bleef liggen.

Toen pas hoorde Dolfje het lied.
Grommende stemmen zongen:
't Was nacht.
't Was nacht.
't Was midden in de nacht.
Toen hoorde ik een vreselijk gelach.
Het was de...

Het was een raar lied.

Dolfje wist niet wat het betekende.
Het klonk griezelig.
Misschien door de rare tekst.
Misschien door de schurende stemmen.
Ze klonken erg vals.
Dolfje maakte dat hij wegkwam.
De stemmen achtervolgden hem.
't Was nacht.
't Was nacht.
't Was midden in de nacht...

Dolfje rende tot hij thuis was.
Hij stopte niet meer.
Keek niet meer om.
Luisterde niet meer.
Hij duwde zijn klauwen tegen zijn oren.
Dat rare lied wilde hij niet meer horen.
Die lange schaduwen wilde hij niet meer zien.
Hijgend kwam hij aan bij het poortje.
Zijn huis was bij Timmie, zijn beste vriend.
Timmies ouders hadden hem geadopteerd.
Hij sprong over het poortje de tuin in.
Daar was de keukendeur.
Tijdens volle maan was die deur altijd open.

Pa en ma wisten dat Dolfje laat op pad was.
Nog even keek Dolfje om en luisterde.
Waren ze weg?
Hij wachtte en luisterde.
Mistslierten zweefden boven de grond.
Opeens hoorde hij de stemmen weer.
't Was nacht.
't Was nacht...

Ze kwamen achter hem aan!
Dolfje aarzelde niet meer.
Hij trok de achterdeur open, sprong naar binnen en deed de
deur dicht.
Vlug draaide hij de sleutel om.
'Wrow! Ziezo!'
Het licht was aan in de keuken.
Er was iets vreemds aan de hand.
Er klonk een geluid.
Iets schraapte over de vloer.
Opeens bewoog een stoel.
Dolfje schrok.
Ow, daar zit iemand!
Zijn ze hier binnen gedrongen?
Voorzichtig liet hij zich op zijn hurken zakken.

Hij keek onder de tafel.

Daar kroop iemand op handen en voeten.

Dolfje keek in een grijnzend, behaard gezicht...

6 Baard

‘Dag, Dolfje...’

Dolfje haalde opgelucht adem.

‘Pa!

Bent u nog op?’

Waarom kruipt u hier?’

Het is midden in de nacht!’

Timmies vader ging staan.

Hij droeg een roze pyjama met olifantjes erop.

Met twee handen krabde hij aan zijn wangen.

Daar groeide allerlei pluizigs.

Sinds een week was hij een baard aan het kweken.

Elke dag kwam er meer haar bij.

Daardoor zag hij er nogal woest uit.

Dolfje moest er nog steeds aan wennen.

‘Vindt u die baard wel fijn?’ vroeg hij.

Vader haalde zijn schouders op.

‘Ik heb nog nooit een baard gehad, Dolfje.

Dus dit voelt heel anders.

En je weet: ik hou erg van anders.

Bovendien is het een beetje weerwolvig.

Hoop ik!’

Hij grinnikte en schudde zijn hoofd.

‘Ik ben geen weerwolf, maar een baardaap.’

‘Nee, hoor,’ gromde Dolfje.

‘U bent echt geen baardaap.

En ook geen weerwolf.

U bent meer een baardpa.’

Vader schoot in de lach.

Plotseling zag Dolfje iets glinsteren onder de tafel.

Hij raapte het op.

Het was een piepklein, rond schijfje.

Het glansde rood.

‘Wrow, wat is dat, pa?’

Vader glimlachte.

‘Dat is mijn nieuwe lens, jongen.’

‘Een rode lens?’

‘Wilt u rode ogen hebben?’

‘Eéntje maar,’ zei vader.

Hij deed de rode lens in zijn linkeroog.

‘Maar... dat is... raar, pa.

Vampiers hebben rode ogen.

Net als Valentijn, weet u wel!’

Vader knikte vrolijk.

‘Ja, dat is ook heel anders!

Ha ha, een baardpa met één rood oog!

Wat zullen de mensen opkijken!’

Opeens keek hij Dolfje aan.

‘Wat doe jij eigenlijk hier, Dolfje?’

Het is volle maan!

Moet jij niet lekker huilen met Noura en opa weerwolf en Leo?

Naar de volle maan, bedoel ik.’

Vader zuchtte.

‘Ach, wat lijkt me dat geweldig.

Kon ik maar eens een echte weerwolf zijn!

Dan was ik pas echt anders...

Wat zou ik huilen!

Zo hard als geen weerwolf ooit heeft gehuild.’

Verlangend staarde pa naar de volle maan.

Toen schudde hij zijn hoofd.

‘Dat zal dus nooit gebeuren, helaas.’

Hij keek Dolfje aan.

‘Of misschien wil jij...’

7 Is daar iemand?

Dolfje schudde streng zijn kop.

‘Nee, pa, bent u helemaal betoeterd!

Ik zal u nooit bijten!

U mag zulke dingen niet eens denken.

Opa weerwolf zou heel boos worden, als hij u hoorde.’

Vader zuchtte.

‘Ja, ik weet het, Dolfje.

Wie geen weerwolf is, kan alleen maar hopen.

Maar wat doe jij thuis?

Het is volle maan!’

Dolfje keek uit het keukenraam.

In de straat was geen schaduw te zien.

En hij hoorde geen gezang meer.

Mist vleide zich tegen het raam.

Alsof er een blauwgrijze deken om het huis lag.

‘Eh, er was iets geks aan de hand, pa.

Vreemde schaduwen.

Raar gezang en zo.

Er zijn kwade wezens op pad, volgens opa weerwolf.

Hij stuurde mij terug naar huis.

Bovendien heb ik keelpijn.’
Pa kneep zijn rechteroog dicht.
Zijn linkeroog bleef wijd open en glom rood.
‘Oké,’ zei hij.
‘Opa weerwolf is oud en wijs.
Je moet doen wat hij zegt, Dolfje.
Ga maar slapen.
Morgen is er weer een weerwolfnacht.
Keelpijn is niet fijn.
Dus gauw onder de dekens, voor je ziek wordt!’
Dolfje knikte.
‘Trusten, pa.’
‘Slaap lekker, Dolfje.
Doe je voorzichtig met die scherpe klauwen?
Pas op met de lakens, bedoel ik...’
Dolfje grinnikte grommend.
Hij liep de trap op naar zijn kamer.
Daar plofte hij op zijn bed.
Voorzichtig legde hij zijn klauwen op zijn benen.
Ze mochten het laken niet raken.
Wat jammer, dacht Dolfje.
Een verpeste volle maan.
Ik heb Noura niet eens gezien!
Dat komt door die rare schaduwen en geluiden.

En misschien is er niets aan de hand.

Misschien...

TIK!

Er kwam iets tegen de ruit.

Dolfje veerde overeind.

‘Wat was dat?’

Hij sprong naar het raam en duwde het open.

De maan verlichtte de mistige tuin en de straat.

Klonk daar gegrinnik?

Dolfje stak zijn kop uit het raam.

Het maanlicht stroomde door hem heen.

Het voelde als een warme douche.

Hij hief zijn kop en huilde naar de maan.

‘Aaaah!’ riep hij meteen.

‘Dat doet zeer!’

Toen keek hij omlaag.

Blauwe damp omhulde de lantaarns.

Donkere vlekken bewogen door de mist, als vissen onder troebel water.

‘Wrow!

Is daar iemand?’

Het was even stil.

Toen klonk ergens in de mist gegiechel.

‘Wie is daar?’ vroeg Dolfje.

8 Weerwolven?

Beneden in de tuin stonden twee gestalten.
Ze wezen naar Dolfje.
Razendsnel klom een van hen in de lantaarnpaal.
Slierten mist dreven om de lamp.
Twee ogen lichtten boosaardig op.
In een flits zag Dolfje een mond vol puntige tanden.
Opeens gooide het wezen iets naar hem.
Meteen gleed het grinnikend omlaag langs de lantaarnpaal.
Net op tijd dook Dolfje weg.
Over zijn kop suisde een steen de kamer in.
KRAK!
Een barst verscheen in de spiegel.
Dolfje brulde woest.
Hij stak zijn hoofd uit het raam.
'Wrow!'
De twee wezens dansten en sprongen als gekken in het rond.
Het leek of ze Dolfje uitlachten.
Toen begonnen ze te zingen met rauwe stemmen:
't Was nacht.
't Was nacht...

Ergens ging een deur open.
Een hond blafte.
Iemand riep de hond.
Meteen draaiden de twee wezens zich om.
Snel schoten ze weg uit de tuin.
Ze sprongen over het tuinhek.
Joelend sprongen ze door de mistige straat.
Onderweg trokken ze bloemen uit de grond.
Ze schopten tegen auto's en gooiden zand tegen ruiten.
Aan het einde van de straat keken ze omhoog.
Allebei huilden ze naar de maan.
Dolfjes bek viel open.
'Weerwolven?' stamelde hij.

9 Giftig

‘Het was raar,’ zei Dolfje de volgende ochtend.

‘Er waren vreemde figuren.’

Samen met Timmie liep hij naar school.

In hun rugzakken zaten boeken, schriften, broodjes en melk.

Dolfje was gewoon weer een jongen, met blond stekelhaar en een brilletje.

‘Vreemde figuren?’ vroeg Timmie.

‘Wie?’

‘Waar?’

‘Wanneer?’

‘Afgelopen nacht,’ zei Dolfje.

‘Twee vreemde figuren.

Het kan eigenlijk niet.

Maar het leken wel weerwolven!

Waarom zaten ze onder mijn raam?’

Nu zit er een barst in mijn spiegel.’

Dolfje slikte moeizaam.

Timmie keek hem bezorgd aan.

‘Je klinkt raar, Dolfje.

Alsof je een aardappel in je keel hebt.

Voel je je wel goed?

Was het geen weerwolf-nachtmerrie?’

Dolfje schudde zijn hoofd.

‘Nee, echt niet, Timmie.

Het was geen droom...’

Hij zweeg.

Ze liepen langs het huis van mevrouw Krijtjes.

De magere buurvrouw zat in de tuin over plantjes gebogen.

Met haar haakneus snoof ze aan de groene blaadjes.

Op haar hoofd stond een mal hoedje met veren.

Dat droeg zij altijd.

Zodra ze Dolfje en Timmie zag, verstijfde zij.

Haar ogen ontmoetten Dolfjes ogen.

Haar pupillen werden groter.

Wow, net of ze bang is voor mij, dacht Dolfje.

Langzaam kwam mevrouw Krijtjes overeind.

Aan haar arm hing een mandje.

Tussen haar knokige vingers klemde zij een plantje.

Het leek wel of ze het wilde wurgen.

Het was met wortel en al uit de grond getrokken.

Vlug legde ze het in het mandje.

Daar lagen nog meer plantjes in.

Mevrouw Krijtjes gluurde over haar magere schouder naar Dolfje.

Hij huiverde.

In haar ogen las hij angst en woede.

Krijtjes spuugde op de grond, draaide zich om en verdween in haar huis.

Met een klap trok zij de deur achter zich dicht.

‘Zo!’ zei Timmie.

‘Wat keek zij vuil naar ons.’

Dolfje knikte.

‘Ja, zij heeft nog steeds een hekel aan mij.

Vooral sinds zij zelf een weerwolf geworden is.

Dankzij mij, omdat ik haar gebeten heb!

In haar taaie kuit.

Bah, ik proef het nog, als ik eraan denk.

Net een vieze lap leer.'

Timmie snoof luid.

Hij legde zijn arm over Dolfjes schouder.

'Pech voor haar!

Dat was haar eigen schuld.

Kom, wij gaan naar school.

Niet meer aan die stomme Krijtjes denken.'

Ze liepen verder.

Verderop kwam een man aanlopen.

Snelle pas, zijn handen in zijn zakken.

Hij droeg een lange, zwarte jas.

Op zijn neus stond een bril met spiegelglazen.

Even keek de man Dolfje aan over de rand van zijn bril.

Een van zijn ogen was spierwit, zonder pupil.

Hé, dacht Dolfje.

Wie is dat?

De man liep het tuinpad van mevrouw Krijtjes op.

Hij drukte op de bel.

'Bezoek voor mevrouw Krijtjes,' zei Timmie.

Dolfje krabde op zijn hoofd en keek Timmie aan.

'Raar!'

‘Wat bedoel je?’ vroeg Timmie.

‘Die man,’ zei Dolfje.

‘Het is net of ik hem ergens van ken...’

De deur ging open en de man stapte naar binnen.

Deur dicht.

Even later verscheen het gezicht van mevrouw Krijtjes achter het raam van de woonkamer.

Heel even keek Dolfje recht in haar ogen.

Hij rilde.

Toen trok Krijtjes snel het gordijn dicht...

10 Meester Kikker

‘Nou, nou, wat saai,’ zei meester Frans.

‘Het lijkt wel of jullie allemaal slecht geslapen hebben.

De een ziet er nog suffer uit dan de ander.’

Dolfje keek om zich heen.

Meester Frans had gelijk.

Jongens en meisjes zaten lui onderuit.

Hoofden steunden op handen.

Hier en daar waren ogen dicht.

Vincent gaapte.

Je kon zijn amandelen zien, achter in zijn keel.

Ze waren een beetje dik en vlekkerig.

Dolfje slikte.

Zelf was hij ook een beetje slaperig.

Dat was altijd zo na een weerwolfnacht.

Door het keelgat van Vincent moest hij opeens aan zijn eigen keel denken.

Nog steeds zat daar dat dikke gevoel.

Als ik maar niet ziek wordt, dacht hij.

Ik wil vanavond naar het Weerwolvenbos.

Hoofdschuddend keek meester Frans de klas rond.

‘Wat raar!

Net of jullie school helemaal niet leuk vinden.

Alsof jullie liever vakantie zouden hebben.

Liever zwemmen en voetballen en uitslapen en zo.

Dat kan ik haast niet geloven!’

‘Jaaa!’ riepen een paar kinderen.

Die waren duidelijk goed wakker.

Maar de slaapkoppen bleven stil en lusteloos.

Zelfs van het woord vakantie werden ze niet wakker.

Vincent legde zijn hoofd op zijn tafeltje.

Hij snurkte meteen.

‘Hebben jullie zin in iets leuks?’ vroeg meester Frans.

Hij deed of hij het gesnurk niet hoorde.

Vincent was een stoere jongen.

Hij droeg altijd een zwart leren jack.

Nu droeg hij een brede riem met een ijzeren gesp.

De gesp had de vorm van een wolvenkop, zag Dolfje.

En de riem was versierd met doodskoppen.

Dat hadden beter slaapkoppen kunnen zijn, dacht Dolfje.

Hij grinnikte zachtjes.

‘Nou, wat doen we?’

Iets leuks of niet?’ vroeg meester Frans.

‘Jaaa!’ riepen de wakkere kinderen.

De slaapkoppen bromden wat.

Vincent snurkte door.
Meester Frans zuchtte.
‘Nou, mij best, hoor.
Slapen jullie maar lekker verder.
Als jullie zo suf doen, heb ik geen zin om les te geven.
Dus ga ik maar...’
Hij trok een la van zijn bureau open.
Daar haalde hij een boek uit.
‘Lekker voorlezen.’
Leuk, dacht Dolfje.
Sommige kinderen gingen rechtop zitten.
Noura ook, achter in de klas.
Ze glimlachte naar Dolfje.
Hij lachte terug en haalde zijn schouders op.
‘Opa weerwolf!’ zei hij onhoorbaar.
Noura knikte.
‘Ik weet het,’ fluisterde ze.
Dolfje zuchtte opgelucht.
Opa weerwolf had de boodschap doorgegeven.
Gelukkig!
‘Een mooi boek!’ zei meester Frans met luide stem.
‘Het heet: Meester Kikker.
Ik vind het zelf erg leuk.
Waarom vind ik dat?’

Hij keek de klas rond.
Niemand gaf antwoord.
Ook Dolfje wist het niet.
Meester Frans glimlachte.
'Omdat...'

II Varkenskont

‘De meester in dit boek heeft dezelfde naam als ik,’ zei meester Frans.

‘Dat is toch geweldig.

Of niet soms?

Dat zouden jullie ook wel willen.

Een boek waarin jouw naam voorkomt.

Niet dan?

Dat is vet!

Bovendien is het een heel spannend boek.

En mijn naam staat er dus in.

Of had ik dat al gezegd?’

Trots keek meester Frans de klas rond.

‘O ja?’ zei Buddy Irritand.

Hij was een jongen met rood haar en honderden sproeten.

Hij was Vincents beste vriend.

‘Hoe heet die meester dan?’

‘Buddy is zo dom als een varkenskont,’ zei Amanda met een vervelde stem.

Ze rekte zich uit en gaapte luidkeels.

Dolfje grinnikte.

Vol bewondering keek hij naar Amanda.
Zij was een lang meisje met kort haar en heel grote tanden.
Ze droeg een spijkerbroek en stoere laarzen.
Eigenlijk zag Amanda eruit als een jongen, dacht Dolfje.
Dat was hem nooit zo opgevallen.
De jongens durfden nooit iets tegen haar te zeggen.
Vooral Buddy niet.
Amanda had hem ooit een klap op zijn neus geven.
Buddy had uren met een bloedneus gezeten.
Dat was zijn eigen schuld geweest.
Hij had haar uitgescholden voor 'dom paard'.
Foutje!
'Ik ben niet dom,' had Amanda alleen maar gezegd.
Zij was dol op paarden.
Meester Frans wierp Buddy een boze blik toe.
'Eh, in elk geval heet hij niet Buddy!'
De meester opende het boek Meester Kikker en begon voor te lezen.
Vincent gaapte luid.
Maar de wakkere kinderen letten niet op hem.
Meester Frans kon goed voorlezen.
Met gekke stemmetjes en grote gebaren.
De helft van de klas sliep.
De andere helft luisterde ademloos.

Maar langzaam luisterden steeds meer kinderen.
Ogen gingen open.
Oren werden gespitst.
Het boek ging over een meester met een groot geheim.
Af en toe veranderde hij in een kikker.
Dolfje vond het erg interessant.
Hij luisterde vol aandacht.

Na een paar hoofdstukken hield meester Frans plotseling op.
‘Zo, het is mooi geweest voor vandaag,’ zei hij.
‘Wat denken jullie?
Is zoiets echt mogelijk?’
‘Wat bedoelt u, meester?’ vroeg Noura.
Meester Frans klopte op het boek.
‘Dat mensen zomaar kunnen veranderen.
In een kikker, bijvoorbeeld.
Net als mijn naamgenoot.’
Opeens schoot Vincent overeind.
Blijkbaar was hij wakker geworden en had hij toch stiekem
geluisterd.
‘Natuurlijk kan dat!’ riep hij.
‘Kijk maar naar Dolfje Spaan.
Die verandert ook steeds...’
Dolfjes handen verkrampden.

12 Bullebak

Nee! dacht Dolfje.

Hij kon niet geloven wat hij hoorde.

Wist Vincent van zijn geheim?

Dat was onmogelijk.

Dat was een ramp!

Vincent was de grootste klier van de klas.

Een pestkop.

Een bullebak.

Niemand mocht het weerwolfgeheim weten.

Voor al Vincent niet.

Alleen Nico Pochmans had Dolfje ooit als weerwolf gezien.

Nico was verhuisd, lang geleden al.

Dus niemand wist het.

Maar Vincent dan?

Hoe...?

Ik ben verloren, dacht Dolfje.

Vincent gaat mij aangeven.

Bij de meester, bij de directeur, bij de politie...

Hij keek naar Noura.

Wat nu?

Zij haalde haar schouders op.

Vol ongeloof schudde ze haar hoofd.

‘Wat bedoel je, Vincent?’ vroeg meester Frans.

‘Dolfje ziet er altijd hetzelfde uit.

Ik heb hem nog nooit gezien zonder zijn blauwe broek en zijn rode shirt.’

Vincent grijsde.

Hij keek geniepig naar Dolfje.

‘Nou, meester,’ zei hij.

‘Toch is het zo.

Dolfje Spaan verandert vaak in iets anders.

Eigenlijk zie ik het zelfs elke dag gebeuren.’

Hè, dacht Dolfje, elke dag?

Alleen met volle maan word ik een weerwolf.

Drie nachten per maand.

Wat bedoelt Vincent?

Ook Noura trok haar wenkbrauwen verbaasd op.

Meester Frans glimlachte flauw.

Hij hield zijn hand voor zijn mond en gaapte.

‘Oké, Vincent.

Dit is vast weer een van jouw fantastische grappen.

Vertel maar wat je bedoelt.

Maar wel vlug, voordat ik ook in slaap val!

Ik weet nu al dat ik het niet leuk zal vinden.

En daarna mag jij sorry zeggen tegen Dolfje.'

Vincent knikte en grijnsde.

'Dolfje Spaan verandert echt elke dag, meester.

Niet in een kikker.

Natuurlijk niet.

Dat kan niet.

Dolfje wordt...'

13 Watje

‘Een wat?’ zei meester Frans.

‘Zeg het nou maar, Vincent.

Dan gaan wij ons schamen voor jouw grap.’

Vincent grinnikte.

Hij hapte naar adem.

‘Dolfje wordt een... watje!

Een pluizig, wollig, harig watje.’

Vincent viel van zijn stoel van plezier.

Ook Buddy Irritand kreeg de slappe lach.

Nog een paar jongens en meisjes gniffelden.

Dat waren vrienden van Vincent.

Samen vormden zij een soort club.

Allemaal droegen ze leren jasjes en brede broekriemen, net als Vincent.

De Vincentclub noemde Dolfje ze.

Vincent was er lid van.

En Buddy Irritand natuurlijk.

Ook Ahmed en Samson waren van de Vincentclub.

En nog wat jongens en meisjes.

Geniepig loerden en lachten ze naar Dolfje.

Dolfje werd vuurrood.

Tegelijk was hij opgelucht.

Gelukkig.

Vincent wist niets van het weerwolfgeheim.

En de anderen dus ook niet.

Hij keek naar Noura.

Ze knikte, haast onmerkbaar.

Ook zij was duidelijk opgelucht.

Ze stond zo snel op dat haar stoel omviel.

‘Heel anders dan jij, hè Vincent?’

Jij bent een kwal.

Maar jammer genoeg verander je nooit.

Jij blijft altijd dezelfde.

Elke dag een kwal!

Wat erg om jou te zijn...’

Dolfje schoot in de lach.

Goeie! dacht hij.

Nu begonnen ook andere kinderen te lachen.

Vincent werd rood.

Woedend keek hij naar Noura en naar Dolfje.

Dolfje moest nog harder lachen.

‘Stom hoor, Vincent,’ zei Amanda.

Ze geeuwde, alsof ze Vincent niet alleen stom, maar ook saai vond.

‘Sukkel!’ zeiden Loes en Luus.

Zij waren een tweeling, allebei mooi zwart als ebbenhout.
Altijd droegen ze vrolijke, kleurige kleren met armbanden en riemen.

Ze zaten achter Dolfje en aaiden hem over zijn hoofd.

Loes met haar linkerhand.

Luus met haar rechterhand.

Hun zilveren armbanden rinkelden.

‘Gekke Vincent,’ zeiden ze tweestemmig.

Het klonk haast alsof ze zongen.

Nog meer meisjes staken hun tong uit naar Vincent.

Zelfs Emmy, die altijd heel stil was.

Meester Frans probeerde zijn glimlach te verbergen.

‘Oké, het lijkt me duidelijk, kinderen.

De meesten vinden de grap van Vincent niet zo leuk.

Ik wil er verder geen woorden aan vuil maken.

Namens Vincent bied ik al vast zijn excuses aan aan Dolfje.
Meester Frans knipoogde naar Dolfje.

‘De ochtend is weer om.

Het is woensdag, dus jullie hebben vrij vanmiddag.

Ga maar gauw slapen, slaapkoppen.’

De kinderen verlieten de klas.

‘En denk erom,’ riep meester Frans hen na.

‘Niet van het pad af gaan.

Want daar loeren de wolven.’

‘Wolven?

Wat bedoelt u?’ vroeg Dolfje met een dikke stem.

Zijn keel deed opeens weer zeer.

Slikken was pijnlijk.

Alsof er erwten in zijn keel zaten.

Meester Frans knipoogde.

‘Dat is een waarschuwing, Dolfje.

Natuurlijk zijn er geen echte wolven.

Maar soms zijn er mensen met rare plannen.

Jullie moeten rechtstreeks naar huis gaan.

Niet door de stad slenteren.

Geen vreemde straten in gaan.

Er lopen rare snuiters rond, tegenwoordig.

Dat weten jullie ook wel.

Jullie lezen toch ook de krant?’

Dolfje knikte.

‘Eh... natuurlijk, elke dag.

Tot morgen, meester.’

‘Tot morgen, Dolfje,’ riepen Loes en Luus.

Ze fladderden giechelend de klas uit.

‘Eh... ja, dag,’ zei Dolfje.

Hij kreeg onverwachts een duw, toen hij de gang in liep.

Vincent stond achter hem.

Ahmed en Samson gluurden over zijn schouder.

‘Wacht maar, jochie,’ fluisterde Vincent.

‘Al die meiden zijn dol op jou.

Die houden van watjes.

Maar ik krijg je nog wel.

Binnenkort...’

‘Juist!’ gromden Ahmed en Samson.

‘En wij ook...’

14 Niet pluis

‘Vincent!

Denk erom!’ riep meester Frans.

Hij stond in de deuropening van de klas.

‘En jullie ook, Ahmed en Samson!’

Vincent snoof.

Snel liep hij de gang uit.

De andere jongens holden achter hem aan.

‘Trek je maar niets van Vincent aan hoor, Dolfje,’ zongen twee stemmen in koor.

‘Hij is gewoon jaloers, daarom doet hij zo.’

Giechelend liepen Loes en Luus langs Dolfje.

Hun haren golfdén langs zijn gezicht.

Hun stemmen zoemden als bijen in zijn oor.

‘Je hebt fans, Dolfje,’ zei Noura.

Ze stond opeens naast hem.

‘Huh?’ zei Dolfje.

‘Wat bedoel je, Noura?’

Noura wees naar de twee meisjes, die giechelend om de hoek verdwenen.

‘Zij!’

‘O die twee,’ zei Dolfje.

‘Grappig, hè.’

Hij bloosde.

‘Ik kan er ook niets aan doen dat ze mij leuk vinden.’

Noura giechelde.

‘Natuurlijk niet, Dolfje.

Jij hebt je eigen fanclub.

Dat is toch geweldig?

Je mag blij zijn met vrienden als Loes en Luus.

En volgens mij vindt Amanda jou ook wel leuk.

In elk geval leuker dan Vincent.

Zij is niet bang voor die lastige klier en zijn vriendjes!’

Dolfje krabde op zijn hoofd en knikte.

‘Da’s waar, Noura.

Maar... een fanclub?’

Hij zuchtte.

‘Ik weet niet wat er aan de hand is, Noura.

Maar er is iets niet pluis...’

Samen liepen ze het schoolplein af.

Toen ze de poort uit waren, hoorde Dolfje opeens gezang in de verte...

’t Was nacht.

’t Was nacht...

Verschrikt keek hij Noura aan.
'Hoorde jij dat ook?'
'Wat, Dolfje?'

'Dat gezang!
Die stemmen!
Ze zongen datzelfde liedje als vannacht.'
'Wat bedoel je, Dolfje?' vroeg Noura.
'Wie zong welk liedje?'
Dolfje keek om zich heen.
Het schoolplein was verlaten.
Over de tegels waaiden droge bladeren.
Ze ritselden als de bladzijden van een boek.

In de straat was ook niemand meer te zien.

‘Vreemde weerwolven!’ fluisterde hij.

Ver achter de huizen verdween de echo van stemmen.

’t Was nacht.

’t Was nacht...

Opeens kreeg Dolfje een rare gedachte.

Stel je voor, dacht hij.

Stel je voor dat Vincent en zijn vrienden die weerwolven zijn...

15 Kunstgebit

Noura keek Dolfje vol ongeloof aan.

‘Twee nieuwe weerwoven in de stad?

Waar komen die vandaan?’

Dolfje haalde zijn schouders op.

‘Ik vind het ook vreemd, Noura.

Niet iedereen kan toch zomaar een weerwolf worden?

Wij zijn toch best... bijzonder, eigenlijk.

Of niet dan?’

Noura keek hem nieuwsgierig aan.

‘Waren het grote?

Net als Leo en opa weerwolf.

Of waren het kleine?’

Dolfje wreef door zijn witte stekelhaar.

‘Net als wij, geloof ik.’

‘Ah, kindweerwoven,’ zei Noura, terwijl ze de hoek om liepen.

‘Maar wie zijn dat dan?’

Ze keken elkaar aan.

‘Ik dacht even aan Vincent en zijn vrienden.’

‘Geloof je dat echt?’ vroeg Noura.

Dolfje haalde zijn schouders op.
'Of het zijn kinderen van andere scholen.
Of uit andere plaatsen zelfs.'
Ze liepen de straat in.
Dolfje schudde zijn hoofd.
'Maar hoe kan dat zo opeens?
Die kinderen moeten gebeten zijn door een weerwolf.
Wie heeft hen gebeten?'
Ze liepen langs het huis van mevrouw Krijtjes.
De gordijnen waren dicht.
Het huis zag er stil en verlaten uit.
'Krijtjes!' riep Noura.
Ze gaf Dolfje een mep tegen zijn schouder.
'Au!
'Oeps, sorry, Dolfje.
Maar opeens snap ik het!
Noura's stem trilde van opwinding.
'Mevrouw Krijtjes is een weerwolf!
Dus zij kan van anderen een weerwolf maken door ze te
bijten!
Alleen zij is slecht genoeg om dat te doen.'
Dolfje schudde zijn hoofd.
'Kan niet, Noura.
Mevrouw Krijtjes heeft een kunstgebit.

Als weerwolf is ze tandeloos.
Dan past dat kunstgebit niet meer in haar bek.
Zij kan nooit iemand in een weerwolf veranderen.
Dat heeft opa weerwolf mij een keer verteld.
Mevrouw Krijtjes is ongevaarlijk.’
‘Echt?’ zei Noura.
‘Wat jammer.
Ik dacht dat ik het raadsel opgelost had.’
Dolfje schudde somber zijn hoofd.

‘Was dat maar waar, Noura.’
Hij keek naar het huis van mevrouw Krijtjes.
Bewogen de gordijnen even?
Misschien stond zij naar hen te gluren.
Zij was niet meer gevaarlijk.
Maar toch was dat geen prettig idee.
‘Kom, we lopen verder,’ zei Dolfje.

Ze liepen samen tot de hoek van de straat.

Daar nam Noura afscheid.

‘Nou, tot vanavond, Dolfje.

Ik kom je halen.’

Dolfje knikte.

‘Doei, Noura.’

Dolfje keek haar na.

Ik hoop dat er vanavond niets geks gebeurt, dacht hij.

Stel je voor dat het opeens wemelt van de weerwolven.

Dat zou ik niet leuk vinden!

Hij schudde zijn hoofd en draaide om.

Op dat moment klonken er voetstappen.

Ze galmden door de straat.

Dolfje wilde omkijken.

De voetstappen kwamen snel dichterbij.

Hij hoorde gehijg.

Iemand lachte.

Toen kreeg hij een paar stompen in zijn rug.

Alsof handen en voeten hem daar raakten.

Er klonk hard gelach.

Dolfje viel voorover.

Hij bonkte met zijn voorhoofd op de stoep.

Zijn bril vloog van zijn neus.

Er klonk gerinkel van glas...

16 Scherven

Dolfje knipperde met zijn ogen.
De wereld om hem heen was wazig.
Er bonkte iets in zijn hoofd.
Hij probeerde zijn bril recht te zetten.
Dat lukte niet.
De bril was weg!
Dolfje voelde met zijn handen op de grond.
Scherven!
Er lagen alleen maar stukjes glas.
Mijn bril, dacht Dolfje.
Hoe kan dat nou?
Zijn hoofd bonkte nog steeds.
Dat ging een flinke buil worden.
‘Ha, ha!
Nu piep je wel anders, hè!’
Dolfje wilde gaan staan, maar dat kon niet.
Iets zwaars drukte op zijn schouders.

Dolfje keek schuin omhoog.
Daar stond een vage gedaante.
Hij hield zijn voet op Dolfjes rug.
Dolfje herkende hem niet.
Alles was wazig zonder bril.
Er stonden nog twee gedaantes.
Ook die waren vaag.
‘Laat los!’ gromde Dolfje.
Binnen in hem begon woede te groeien.
Hij voelde zijn spieren verstrakken.
Zijn vingers kromden zich.
Zijn nagels groeiden.
Zelfs in zijn ogen voelde hij iets veranderen.
Weerwolfwoede stroomde door zijn lijf.
Ook al was de volle maan nog niet te zien.
Dat gebeurde haast nooit.
Maar Dolfje kon het niet tegenhouden.
Er ging een trilling door zijn armen en benen.
‘Kijk, hij ligt te rillen van angst,’ riep een van zijn aanvallers.
Dolfje gromde.
Hij zette zijn handen op de grond.
Met veel moeite duwde hij zichzelf omhoog.
‘Wrow!’
Hij maaide met zijn hand om zich heen.

De voet verdween van zijn rug.
De aanvaller viel om als een kegel op een bowlingbaan.
‘Au!’ riep hij.
‘Hij heeft me geraakt met iets scherp.
Mijn wang bloedt!’
Op handen en voeten kroop hij achteruit.
Dolfje zat op zijn knieën en keek om zich heen.
Uit zijn keel kwam een dierlijk gegrom.
Hij kon er niets aan doen.
Het kwam diep van binnen uit.
Zijn keel brandde van de pijn.
Maar daar lette hij niet op.
Hij kromde zijn vingers tot klauwen.
De wazige gestalten deinsden terug.
Hij hoorde de paniek in hun stemmen.
‘Oei! Wat gebeurt er?’
‘Moet je die ogen zien.
Ze veranderen van kleur, lijkt het wel.’
‘En zijn oren...’
Op dat moment klonken er voetstappen.
‘Hé, wat doen jullie daar!’

17 Jij bent het!

‘Wegwezen, jongens!’

Dolfjes aanvallers gingen er snel vandoor.

Ze renden weg, zo hard als ze konden.

Dolfje ging rechtop zitten.

Het weerwolfgevoel glipte uit zijn lijf.

Niets meer aan de hand.

Hoe is dat mogelijk, dacht hij.

Ik was bijna in een weerwolf veranderd.

Op klaarlichte dag!

Hij zuchtte.

Er gebeurden zoveel vreemde dingen!

Waar is mijn bril, dacht hij.

Hij tastte om zich heen.

‘Zocht je dit?’

Verbaasd keek Dolfje op.

Een lange gedaante stond voor hem.

Vaag als een spook.

Hij legde de bril in Dolfjes hand.

Dolfje zette hem meteen op.

Nog steeds was bijna alles wazig.

De glazen waren stuk.
Er zaten alleen een paar scherven in.
Niet genoeg om goed te kunnen zien.
Dolfje zag schoenen en een koffertje.
De rest was onscherp.
‘Dank u,’ fluisterde hij.
Hij knipperde met zijn ogen.
‘Alles goed met je?’ zei de man.
Dolfje knikte.
Dolfje zag een vaag gezicht.
Een schittering van brillenglazen.
‘O, jij bent het,’ zei de man opeens.
‘Dat is heel interessant!’
Er lag een vreemde klank in zijn stem.
Hij klonk als een wetenschapper die een bijzonder dier uit de prehistorie ontdekt.
‘Wat bedoelt u?’ vroeg Dolfje.
‘Wie bent u?’
De man lachte geheimzinnig.
Hij knielde naast Dolfje.

18 Koffertje

Timmie liep naar huis.

Hij was iets later uit school dan Dolfje.

Timmie zat een klas hoger.

Hij had nog een karweitje gedaan voor de meester: een tekening voor een jarige.

Timmie kon goed tekenen.

Altijd als er iemand jarig was, mocht hij een tekening maken.

Vroeger was dat met wit krijt op een zwart schoolbord.

Nu mocht hij met de muis tekenen op het digitale schoolbord.

Meestal vond hij dat erg leuk.

Maar deze keer had hij haastig getekend.

Een wolf met een feesthoedje op.
Wat frutsels en fratsels erbij.
Toevallig heette de jongen die de volgende dag jarig was
Wolf.
Wolf Lammers, om precies te zijn.
Maar Timmie dacht steeds aan iets anders.
Hij maakte zich zorgen om Dolfje.
Die keelpijn was raar.
Dolfje had nooit keelpijn.
Waarom nu opeens wél?
Hij werd toch niet echt ziek?

En die onbekende weerwolven van de afgelopen nacht?
Daar maakte Timmie zich nog meer zorgen over.
Natuurlijk ging Dolfje elke maand drie nachten op pad als weerwolf.
Samen met opa weerwolf, Noura en zijn grote neef Leo.
Dan deden ze coole weerwolfdingen.
Dat was veilig.
Maar nu was het anders.
Onbekende weerwolven...
Dat beviel Timmie helemaal niet.
Het voelde niet goed!
Want weerwolven zijn niet altijd goedaardig, dacht Timmie.
Misschien waren deze weerwolven wel gevaarlijk.
Net als in griezelfilms.
Ik moet Dolfje waarschuwen, dacht hij.
Hij snelde de hoek om.
Verderop in de straat zag hij Dolfje op de stoep zitten.
Voor hem knielde een man in een lange jas.
Hij duwde Dolfjes arm omhoog.
Hij hield iets onder Dolfjes oksel.
Wat was daar aan de hand?
Wie was die man?
‘Au!’ riep Dolfje opeens.
Timmie zag dat hij overeind sprong en zijn arm losrukte.

'Dolfje!' riep Timmie.
Verschrikt keek de man om.
Hij had een koffertje bij zich.
Het glipte uit zijn hand.
Het deksel klapte open.
Uit het koffertje viel een bundel groene kronkelende dingen.
Even schrok Timmie.

Hij dacht dat het slangen waren.
Maar ze lagen stil op de grond.
Het waren groene riemen.

‘Timmie?’ riep Dolfje.

‘Ben jij daar?’

De man propte de riemen in het koffertje en klapte het dicht.

Vlug stopte hij iets in zijn binnenzak.

Hij keek boos naar Timmie.

Toen liep hij snel weg met het koffertje onder zijn arm.

19 Fles

Timmie rende naar Dolfje.
De man liep snel de straat uit.
Voor hij de hoek om ging, keek hij om.
Even was er een flits van zijn brillenglazen.
Toen was de man weg.
Op de grond lag nog een groene riem.
Timmie stopte hem in zijn jaszak.
'Dolfje, alles goed met je?' hijgde hij.
Dolfje staarde verdwaasd voor zich uit.
'Ik...
Ik werd op de grond geduwd door...
Ik weet niet door wie.
Toen viel mijn bril.
Kapot!
En...'
Hij wreef over zijn voorhoofd.
'Er gebeurde iets raars, Timmie.
Ze sprongen op mijn rug.
Ik werd heel erg kwaad.
En toen veranderde ik bijna in een weerwolf.

Zo voelde het in elk geval.
Maar dat kan toch eigenlijk niet?
Het is nog geen volle maan!
Ik snap er niets van.’
Hij schudde zijn hoofd en hield zijn hand op.
Hij bewoog zijn vingers.
‘Ik geloof dat ik iemand verwond heb met mijn nagels.
En toen kwam die man...’
Dolfje wreef onder zijn oksel.
‘Wat gebeurde er?’ riep Timmie.
‘Wat deed die man?’
Zeg het dan!’
‘Eigenlijk joeg hij mijn aanvallers weg, Timmie.
Maar daarna pakte hij mijn arm vast.’
‘Wat deed hij dan?’
‘Ik weet het niet.
Hij duwde iets koude onder mijn oksel.
Glas, of zo.
Maar toen kwam jij.
Net op tijd!’
Timmie legde zijn arm over Dolfjes schouders.
‘Glas?’
Dat kan toch niet, Dolfje, want...’
Timmies stem stakte.

Op de straatstenen lag een vreemd flesje.
Er zat een barst in.
Timmie raapte het op.
Meteen gooide hij het weer weg.
Het viel kapot op de stenen.
'Je hebt gelijk, Dolfje.
Dit is heel griezelig.
Wat wilde die kerel met dat flesje bij jou doen?
Heb je pijn?'

Dolfje schudde zijn hoofd.
'Ik... ik weet het niet.
Mijn keel is nog steeds dik.
Slikken doet pijn.
Maar verder ben ik wel oké, geloof ik.'
'Weet je het zeker?'
Dolfje knikte.
'Echt, Timmie.'

‘Goed dan,’ zei Timmie.

‘Kom, we gaan snel naar huis.

Dit moeten pa en ma weten!’

20 De Flesman

Vader en moeder waren allebei in de keuken.
Vader droeg zijn favoriete theemuts en een knalgele overall.
Hij zag eruit als een reusachtige kanarie.
Moeder veegde de vloer met haar vechtbezem.
Die had ze nog van haar cursus bezemvechten.
Dat was een soort karate met bezems.
'Pa, ma, we moeten iets vertellen,' zei Timmie.
'Dolfje heeft iets geks meegemaakt.'
Meteen zette moeder de bezem in de hoek.
'Je bril is kapot, Dolfje,' zei ze.
'Dat is al behoorlijk gek!'
Dolfje knikte.
'Maar het wordt nóg gekker, pa en ma!'
Vader drukte de theemuts steviger op zijn hoofd.
'Vertel snel, jongens.'
Dolfje vertelde wat er gebeurd was.
Af en toe vulde Timmie hem aan.
Pa en ma luisterden ademloos.
Hun ogen werden steeds groter.
'Ik werd aangevallen,' zei Dolfje ten slotte.

‘Met een fles,’ zei Timmie.

‘Onder mijn oksel,’ ging Dolfje verder.

Vader viel van schrik haast van zijn stoel.

‘Maar... dat mág niet, Dolfje.

Jij zegt dus dat een volwassen man jou met een fles te lijf is gegaan?’

Hij schudde zijn hoofd vol ongeloof.

‘Waar moet dat met de wereld naartoe?’

Er loopt zomaar een flesman vrij rond.’

Dolfje haalde zijn schouders op.

‘Zo leek het, pa.

Ik voelde iets kouds, heel even.

Maar er is niets gebeurd, hoor.

Want toen kwam Timmie mij redden!’

Timmie glunderde.

‘Ach...’

Moeder pakte Dolfjes arm beet.

Voorzichtig duwde zij zijn mouw omhoog.

Ze keek onder zijn oksel.

‘Doet het pijn?’

Ik zie niets.’

Dolfje schudde zijn hoofd.

‘Ik voel ook niks.

Maar toch was die man iets raars van plan.’

‘Ik bel meteen de politie,’ zei vader.

‘Hoe zag de Flesman eruit?’

Timmie beschreef de man, zijn jas, zijn bril en zijn koffertje.

Opeens herinnerde hij zich iets.

Hij haalde de riem uit zijn jaszak en gooide hem op de tafel.

‘Die is van de Flesman.

Hij had een koffer vol groene riemen.’

‘Aha, een vertegenwoordiger,’ zei vader.

Hij bekeek de riem vol interesse.

‘Hm, leuke riem, mooie kleur.
Een vertegenwoordiger in riemen, dus.
Dat zal ik tegen de politie zeggen.’
Moeder aaide Dolfje door zijn haar.
‘Ga jij maar eens vlug slapen, Dolfje.
Je hebt de hele nacht nog voor je.
Ik ga nu de wijkagent bellen.’

Toen Dolfje zijn ogen weer opende, was het donker in zijn kamer.
Hij had de hele middag en avond geslapen.
De volle maan scheen door het raam.
‘O ja, weerwolftijd,’ mompelde hij.
Om de een of andere reden voelde hij zich deze keer anders.
Hij was niet vol verlangen naar de volle maan.
Zijn stem klonk schor.
Buiten klonk gehuil.
Dolfje wreef in zijn ogen.
Op het nachtkastje lag zijn reservebril.
Hij zette de bril op en slikte moeilijk.
Dikke keel.
Volgens de wekker was het 23.45 uur.
‘Bijna middernacht,’ mompelde Dolfje.
Hij sloeg het dekbed terug en strompelde naar het raam.

Hij keek op naar de volle maan.
Even bekroop hem een somber gevoel.
Wat is er toch met mij, dacht hij.
Opnieuw klonk er weerwolfgehuil.
Iemand riep zijn naam.
Bijna met tegenzin deed Dolfje het raam open.
Beneden in de tuin stond een zwart weerwolfje.
Dolfje zwaaide.
'Hoi, Noura.'
Hij zag de verbaasde blik in Noura's weerwolfogen.
'Dolfje, wat is er met j  u aan de hand?' gromde zij.

21 Jongetje

Dolfje boog over de vensterbank.

‘Wat bedoel je, Noura?’

Noura gromde opnieuw.

Ze wees naar Dolfje.

Haar klauwen glommen in het maanlicht.

‘Het is volle maan, maar...

Jij bent nog niet veranderd!’

‘Hè?’

Dolfje probeerde te grommen.

‘Wrowie...’

Meer kwam er niet uit.

Het klonk als het gepiep van een muis.

Hij keek naar zijn handen.

Ze waren niet begroeid met wit haar.

Ze hadden geen scherpe nagels gekregen.

Hij keek in de spiegel.
Er zat een barst in.
Hij zag zijn gezicht in twee helften.
Verder zag het er normaal uit.
Geen oren als puntige pluimen.
Er puilden geen haar uit zijn T-shirt.
Wat vreselijk! dacht Dolfje.
Ik ben geen weerwolf meer.
Ik ben een gewone jongen.
Met twee handen greep hij naar zijn hoofd.
Hoe kan dit?
Waarom ben ik niet veranderd?
En als ik geen weerwolf ben...

Wat ben ik dan wel?
Dolfje liep terug naar het raam.
Noura stond nog steeds in de tuin.
‘Noura, hoe kan dit?’ riep Dolfje.
‘Waarom ben ik geen weerwolf?’
Ik móét een weerwolf zijn!
Net als jij.’
Hij balde zijn vuisten.
Hij spande zijn spieren.
Hij klemde zijn kaken op elkaar.
Maar er gebeurde niets.
Noura keek verbijsterd omhoog.
‘Wraw! Ik weet het niet, Dolfje.’
Ik snap er niets van!
Er gebeuren zoveel rare dingen vandaag.’
Dolfje staarde naar Noura.
Moeilijke gedachten stormden door zijn hoofd.
Het leek wel of die gedachten met elkaar vchten.
Hoera, geen weerwolf meer.
Jammer!
Nee, fijn!
Nu ben ik ‘gewoon,’ net als andere kinderen.
Vreselijk, nu ben ik niet meer Dolfje Weerwolfje.
Nu ben ik niet meer als opa weerwolf en Leo en Noura en...

Opeens hoorde hij kabaal.
Hij knipperde met zijn ogen.
Er kwam iets aan in de straat.
Alle gedachten vlogen meteen weg.
'Noura, verstop je,' siste Dolfje.
Vlug dook Noura achter een rozenstruik.
Voetstappen galmden in de nacht.
Dolfje gluurde over de vensterbank.
Twee schaduwen gleden door de straat.
Ze gromden en huilden naar de maan.
Ze duwden tuinhekjes om.
Ze trokken bloemen uit de grond.
Tuinkabouters kregen een schop.
Kluiten aarde smeten ze tegen de ramen.
Ze joelden en lachten.
Er klonk gerinkel van glas.
Ergens was een ruit gesneuveld.
Even later gebeurde het nog eens.
'Weerwolven,' fluisterde Dolfje.
'Zij wel en ik niet!'
Even voelde hij een steek van...
Verdriet?
Of van boosheid?
Hij wist het niet.

Hij krabde op zijn hoofd.

‘Boosaardige weerwolven.’

Voorzichtig ging hij over de vensterbank hangen.

In de verte verdwenen de schaduwen de straat uit.

‘Noura, heb je ze gezien?’ riep hij.

Noura’s kop kwam boven de rozenstruik uit.

‘Wie waren die weerwolven?’ gromde zij.

‘Weet ik niet,’ riep Dolfje.

‘Even wachten, Noura.

Ik kom eraan.’

Als weerwolf sprong Dolfje gewoon uit zijn raam naar beneden.

Maar nu durfde hij dat niet.

Hij liep zijn kamer uit.

Het was stil in huis.

Iedereen sliep.

Ze wisten allemaal dat Dolfje er met volle maan op uit ging.

Even bleef Dolfje voor Timmies deur staan.

Zal ik Timmie vragen mee te gaan? dacht hij.

Misschien is dat veiliger.

Timmie weet altijd raad.

Dolfje legde zijn oor tegen de deur.

Daarachter was het stil.

Hm, nee... laat Timmie maar lekker slapen.

Op zijn tenen liep Dolfje de trap af.
Even later sloot hij de voordeur achter zich.
Noura zat nog steeds achter de rozenstruik.
Ze schudde verbaasd haar kop.
‘Geen weerwolfje, Dolfje.
Hoe kan dat nou?’
Dolfje haalde zijn schouders op.
Even moest hij iets wegslikken.
Dat voelde of er een pingpongbal door zijn keel gleed.
‘Ik... weet het niet, Noura.
Mijn weerwolfgevoel is weg!’
Noura legde haar klauw op zijn schouder.
‘Misschien komt het vanzelf terug, Dolfje.
Kom mee.’
‘Wat ga je doen, Noura?’
Noura wees naar het einde van de straat.
‘Achter ze aan, natuurlijk!
Kijken wat ze gaan doen.’
Dolfje bleef staan.
Eigenlijk had hij geen zin om te rennen.
Die onbekende weerwolven leken best gevaarlijk.
‘Eh, ik weet niet, Noura...’
Maar Noura pakte zijn hand beet en trok hem mee.
‘Kom op, Dolfje, niet zeuren.

Van binnen zit er vast nog wel een weerwolf in je...'

22 Iets harigs

Noura sleurde Dolfje de tuin uit.

Ze was nu veel sterker dan hij.

Ze liep ook harder.

Hij moest rennen om haar bij te houden.

Ze liepen de tuin uit, de straat in.

Noura, een zwart weerwolfje.

Dolfje, een jongetje met wit haar en een brilletje.

Ze hielden elkaars hand vast.

Zwarte klauw in witte hand.

Links en rechts in de straat flitsten lichten aan.

Deuren gingen open.

‘Rennen, Dolfje,’ gromde Noura.

‘Anders zien ze ons.

Dan denken ze dat wij die ruiten ingegooid hebben.’

Terwijl ze de straat uit renden, hoorden ze boze stemmen uit de huizen.

Mensen liepen in pyjama de straat op.

Dolfje en Noura renden snel verder.

Ze kwamen langs het huis van mevrouw Krijtjes.

Het zag er donker en doods uit.

Dolfje hijgde.

Als weerwolf kon hij heel hard rennen.

Hij werd dan haast nooit moe.

Nu liep het zweet in straaltjes over zijn rug.

En zijn benen werden slap.

Vincent heeft gelijk, dacht hij.

Als ik geen weerwolf ben, ben ik inderdaad een watje!

‘Gaaf het wel, Dolfje?’ gromde Noura.

Dolfje knikte somber.

Zijn keel voelde steeds dikker aan.

‘Kijk, Noura,’ hijgde hij.

‘Volgens mij lopen ze daar in de verte.

Zie je?’

Twee zwarte dansende stippen bewogen aan de horizon, in het licht van de maan.

Ze verdwenen in een zijstraatje.

Noura en Dolfje renden achter hen aan.

In het straatje was het opeens doodstil.

Alsof ze in een andere wereld waren.

Hier waren geen straatstenen meer.

Ze liepen over een zandpad.

De maan scheen over weidse velden.

Lantaarnpalen waren hier niet.

Hier en daar stonden doodstil de zwarte gestalten van vogelverschrikkers.

Ver voor hen uit renden de weerwolven.

Ze waren springende schaduwen in het maanlicht.

Soms staken ze hun kop in de lucht.

Dan huilden ze naar de maan.

‘Waar gaan ze heen?’ gromde Noura.

‘Weet ik niet, Noura,’ fluisterde Dolfje.

‘Ik ben hier nog nooit geweest.’

Hij keek over zijn schouder.

Ver achter hem zag hij de lichtjes van de stad.

Daar lagen Timmie en pa en ma nu lekker te slapen.

Dolfje zuchtte.

Was ik ook maar daar, dacht hij.

Opeens sprong iets harigs op zijn voet.

Witte tanden en boze oogjes glansden in het maanlicht.

Met een gil stapte Dolfje achteruit...

23 Schuur

Snel drukte Dolfje zijn hand tegen zijn mond.
Gelukkig hadden de weerwolven niets gehoord.
Zij maakten zelf teveel kabaal.
‘Een ratje,’ gromde Noura.
Met haar klauw veegde zij het harige beest van Dolfjes schoen.
Piepend verdween het in het duister.
Dolfje huiverde.
‘Daar zou Dolfje Weerwolfje nooit bang voor zijn geweest!’
Noura legde haar klauw op zijn schouder.
‘Trek het je niet aan.
Op dit moment ben je gewoon Dolfje.
Daar kun je niets aan doen.
Dat beest is al weg.
Kom, we moeten die weerwolven niet kwijt raken.’
Ze liepen verder over het duistere pad.
Een heel eind verder stond een eenzaam gebouw.
Het was een oude schuur.
Het dak was half ingezakt.
De muren stonden schots en scheef.

Achter een klein raampje flakkerde licht.
Dolfje en Noura hielden zich verborgen in het duister langs
het pad.
De onbekende weerwolven waren bij de schuur aangekomen.
Ze bleven voor de deur staan.
In koor huilden ze naar de maan.
Telkens opnieuw dezelfde klank.
Het lijkt wel of ze een wachtwoord huilen, dacht Dolfje.
Langzaam ging de deur open.
Daar verscheen een donkere gestalte in het licht.
Dolfje zag een flits van brillenglazen.
Vlug glipten de weerwolven langs de gedaante naar binnen.
De gestalte keek even links, rechts.
Dolfje en Noura hielden zich doodstil.
Eindelijk ging de deur dicht.
Ze keken elkaar aan.
'En nu?' zei Dolfje.
Noura wees naar het raam.
'Kom, we gaan luistervinken,' gromde zij.
'Moet dat echt?' zei Dolfje.
Noura gaf geen antwoord en trok hem mee.
Vlug liepen ze naar de schuur.
Ze kropen onder het verlichte raam.
'Fijn dat jullie er zijn,' zei opeens een stem.

24 Bloemetjesjurk

Even hield Dolfje zijn adem in.
We zijn erbij! dacht hij.
Hij kneep in Noura's klauw.
Elk moment kon een hand hen in hun nekvel grijpen...
Dolfjes hart bonkte tegen zijn ribben.
Lag ik maar in mijn bed, dacht hij.
Er gebeurde niets.
Voorzichtig keek hij omhoog naar het raam.
Daar was niets te zien.
'Die stem had het niet tegen ons,' fluisterde Noura.
Het gebonk van Dolfjes hart werd minder.
Langzaam gingen ze rechtop staan.
Ze gluurden door het raam naar binnen.
Daar zagen ze de weerwolven.
Ze stonden bij elkaar in de kille ruimte van de schuur.
Er brandde geen lampen.
Het licht kwam van twee kaarsen.
Vlammen dansten.
Op de muren bewogen schaduwen.
Tussen de kaarsen stond een lange gestalte met een

spiegelbril.

Naast hem stond nog iemand.

Dolfje zag een flits van een bloemetjesjurk en een mal hoedje met veren.

‘Maar dat is...’

Noura knikte alleen maar.

‘Misschien...’ fluisterde zij.

Opeens klonken er geluiden achter hen.

Verschrikt draaiden zij zich om.

Over het pad, in het maanlicht liepen gedaantes.

Daar kwam een nieuw groepje weerwolven aan.

Ze gromden en huilden en maakten veel kabaal.

‘Shii...ps!’ fluisterde Dolfje.

‘Wat een woestelingen!’

‘Duiken!’ gromde Noura.

Snel lieten zij zich op de grond vallen.

Op hun buik kropen ze om de hoek van de schuur.

Daar bleven ze liggen.

Dolfje gluurde naar het pad.

‘Tjonge, het worden er steeds meer,’ fluisterde hij.

Noura zei niets.

Ze loerde naar de weerwolven die nu voor de deur stonden.

Het waren er vijf.

‘Nu zijn er dus al zeven weerwolven!’ fluisterde Dolfje.

Opeens stond Noura op.

‘Wat doe je?’ vroeg Dolfje.

‘Ik ga met hen mee naar binnen,’ gromde Noura zachtjes.

‘Wat?’

Noura, ben je gek geworden?’ fluisterde Dolfje.

‘Je kunt daar niet naar binnen gaan.

Daar zijn allemaal...’

‘Weerwolven, net als ik!’ zei Noura.

‘Dus niemand zal het vreemd vinden, als ik meega.’

‘Maar Noura...’ zei Dolfje.

Noura legde haar harige vinger tegen haar mond.

‘Ssst, Dolfje.

Ik ben zo weer terug.

Hoop ik...’

Noura liep de hoek om.

De weerwolven huilden het wachtwoord.

Krakend ging de schuurdeur weer open.

‘Aah, nog meer leden van onze bende,’ zei een stem.

‘Kom binnen!’

Dolfje gluurde om de hoek.

Een voor een gingen de weerwolven naar binnen.

Als laatste sloop Noura achter hen aan.

Binnen in hem schreeuwde een stemmetje:

Niet doen, Noura!

Maar hij hield zijn mond stijf dicht.

Met een klap viel de schuurdeur dicht.

Noura was binnen.

Dolfjes hart begon weer te bonken.

Paniek greep naar zijn keel.

O nee!

Ze zullen ontdekken dat Noura niet bij hen hoort.

En wat doen ze dan met haar?

Boze weerwolven kunnen vreselijke dingen doen.

Bijten, scheuren, of erger...

Ik moet iets doen.

Maar wat?

Hij liep naar het raam.

Misschien kon hij zien wat er binnen gebeurde.

Plotseling verscheen een hand achter de ruit.

Een luik viel ratelend omlaag.

25 Rennen!

Dolfje sloop om de schuur heen.

Hij legde zijn oor tegen de deur en de muren.

Hij hoorde alleen maar onverstaanbaar gemompel.

Wat gebeurde er met Noura?

Stoer dat zij naar binnen was gegaan!

Maar ging het wel goed met haar?

Wat als de andere weerwolven haar ontdekten?

Dolfje durfde er niet eens aan te denken.

Hij slikte.

Aaah, dat deed nog steeds zeer.

Zeerder, zelfs!

Wat is er toch met mijn keel, dacht hij voor de zoveelste keer.

En waar blijft Noura!

De tijd kroop voorbij.

Dolfje beet op zijn nagels.

Dat deed hij anders nooit.

Hoe zou het met Noura gaan?

Voor de vijfde keer liep hij een rondje om de schuur.

Waarom duurde het zo lang?

Hij keek naar de volle maan.

Vroeger was de volle maan een vriendin.
'Waarom ben ik geen weerwolf meer?' fluisterde Dolfje.
'Dan zou ik nu Noura gaan redden!
En waarom zijn er opeens zoveel weerwolven?
De maan gaf geen antwoord.
Opnieuw liep Dolfje een rondje om de schuur.
Wat gebeurde daarbinnen?
Hoe zou het met Noura gaan?
Dolfje kreeg er maagpijn van.
En hoofdpijn.
Haarpijn, zelfs!
Bovendien had hij steeds meer keelpijn.
Waar bleef Noura?
Hij legde zijn oor tegen alle kieren die hij kon vinden.
Steeds hoorde hij gemompel.
Maar dat was niet te verstaan.
Totdat er opeens een weerwolvengehuil klonk.
Het drong door de schuurdeur naar buiten.
Er werd luidkeels een lied gegromd!
't Was nacht.
't Was nacht.
't Was midden in de nacht.
Toen hoorde ik een vreselijk gelach.
Het was de weerwolfbende

Toen begon de ellende...

Dolfje deinsde terug.

Wat betekent dat, dacht hij.

Hebben ze Noura ontdekt?

Dolfje hield zijn adem in en luisterde.

Hij hoorde niets meer.

De seconden tikten voorbij.

Seconden werden minuten.

Minuten werden uren...

Zo voelde het.

Eindelijk ging de schuurdeur zachtjes open.

Het lied van de weerwolven klonk harder nu.

Het stroomde de nacht in.

Iemand gluurde om de deur.

Zwarte, spitse oren.

Donkere ogen.

Noura!

Dolfjes hart sprong op.

Gelukkig, zij was ontsnapt!

Noura glipte naar buiten.

Zachtjes deed zij de deur dicht.

Toen keek ze om naar Dolfje.

Ze legde een vinger tegen haar lippen.
'Ze zijn hun clublied aan het zingen,' fluisterde ze.
Haar ogen glansden geel in het maanlicht.
Haar stem bibberde een beetje.
Ze sloeg een klauw in Dolfjes mouw en trok hem mee.
'Rennen, Dolfje.
Nu!
Zo hard als je kan!'

26 Weerwolfbende

Dolfje en Noura holden weg van de schuur.
Dolfjes voeten raakten nauwelijks de grond.
Noura hield zijn hand vast en trok hem mee.
Ze bleven zo rennen tot ze terug waren in de stad.
Daar brandden lantaarns.
Daar stonden huizen.
Daar sliepen mensen achter de ramen.
Daar waren geen enge weerwolven in donkere schuren.
Ten slotte bleven ze hijgend in een straatje staan.
Precies voor de groentewinkel Van Bokhoven.
Dit was beslist een veilige plek.
Nergens kon je veiliger zijn dan bij een groentewinkel, dacht Dolfje.
Groentes waren niet gevaarlijk.
Hier lagen paprika's en tomaten met blozende wangen in de etalage.
Niemand kon gevaarlijke plannen bedenken met groentes.
Ook weerwolven niet, want die waren niet dol op groentes.
Weerwolven hielden vooral van smakelijke kippetjes.
'Noura, wat gebeurde er in die schuur?' hijgde Dolfje.

Noura schudde haar hoofd.
'Het is een bende,' gromde zij.
'Een weerwolfbende.
Zeven zijn het er nu.
Maar het worden er steeds meer.'
'Hoe kan dat?' zei Dolfje.
'Door het Plan,' gromde Noura.
'Een Groot, Verschrikkelijk Plan.'

'Van wie, Noura?'

Even aarzelde Noura.

Ze keek Dolfje met grote ogen aan.

‘Van mevrouw Krijtjes!

En die gekke dokter.’

Dolfjes mond viel open.

‘Toch mevrouw Krijtjes?

En een gekke dokter?’

Noura knikte.

‘Dokter Snijvers, weet je nog?’

Die enge dokter die jou wilde kopen van de boef Zilvertand!

[\[1\]](#)

Om jou open te snijden.

Hij wilde zo graag weten hoe een weerwolf er vanbinnen uitziet.’

Opeens leek het of een heldere lamp in Dolfjes hoofd aanging.

‘Dokter Snijvers!

Witte jas.

Spiegelende zonnebril.

Natuurlijk!

Dát was die man van vanmorgen!

Nu weet ik het weer.

De Flesman!

Wat heeft hij met mevrouw Krijtjes te maken?’

Noura keek Dolfje doordringend aan.

‘Alles!’

[[1](#)] Zie Dolfje Weerwolfje deel 3: Zilvertand.

27 Het Verschrikkelijke Plan

‘Krijtjes was in die schuur als weerwolf,’ gromde Noura.

‘Ik herkende haar meteen, want ze had geen tanden.’

Dolfje knikte.

‘Dat dacht ik al, toen ik die bloemetjesjurk en dat hoedje zag.’

‘Dokter Snijvers stond erbij in zijn witte jas,’ ging Noura verder.

‘Zij hielden een toespraak voor de weerwolven.

Ik heb goed geluisterd, Dolfje.

Het was heel vreselijk.

De zeven andere weerwolven gromden.

Ze knarsten met hun tanden.

Samen zijn zij van plan een grote bende van weerwolven maken.

Daarmee willen ze de baas worden over de hele stad.

Ze willen dat iedereen in de stad een weerwolf wordt.

Eerst alle kinderen.

Daarna alle volwassenen.

Vervolgens iedereen in het hele land.

En ten slotte de hele wereld...’

Dolfje krabde op zijn hoofd.

Hij probeerde niet te lachen, maar hij kon er niets aan doen.
Hij barstte uit in een heftige lachbui.
Een weerwolfbende onder leiding van mevrouw Krijtjes.
Een oud vrouwtje met een kunstgebit.
Een tandeloze weerwolf.
De stad veroveren.
En daarna de wereld...
Het klonk allemaal te krankzinnig.
Een verzinsel uit een stripverhaal.
Dolfje kreeg bijna buikpijn van het lachen.
'Dat is een belachelijk verhaal, Noura.
Hoor je wel wat je zegt?
Zoiets komt alleen voor in films.
In heel slechte films!'
Noura knikte.
Even keek ze Dolfje peinzend aan.
'Weerwolven komen ook alleen voor in films, Dolfje.
Dat dacht ik vroeger, ten minste.
Voordat ik zelf een weerwolf werd...
Nadat jij mij per ongeluk gebeten had.'
Noura keek ernstig.
Zij maakte beslist geen grapje.
Dolfje bloosde.
Hij keek om zich heen.

Het was stil in de straat.
Opeens leek het of de wind killer werd.
De maan kwam weer tevoorschijn.
‘Wat heb je nog meer gehoord, Noura.
Hoe willen zij dat vreselijke plan uitvoeren?
Hoe kunnen zij iedereen in weerwolven veranderen?
Dat kan toch alleen als je door een weerwolf wordt gebeten?
Maar weerwolf Krijtjes kan niemand bijten.
Zij heeft geen tanden.’
‘Klopt,’ zei Noura.
‘Ze doen het anders.
Met riemen.’
‘Riemen?
Hoe dan?’
‘Mevrouw Krijtjes kweekt bijzondere planten.
In haar tuin groeit bijvoorbeeld wolfswortel.
En ook vijfvingerkruid en dollekervel.
En nog meer geheimzinnige kruiden.’
‘Wat doet ze daarmee?’ vroeg Dolfje.
‘Kookt zij er soep van?’
Noura schudde haar kop.
‘Mevrouw Krijtjes vlecht riemen van die planten.
Het worden weerwolfriemen.
Als kinderen of grote mensen die riemen om doen met volle

maan, worden ze weerwolf.'

'Kan dat zomaar?'

Dolfje begreep er niets van.

Dus nu kon iedereen een weerwolf worden met een simpele riem!

Alsof je naar de supermarkt ging om een krop sla te halen.

Doet u mij maar een weerwolfriem.

Noura schudde haar hoofd.

'Niet zomaar.

Zo makkelijk is het niet.

De riemen hebben nog iets nodig, anders zijn ze waardeloos.

Dokter Snijvers behandelt de riemen in zijn laboratorium.

Daar voegt hij er iets bijzonders aan toe.

Pas dan zijn het echte weerwolfriemen.’
Opeens schoot Dolfje iets te binnen.
‘Wij hebben zo’n groene riem thuis, Noura.
Timmie heeft hem opgeraapt.
Is dat zo’n weerwolfriem?’
Noura schudde haar hoofd.
‘Nog niet, Dolfje.
Er moet nog iets aan worden toegevoegd.
Een speciaal stofje.
Dat is wat dokter Snijvers doet.’
Dolfje zag een flits van angst in Noura’s ogen.
‘Tets bijzonders?
Wat bedoel je, Noura?
Wat voegt dokter Snijvers eraantoe?’
Noura slikte.
‘Tets geheimzinnigs, Dolfje.
Ze noemen het O.A.Z.!
O.A.Z van een echte weerwolf.’
Dolfje keek Noura met grote ogen aan.
Er kriebelde iets in zijn maag.
‘O.A.Z. van een echte weerwolf...
Wat is dat, Noura?’
Noura haalde haar schouders op.
‘Eh, geen idee, Dolfje.

Maar het is iets wat in een weerwolf zit, geloof ik.'

'In ons?'

Noura knikte.

'Voor de eerste riemen gebruikten ze O.A.Z. van mevrouw Krijtjes.

Maar nu willen ze O.A.Z. van een andere weerwolf.'

Noura aarzelde even.

Het leek of ze iets niet durfde te zeggen.

Maar toen zei ze het toch.

'Ze willen O.A.Z. van jou, Dolfje...'

28 Vluchten

De woorden van Noura gonsden loeihard in Dolfjes oren.

ZE WILLEN O.A.Z. VAN JOU, DOLFJE!

Nog nooit had iemand zoiets engs tegen hem gezegd.

En hij wist niet eens wat O.A.Z. was!

‘Wat... bedoel je, Noura?’

Opeens werd alles duidelijk.

De Flesman...

Dat was dokter Snijvers geweest.

Die engerd probeerde O.A.Z. uit mij te halen, dacht Dolfje.

Hij keek Noura aan.

Zijn benen bibberden.

Zijn handen trilden.

Hij voelde dat het bloed uit zijn gezicht wegtrok.

Alsof het zich wilde verstoppen.

Bang keek hij om zich heen.

Ze wilden zijn O.A.Z.!

Wat dat ook mocht zijn.

De woorden maalden door zijn hoofd.

Ik moet wegwezen, dacht hij.

De jacht op mij is begonnen.

Ze kunnen elk moment hier zijn.

Misschien staan ze om de hoek op mij te wachten, met hun enge flessen.

Hij draaide de andere kant op.

Of om die hoek!

Of...

Noura zei iets, maar Dolfje hoorde het niet.

Geluiden drongen niet tot hem door.

Hij keek van links naar rechts.

Overal waren donkere schaduwen in de lege straat.

Die schaduwen bewogen.

Ze komen mij halen, dacht Dolfje.

Ze willen mijn O.A.Z.

De paniek viel als een verstikkende deken over hem heen.

Hij hapte naar adem en probeerde te slikken.

Dat ging bijna niet.

Zijn keel leek dichtgesnoerd.

Hij kon haast niet meer normaal denken.

RENNEN!

Dat was de gedachte die in reuzenletters in zijn hoofd verscheen.

VLUCHTEN, DOLFJE!

Noura pakte voorzichtig zijn arm beet.

Maar Dolfje rukte zich los.

Even keek hij haar aan.
Hij schudde zijn hoofd.
Toen begon hij te rennen.
Weg van hier.
Ergens naartoe waar het veilig was.
Naar huis.
Daar kon hij zich verstoppen voor Krijtjes en Snijvers en enge
weerwolven.
Hij rende de straat uit.
Boven hem joeg de maan door de lucht.
Achter hem klonken voetstappen.
Dat was vast dokter Snijvers met zijn weerwolfbende.
Ze zaten achter hem aan!
Dolfje rende nog harder.
Kriskras tussen auto's door.
Kleine steegjes in.
Langs donkere huizen.
Hij hijgde.
Nog even en dan was hij thuis.
Daar was hij veilig.
Uit een donkere portiek stapte opeens een gedaante
tevoorschijn.
En daarachter stond er een die nog veel groter was.
Ogen glinsterden geel

in het maanlicht.

Dolfje werd beetgepakt.

Handen trokken hem de portiek in.

Ontsnappen kon niet.

Dolfje piepte van angst.

‘Blijf van me af.

Jullie krijgen mijn O.A.Z. niet!’

29 Veilig?

Dolfje sloeg wild om zich heen.

Hij schopte tegen een enkel.

‘Auwes!’ brulde een stem.

‘Neefwolfje schoptste keihartelijk tegen Leo’s enkelvoetbeen!’

Nog steeds mepte Dolfje in blinde paniek om zich heen.

Maar hij raakte niets meer.

Twee handen hielden zijn schouders vast.

Vriendelijk, maar stevig.

Handen met klauwen.

Zachtjes schudden ze hem.

‘Ho ho, rustig nou, Dolfje.

Je bent veilig bij ons.’

‘Ja, jij bentst zo vijlig als een nagelsvijltsje, neefwolfje.’

De stemmen brachten Dolfje langzaam tot rust.

‘Opa weerwolf?’ mompelde hij.

‘Leo?’

Zijn jullie dat?’

‘Ja! Joehoe, hij weetst het weer!

Wij zijntst het op heterdaad, neefwolfje.

Opa weerwolver en je eigenste neef Leo.

Dat bentst ikke.'

Dolfje knipperde met zijn ogen.

Het was of een grauwe sluier wegtrok.

In het maanlicht stonden twee weerwolven.

Opa weerwolf in lange jas, met hoed en wandelstok.

Naast hem stond Leo.

Dolfjes grote weerwolfneef droeg een overall vol scheuren, nietjes en plakband.

Bij volle maan barstte Leo vaak uit zijn kleren.

Die repareerde hij zelf.

Opa weerwolf keek Dolfje bezorgd aan.

'Jij bent geen weerwolf, Dolfje.

Hoe kan dat?'

Dolfje haalde zijn schouders op.

'Ik snap het ook niet, opa.

Maar er zijn veel ergere dingen aan de hand.'

Opa weerwolf knikte en keek omhoog.

Wolken dreven in uitgerekte slierten langs de maan.

'Hm, dat vermoed ik al enkele nachten.

Er staat een boze maan aan de hemel.

De sterren staan ook raar.

Er gaat iets gebeuren met Timmies vader, denk ik.

Maar daar gaat het nu niet om.

Wat is er met jou aan de hand?

Vertel!

Dolfje slikte.

‘Au, mijn keel!’

‘Keelpijn en niet veranderd,’ gromde opa weerwolf.

‘Dat moet iets met elkaar te maken hebben!’

Vertel verder, jongen.’

Dolfje vertelde opa weerwolf het hele verhaal.

Van de weerwolfbende en de riemen en Krijtjes en dokter
Snijvers.

Opa weerwolf luisterde zonder iets te zeggen.

Toen Dolfje klaar was, was het stil.

‘Wow!’ zei Leo ten slotte.

‘Dat ist niet zo best!’

Opa weerwolf knikte.

‘Precies, Leo.

Weerwolfriemen!

Dat is helemaal niet best.

Een oeroude methode, die al lang vergeten was.

Daarmee kan bijna iedereen weerwolf worden.

En dat is absoluut verkeerd!’

‘Maar ze willen mijn O.A.Z., opa,’ zei Dolfje.

‘Wat is dat?’

Opa weerwolf zuchtte.

Hij keek Dolfje lang aan.

‘Dat weet ik niet, Dolfje.

Dat is het grote geheim van de weerwolfriem.

Blijkbaar heeft Krijtjes ontdekt wat het is.

Misschien heeft ze het in een oud boek gevonden.’

Opa weerwolf legde zijn klauw op Dolfjes schouder.

‘Denk er maar niet over na, Dolfje.

Jij moet zo snel mogelijk naar huis.

En ik heb nog een advies voor jou.’

Dolfje keek opa weerwolf vragend aan.

‘Wat dan, opa?’

Opa weerwolf duwde zijn hoed naar achteren.

Dolfje zag de volle maan weerspiegeld in de gele ogen van opa

weerwolf.

‘Blijf morgen thuis, Dolfje.

Ga niet naar school.

Kom niet in de buurt van mevrouw Krijtjes!

Afgesproken?’

Op dat moment schoof een wolk voor de maan.

Het werd pikdonker.

En in de donkere straat klonk opeens zwaar gehijg.

Verschrikt keek Dolfje om.

30 Schijterd?

‘Dolfje, pas op!’

Snel trok opa weerwolf hem naar achteren.

Leo ging met gespreide armen voor hen staan.

‘Weest niet bangig.

Leo zaltst opa weerwolver en neefwolfje Dolfje beschermen met zijn eigenste lever!’

Dolfje hoorde voetstappen.

Gehijg.

Heel dichtbij!

Iemand bleef vlak voor hen staan.

Een donkere gestalte in de duistere nacht.

Dolfje klampte zich vast aan de regenjas van opa weerwolf.

Ik wou dat die wolk voor de maan verdween! dacht hij.

‘Stop! Wie is daar?’ gromde opa weerwolf.

‘Ik ben het!’

De wolk schoof eindelijk voorbij.

Maanlicht scheen op de straat.

‘Noura!’

Dolfje zuchtte van opluchting.

Meteen schaamde hij zich.

‘O Noura, wat stom van mij!

Ik ben weggerend.

Ik dacht niet meer aan jou.

Ik liet je alleen achter.’

Er kwamen tranen in Dolfjes ogen.

‘Zie je wel.

Als ik geen weerwolf ben, ben ik een schijterd!

Dan vergeet ik zelfs jou.’

Noura keek hem lief aan.

‘Daar kun jij toch niets aan doen, Dolfje.

De nacht is heel anders als je géén weerwolf bent.

Dat snap ik heus wel, hoor.

Daarom ben ik meteen achter jou aan gehold.

Maar ik kon je zo gauw niet vinden.’

Leo legde een zware klauw op Dolfjes schouder.

‘Bentst jij mal, neefwolfje.

Jij bentst helemáál geen schijteraar.

In elk en ieders geval niet zo’n grote schijteraar als Leo.

Hij ist de grootste en superdste schijteraar van allemaal en iedereen.

Want Leo kantst veel grotere hopen schijj...’

‘Ja ja, Leo, zo is het wel genoeg,’ bromde opa weerwolf.

Hij keek Dolfje vriendelijk aan.

‘Niets aan de hand, Dolfje.

Jij gaat nu gewoon naar huis.

Kruip vlug in je bed.

Dat is het beste voor jou!

En morgen ga je dus niét naar school.

Afgesproken?’

Dolfje keek naar Noura.

Zij knikte.

‘Oké, opa weerwolf,’ zei Dolfje.

‘Maar...’

‘Geen maar, Dolfje!

Naar huis nu!

Vlug!

Wij brengen Noura wel naar huis.’

Dolfje sjokte de straat uit.

Hij keek nog even om.

Opa weerwolf, Leo en Noura keken hem streng na.

Alle drie wezen ze met hun harige wijsvinger.

‘Lopen, Dolfje!’

Hun stemmen klonken in koor.

Heel vals.

Dolfje grinnikte.

Toen liep hij de straat uit.

Daar was al het huis van Timmie en pa en ma.

Zijn thuis!
Alles was in orde.
Hier was het veilig!
Dolfje liep het tuinpad op.
Opeens bleef hij staan.
Zijn hart klopte sneller.

Een donkere gedaante sloop door de tuin.

Spitse oren.

Lange snuit.

Een weerwolf?

Maar dan wel een heel grote.

31 Iets in de kast

De schaduw van de weerwolf gleed over de muur.

Het volgende moment was hij weg.

Dolfje schudde zijn hoofd.

Het was niets, dacht hij.

De schaduw van die struik daar, zie je wel.

Die beweegt in de wind.

Ik zie overal weerwolven.

Omdat ik zelf geen weerwolf ben.

Ik ga slapen!

Hij liep naar de achterkant van het huis.

Juist toen hij de keukendeur open wilde doen, klonk er een geluid in de schuur.

Alsof daar iets omviel.

Dolfje verstijfde.

Hij keek om en luisterde.

Ik hem me weer vergist, dacht hij.

Er is niets aan de...

BAF!

Dolfje veerde op van schrik.

Er was wél iets in de schuur.

Een verdwaalde kat misschien?

Een loslopende hond?

Een ekster?

Of...

Ik moet gaan kijken, dacht Dolfje.

Maar hij deed het niet.

Stel je voor, dacht hij.

Dat het iets anders is dan een kat of een hond...

Ik weet niet of ik durf.

Was ik maar een weerwolf, dan durfde ik wél.

Was Timmie maar hier.

Zal ik hem wakker maken?

Toen stampte hij hard op de grond.

‘Schei uit met die bange gedachten, Dolfje!’

fluisterde hij tegen zichzelf.

‘Je moet niet zo bang doen.

Wat maakt het uit dat je geen weerwolf bent!

Je bent nog steeds dezelfde Dolfje.

Met of zonder weerwolfvacht.

Niet dan?’

Dolfje aarzelde.

‘NIET DAN?’

Oké.

Ga kijken wat er aan de hand is.’

Dolfje zuchtte.

‘Goed dan.’

Op zijn tenen sloop hij naar de schuur.

Hij luisterde aan de deur.

Binnen klonk een zwak geluid.

Geschuifel.

Geritsel.

Of toch niet?

Allemaal onzin! dacht Dolfje.

Hij duwde de deur open.

Maanlicht scheen op de spullen in de schuur.

Een kruiwagen en een gereedschapskist.

De werktafel, houten planken en fietsen.

Dozen met oude kranten.

Kratten met verblikken en andere hobbyspullen van pa.

Ook stond er een hoge kast.
Daarin bewaarde moeder haar vechtbezems.
Dolfje keek in de hoeken.
Niets te zien, dacht hij.
Zie je wel!
Hij wilde de schuurdeur dicht doen.
Op dat moment vloog de deur van de bezemkast open.
Een zwarte gedaante viel krijsend naar buiten...

32 Verdwaald

Dolfje deinsde achteruit.

Een figuur rolde over de grond.

De figuur sprong op en spreidde zijn armen.

Zijn mantel golfde als zwarte vleugels om hem heen.

Hij siste als een boze kat.

Dolfjes mond viel open.

‘Valentijn?

Jij alwéér?

Wat doe jij in onze schuur?’

De vampier schudde zijn schouders.

‘Tsss!

Hoezo alwéér?

Denk jij dat alles van jou is?

Jij hebt vrienden.

Ik niet.

Jij hebt een vriendin.

Ik niet.

En nu is deze schuur ook nog van jou?

Bah!

En je bent niet eens een weerwolf!’

Valentijn spuugde op de grond.
Dolfje stapte vlug naar achteren.
Hij wilde geen vampierspuug op zijn schoenen.
Dat is vast giftig, dacht hij.
Of anders erg vies.
‘Valentijn, schei uit met die onzin!
Ik ben echt niet bang voor jou, hoor.
Dit is onze schuur.
Wat doe jij hier?
Vertel!’
De vampier keek Dolfje peinzend aan.
Toen verdween zijn stoere houding.
Zijn schouders zakten.
Zijn mantel viel slap langs hem.
Even kwam er een bange blik in zijn ogen.
‘Goed dan!
Als je het echt wilt weten...’
‘Jazeker!’ zei Dolfje.
Valentijn zuchtte.
‘Ik...
Ik verstopte mij.’
‘Voor wie?’
Valentijn aarzelde.
‘Eh, ik was natuurlijk niet bang, hoor!

Maar...

Er liep een grote weerwolf hier door de straat.

Een kanjer!’

‘Echt?’ zei Dolfje.

Valentijn knikte.

‘Ab-so-luut!

Een overharige engerd.

Eentje die ik nog nooit eerder gezien heb.

Hij liep rond alsof hij verdwaald was.’

‘Een verdwaalde weerwolf?

Dus toch!

Ik dacht ook al dat ik er een zag.’

Valentijn knikte.

‘Spitse oren.

Lange snuit, harige kop, bloedrood oog.

Toen wist ik het wel!

Er zijn hier veel te veel weerwolven de laatste tijd.

Daar kan een vampier niet tegenop.

Dus ik verstopte me vlug in deze schuur.

Toevallig.

Ik wist niet eens dat het jouw schuur was, trouwens.’

Valentijn schudde zijn hoofd.

‘Maar hier heb ik ook geen rust.

Dus ik ga wel weg.

Ik verstop me ver weg in een schoorsteen.
Daar blijf ik lekker in het zwarte roet hangen.
Tussen de spinnenwebben.
Tot alle weerwolven weg zijn.
Al duurt het jàren.
Desnoods word ik schoorsteenveger.
Gegroet, Dolfje eh... géén-weerwolfje.'

Valentijn spreidde zijn armen.
Zijn mantel wapperde en hij veranderde in een vleermuis.

Piepend vloog hij weg.
Dolfje keek hem na en zuchtte.
Nu ga ik echt slapen, dacht hij.
Ik heb genoeg van vampiers en weerwolven.
Vlug ging hij naar binnen.

In zijn slaapkamer stond het raam open.
Voor de zekerheid keek Dolfje nog een keer in de straat.
Nergens een verdwaalde weerwolf te zien.
Geen schaduw.
Geen spitse oren, geen snuit.
Maar ver weg achter de daken klonk opeens:
't Was nacht.
't Was nacht.
't Was midden in de nacht...
Nee, nu niet, dacht Dolfje.
Ik heb geen zin!
Boos deed hij het raam dicht.
Hij kroop in bed en duwde zijn hoofd onder het kussen.
'Stomme weerwolven,' bromde hij.

Dolfje werd wakker met een hoofd vol sombere gedachten.
Zijn keel leek vol prikkeldraad te zitten.
Thuis blijven vandaag, dacht hij.

Dat heeft opa weerwolf gezegd.
Er is gevaar.
Gelukkig zijn pa en ma er.
Dus ik hoef nergens bang voor te zijn.
Vlug liep hij de trap af.
In de keuken zag hij pa en ma al zitten.
Op tafel stond een pot thee.
Naast de theepot lag de groene riem.
Die had Timmie daar neergelegd.
De theemuts stond op pa's hoofd.
Dolfje glimlachte.
Toen pas zag hij de vreemde aan tafel.
Een man in politie-uniform.
Hij keek Dolfje streng aan...

33 Begrijp je?

Verbaasd liep Dolfje de keuken in.

De politieman had een snor, een lange kin en dikke bakkebaarden.

Wat deed die man hier?

‘Goedemorgen, Dolfje,’ zei pa.

Hij knipoogde.

Dolfje zag een rode flits.

Pa droeg nog steeds zijn gekleurde lens.

‘Dit is agent Vastgoed, onze wijkagent.

Ik heb hem gisteravond gebeld, weet je nog.

Dus hij komt even kijken.’

De agent knikte naar Dolfje.

Op zijn schoot lag zijn politiepet.

Dolfje zag dat pa verlangend naar de pet keek.

‘Dus iemand heeft jou bedreigd?’ zei agent Vastgoed.

‘Volgens jou...

Begrijp je?

De... Flesman?’

‘Ja, dat klopt,’ antwoordde Dolfje.

De agent snoof zachtjes.

‘Met een fles bedreigde hij jou?

Weet je dat zeker?

Begrijp je?’

Dolfje kreeg het rare idee dat agent Vastgoed hem wilde arresteren.

‘Eh ja, met een fles.

Dacht ik tenminste,’ stotterde Dolfje.

‘Maar...’

‘Raar verhaal,’ zei de agent.

‘Heel raar verhaal.

Begrijp je?’

Mensen vertellen vaak rare verhalen tegen ons.

Later blijken die vaak verzonnen.

Dan staan wij, agenten, voor schut.

Dan lachen ze allemaal.

Begrijp je?’

Dolfje wist niet meer wat hij moest zeggen.

Ik zal maar niets over weerwolven vertellen, dacht hij.

Opeens stond pa op.

‘Agent Vastgoed, mag ik u iets vragen?’

Ik zou heel graag even die pet van u passen.

Dat is echt heel anders, zo’n politiepet.

Die heb ik altijd al eens willen dragen.

Ik hou namelijk erg van anders.

Begrijpt u?

Dan mag u even mijn theemuts proberen.'

Pa knipoogde naar Dolfje.

De agent keek pa aan.

Hij zei niets.

Dat duurde wel een halve minuut.

Toen stond hij ook op.

Hij drukte de pet op zijn hoofd.

'Ik geloof dat ik hier genoeg tijd verspild heb.

Begrijp je?

Een paar huizen verderop is ook een klacht.

Vannacht zijn daar dingen vernield.

Tuinhekjes afgebroken.

Tuinkabouters omgeduwd.

Mensen hebben wilde honden gezien.

Begrijp je?

Sommigen zeggen zelfs dat het wolven waren!

Vreemde wolven, die op twee benen liepen.'

Opeens ging zijn lange kin richting Dolfje.

'Weet jij daar misschien iets van?'

34 Gekken!

Dolfje wist niets te zeggen.

Agent Vastgoed grijsde met een scheef gezicht.

‘Ha!

Wolven op twee benen!

Omgevallen kabouters!

Geloof je het zelf?

Het lijkt hier de Efteling wel.

Keiharde onzin, natuurlijk.

Net zo gek als dat verhaal over de Flesman!

Begrijp je?

Theemutsen!

Al-le-maal onzin.

Begrijp je?’

De agent keek vader boos aan.

‘Ik ga nu terug naar het bureau.

En ik wil hier niets meer van horen.

Begrijp je?

Anders arresteer ik iedereen in dit huis.

Zelfs die theemuts!

Tot ziens!’

Moeder had de hele tijd niets gezegd.

Nu knikte zij.

‘Ik begrijp dat ik er niets van begrijp, agent.

Begrijpt u?’

De agent keek haar even aan met een verwarde blik.

‘Eh... nee,’ stamelde hij.

Toen beende hij boos de deur uit.

‘Een huis vol gekken!’ hoorde Dolfje hem nog mompelen.

‘Begrijp ik dat?’

De achterdeur viel in het slot.

Pa keek een beetje treurig naar Dolfje.

Jammer!

Aan agent Vastgoed hebben we dus niks.

Ik had die pet graag even gepast.

Niets aan te doen.’

Hij geeuwde en krabde aan zijn keel.

‘Ik ga me maar eens scheren.

Het lukt toch niet met die baardgroei.

Dat wordt niks.

Daar word ik geen weerwolf van.

Jammer genoeg!

Begrijp je dat!’

Hij haalde een scheerapparaat uit een la.

Dolfje grinnikte.

‘Sorry, pa.

Een baard maakt jou inderdaad geen weerwolf.’

Pa knikte.

‘Ik weet het.

Ik droom er alleen maar van dat ik een weerwolf ben.

Vannacht was dat weer zo.

Maar dan word ik wakker in deze gedaante van baardpa.

Die baard bezorgt me alleen maar jeuk.

En slaap!

Want ik ben zo moe als een lui... eh paard.

Alsof ik de halve nacht heb rondgehold.’

Hij begon zijn kin te scheren.

Pluizen vlogen in het rond.

Even later had pa weer een kale kin en blote wangen.

‘Ziezo!

Nu gaan we met een fris blotebillengezicht naar de verjaardag van mijn oudtante Nel.’

‘Moeten jullie weg vandaag?’ zei Dolfje verschrikt.

35 Honderd jaar

Moeder knikte.

‘Echt, lieve jongen.

Oudtante Nel wordt vandaag honderd!

Het wordt een groot feest tot vanavond laat.

Pa gaat een liedje voor haar zingen.’

Vader glimlachte.

Hij toverde zijn donkergroene accordeon uit het gootsteenkastje tevoorschijn.

‘Kijk, mijn Groene Monster bewaar ik hier voor bijzondere gelegenheden.

Wat zal oudtante Nel blij zijn als ze mij hoort zingen.

Zij is zo muzikaal als een Chinese nachtegaal.’

Moeder knikte.

‘Dat weet ik zeker, schat.’

Ze boog naar Dolfje.

‘Gelukkig is de oude dame zo doof als een kwartel,’ fluisterde zij in Dolfjes oor.

Dolfje lachte voorzichtig.

‘Maar ik wilde eigenlijk dat...’

Hij zweeg.

Eigenlijk had hij willen vertellen over de vreemde
weerwolven.

En over de gevaren.

En hij wilde dat pa en ma thuis bleven.

Bij hem.

Maar Dolfje zei niets.

Hij wilde de honderdste verjaardag van oudtante Nel niet
verpesten.

Moeder keek hem vriendelijk aan.

‘Wat wilde je zeggen, Dolfje?’

Is er iets?’

Dolfje schudde zijn hoofd.

Hij slikte.

Ungh!

Alsof er een golfbal door zijn keel gleed.

‘Eh, ik wilde vandaag eigenlijk thuis blijven.

Ik voel me niet zo lekker.

Dus ik dacht...’

‘Och, lieve jongen toch,’ zei moeder.

‘Ik blijf wel bij je, hoor.

Dan gaat pa alleen naar oudtante Nel.

Die is toch zo blind als een vink.

Ze ziet niet eens dat ik er niet ben en...’

Dolfje schudde zijn hoofd.

‘Nee, nee, echt niet.

Al is oudtante Nel een complete vogelkooi, jullie moeten allebei gaan.

Ik red me wel.

En Timmie is er ook nog.

Waar is hij trouwens?’

‘Al naar school,’ zei moeder.

‘Hij moest nog een tekening op het digibord afmaken, geloof ik.’

Dolfje knikte.

‘Dan zie ik hem vanmiddag wel.’

Opeens zag hij de groene riem op de keukentafel liggen.

Even kreeg hij een raar beeld in zijn hoofd.

Het leek of de riem naar hem keek.

Hij had valse ogen en een net zo valse glimlach.

Hij leek wel een slang.

Moeder pakte de riem op.

‘Ik denk dat ik vandaag deze leuke riem draag.

Is dat wat?’

‘Ja hoor,’ zei pa.

‘En anders draag ik hem wel.’

‘Nee, niet doen!’ riep Dolfje.

Hij sprong naar voren en griste de riem uit moeders handen.

‘Dolfje, wat doe je?’ zei moeder verbaasd.

36 Bezoek

De groene riem hing slap in Dolfjes handen.
Hij keek er verbaasd naar.
Geen valse ogen.
Geen glimlach.
Geen slang.
Wat doe ik, dacht Dolfje.
Zal ik het vertellen, of niet?
Hij aarzelde.
Hij wilde geen geheimen hebben voor de ouders van Timmie.
Zij waren de liefste pleegouders op aarde.
De beste!
'Pa, ma.
Deze riem... is geen gewone riem.
Het is een weerwolfriem.
Als je hem omdoet, verander je met volle maan in een weerwolf!
'Echt waar?' zei pa.
'Wat fantastisch!
Ik wil hem hebben.

Nu!

Hij stak zijn hand uit.

‘Nee!’ zei Dolfje.

‘Niet doen, pa.

Bovendien is het nog geen echte weerwolfriem.

Dat wordt hij pas als er O.A.Z. bij komt.

O.A.Z. van een echte weerwolf.’

Vaders ogen glommen.

Zijn rode lensoog leek een gloeiend kooltje.

‘Echt waar, Dolfje?

Wat is O.A.Z.?

Heb jij dat?’

Dolfje aarzelde.

Hij zag vaders blik.

Dit was pa’s kans.

Eindelijk een weerwolf worden!

Jammer voor hem...

Dolfje barstte in lachen uit.

‘Ha, ha, gefopt!

Het was een grap!

Niemand weet wat O.A.Z. is.

Julie geloven toch niet echt dat deze riem een weerwolf kan maken?’

‘Eh... nee? Nee.

Natuurlijk niet,' zei pa.

Maar zijn blik gleed hoopvol naar de riem.

'O.A.Z., Dolfje?

Is dat misschien iets wat jij...'

Moeder begon luid te lachen.

Ze legde de riem terug op tafel.

'Natuurlijk niet, schat.

Doe niet zo gek.

Een weerwolf zit niet in een riempje.

Een weerwolf zit van binnen.

Net als bij Dolfje, hè jongen!'

Ze aaide Dolfje over zijn bol.

Hij glimlachte aarzelend.

'Eh ja, precies!

Dus gaan jullie fijn naar oudtante Nel.

Ik red me hier wel.'

Vader wilde nog iets zeggen.

Maar moeder sleurde hem mee naar de gang.

'Kom Willem, we gaan.

En vergeet je Groene Monster niet.

Oudtante Nel verwacht ons op de koffie.'

Ze knipoogde naar Dolfje.

'Misschien krijgen we ook nog een bakje vogelvoer!

Tot vanavond, jongen.

Er is eten voor jou en Timmie in de koelkast.’
Dolfje wist niet of hij blij of bezorgd moest zijn.
Pa en ma waren weg.
Hij was alleen in huis.
Maar ach, wat kon er gebeuren?
Niets toch?
Iedereen was naar school.
Overdag waren er geen vreemde weerwolven.
Dus waarom zou ik me druk maken, dacht hij.
Peinzend staarde hij naar buiten.
In de straat stond iemand.
Een man met een regenjas en een spiegelende bril.
Hij leunde op het tuinhek en keek onderzoekend naar het
huis...

37 Drrring!

Dolfje verstijfde.

Hij voelde zich net een figuur uit een tekenfilm.

Toen liet hij zich op de grond vallen.

Zijn hart bonkte in zijn borstkas.

Op zijn buik kroop hij naar het raam.

Voorzichtig trok hij zichzelf omhoog aan de vensterbank.

Hij gluurde over de rand.

De man stond er nog steeds.

Het was dokter Snijvers!

Geen twijfel mogelijk.

Doodstil stond hij daar.

Hij staarde naar het raam.

Zijn gezicht leek een doodskop achter zijn zwarte spiegelbril.

Hij zoekt mij, dacht Dolfje.

Wedden dat hij een fles in zijn binnenzak heeft.

Hij wil mijn O.A.Z.

Maar dat krijgt hij niet.

Al weet ik niet eens wat het is!

Ik ga Noura bellen.

O nee, dat kan niet.

Zij is op school.

Dan Timmie.

Maar hij is ook op school.

Opa weerwolf dan?

Die heeft geen telefoon.

En Leo ook niet.

Wat nu?

Hij gluurde door het raam.

Dokter Snijvers duwde het tuinhek open.

O nee!

Dolfje zag hem op het huis af komen.

Snel dook hij weg.

Met zijn rug tegen de muur zat hij onder de vensterbank.

Hij durfde zich niet meer te verroeren.

Hij wachtte.

DRRRING!

Die gek belt gewoon aan, dacht Dolfje.

Denkt hij nou echt dat ik opendoe?

En hoe weet hij dat ik thuis ben?

DRRRING!

Irritant!

Dolfje stopte zijn vingers in zijn oren.

Nog drie maal rinkelde de bel.

Dolfje wachtte angstig af.

Een poosje was het stil.

Toen werd er op de ruit getikt.

TAK! TIK!

Van schrik veerde Dolfje op.

Hij stootte zijn hoofd tegen de vensterbank.

‘Au!’

Hij drukte zijn hand tegen zijn mond.

Als de gekke dokter hem maar niet gehoord had!

Een gedaante verduisterde het raam.

Op de vloer van de kamer verscheen een lange schaduw.

Dokter Snijvers als een uitgeknipte figuur van zwart papier.

Dolfje hield zijn adem in.

Het leek of de schaduw van Snijvers hem elk moment zou grijpen.

Dolfje kneep zijn ogen stijf dicht.

Ga weg, dacht hij.

Ga weg!

Hij kreeg een droge mond.

Zijn keel deed zeer.

Pas na minuten durfde hij zijn ogen open te doen.

De schaduw op de vloer was weg.

Het was weer licht in de kamer.

Toch durfde Dolfje niet te bewegen.

Hij wachtte wel een kwartier, of langer.

Toen wachtte hij nóg een kwartier.
Je wist maar nooit!
Ten slotte hield hij het niet meer uit.
Voorzichtig keek hij over de vensterbank naar buiten.
Er stond niemand voor de deur.
Het tuinpad was leeg.
Ook voor het tuinhek stond niemand.

Met een diepe zucht ging Dolfje staan.

Gelukkig!

Dokter Snijvers was weg!

En hopelijk kwam hij nooit meer terug.

Dolfje slikte.

‘Argh!’

Alsof er een tennisbal door zijn keel geduwd werd.

Hij zuchtte.

Nog steeds niet beter!

Ik ga maar even op de bank liggen, dacht hij.

Dat deed hij.

Langzaam doezelde hij weg.

DRRRING!

Dolfje schoot overeind.

Wat is dat, dacht hij.

Zijn hoofd zat nog vol slaap.

DRRRING!

De bel!

Was dokter Snijvers daar weer?

Gaf die man het dan nooit op?

38 De Vincentclub

Dolfje liet zich op de grond zakken.
Hij kroop naar het raam en gluurde over de vensterbank.
Voor het tuinhek stonden nu drie gedaantes.
Dolfje kende ze alle drie.
Het waren jongens uit zijn klas.
Hij zag Vincent.
Buddy Irritand stond naast hem.
En achter hen stond Ahmed.
Wat kwamen zij hier doen?
Ze waren beslist geen vrienden van hem.
Ze praatten met elkaar en wezen naar het huis.
Alsof ze zeiden: Daar zit hij.
Dolfjes hart bonkte.
Wat betekende dit?
Hij dacht diep na.
Het was alsof hij een moeilijke som moest maken.
Je nam Vincent, daar telde je Achmed en Buddy Irritand bij op.
Dan kreeg je... de Vincentclub.
En dan telde je daar dokter Snijvers bij op.

Dokter Snijvers en de Vincentclub stonden vandaag voor de deur.

Ineens begreep hij het.

Dokter Snijvers + de Vincentclub = de weerwolfbende.

Natuurlijk!

Vincent en zijn vrienden waren de nieuwe weerwolven!

Net zoals hij al eerder vermoed had.

Dolfje dacht aan hun riemen.

Aan de wolvenkop op hun gesp.

Dat moest het zijn!

Vincent had dokter Snijvers opgebeld.

Hij had hem verteld dat Dolfje vandaag niet op school was.

Daarom stond de dokter zo vroeg voor het huis.

Omdat hij mijn O.A.Z. wil, dacht Dolfje.

Maar dat was mooi niet gelukt.

En nu had dokter Snijvers de Vincentclub gestuurd.

Om Dolfje te halen!

Het klopte helemaal.

Hij denkt zeker dat ik dom ben, dacht Dolfje.

Ha!

Ik laat die drie heus niet binnen.

Hij gluurde weer naar het tuinhek.

Daar bukte Vincent zich opeens.

Wat doet hij nou? dacht Dolfje.

Vincent kwam weer overeind.

Hij hield iets in zijn hand.

Zijn arm ging naar achteren.

En toen heel hard naar voren.

Dolfje zag een zwart ding op zich af komen.

Een kluit aarde.

BAM!

Zwart zand droop langs de ruit omlaag.

Vincent, Buddy en Ahmed lachten hard.

Dolfje zag dat ze elkaar een high five gaven.

Toen stampte Vincent het tuinhek open.

O nee! dacht Dolfje.

Daar komen ze!

Maar opeens bleven de jongens stokstijf staan.

Ze keken opzij en wezen.

Daar was iets...

Even keken ze elkaar aan.

Toen renden ze alle drie de tuin uit.

Gered! dacht Dolfje.

Maar door wie?

Nieuwsgierig keek hij door het raam.

Daar kwamen drie meisjes aan...

39 De fanclub

Dolfje gluurde door het raam.

Drie meisjes liepen langzaam het tuinpad op.

Loes, Luus, en Amanda.

Loes en Luus dansten over het pad.

Hun kleurige kleren zwierden om hen heen.

Amanda liep stoer achter hen aan.

Ze had haar handen in de zakken van haar spijkerbroek.

Aan haar schouder hing een grote tas.

Verbaasd ging Dolfje voor het raam staan.

Wow! dacht hij.

Mijn fanclub heeft mij gered!

Hij zag dat Loes vrolijk met een schrift zwaaide.

Ze komen mijn huiswerk brengen, dacht hij.

Jammer!

Maar toch een geluk!

Opeens moest hij erg lachen.

Ha, ha, wat een grap.

De Vincentclub was weggerend voor de fanclub.

De weerwolven waren bang voor de meisjes.

Dat was een goeie!

Dolfje liep snel naar de voordeur.
De bel rinkelde.
'Ik kom al,' riep Dolfje.
Hij deed de deur open.
Daar stonden de drie meisjes.
Loes en Luus giechelden.
'Hallo, Dolfje, lief jongetje.'
Hun armbanden rinkelden.
Hun oorbellen glommen.
Net als hun tanden en hun ogen.
Dolfje lachte verlegen.
'Komen jullie mijn huiswerk brengen?
Wat aardig.
Kom maar even binnen.'
Loes en Luus wreven giechelend door zijn haren.
Loes kneep in zijn linkerwang.
Luus kneep in zijn rechterwang.
Amanda knipoogde.
'Hi, man!'
Dolfje voelde zijn wangen gloeien.
Loes en Luus dartelden langs hem naar binnen.
Amanda slenterde cool achter hen aan.
Dolfje keek nog even links en rechts in de straat.
De Vincentbende was nergens meer te zien.

De straat was leeg.
Gelukkig, het gevaar was weg.
Vlug sloot hij de deur en liep de kamer in.
Daar stonden Loes, Luus en Amanda op hem te wachten.
Amanda zette haar tas op de grond.
Loes gooide het schrift achteloos in een hoek.
'Leuk huisje, Dolfje.'
Dolfje knikte en keek vragend naar het schrift.
'Ja, eh, is dat mijn huiswerk, Loes?'
Loes gaf geen antwoord.
Er kwam een wazige blik in haar ogen.
Het leek of ze niet hoorde wat hij zei.
Luus speurde de kamer rond.
Zachtjes neuriede ze een liedje.
Verbaasd keek Dolfje naar haar.
Dat liedje!
Dat klonk bekend.
Hij krabde op zijn hoofd en keek verward naar de drie meisjes.
Ze lachten naar hem.
Amanda maakte haar tas open.
Opnieuw knipoogde zij naar Dolfje.
Maar er klopte iets niet.
Er was iets vreemds aan de drie.

Opeens zag hij het.

Alle drie droegen ze een groene riem.

En nu herkende hij het liedje dat Luus neuriede.

'Jullie...' stamelde hij.

'Jullie zijn het!'

Dolfje kon het nauwelijks geloven.

Niet de Vincentclub, maar de Dolfje fanclub!

De meisjes glimlachten.

Even flakkerde een gele gloed in hun ogen.

Het volgende moment haalde Amanda een net uit haar tas tevoorschijn.

Ze gooide het over Dolfje heen.

Loes en Luus sprongen op hem.

Samen trokken ze het net strak om hem heen.

Dolfje spartelde tegen, maar dat hielp niet.

'Waarom doen jullie dit?' hijgde hij.

De meisjes gaven geen antwoord.

Het leek of ze hem niet echt hoorden.

In koor neurieden ze het liedje.

't Was nacht.

't Was nacht.

't Was midden in de nacht...

Toen trokken ze het net de deur uit.

Met Dolfje erin.

Ze sleurden hem over het tuinpad.

Aan de straat stond een auto met ronkende motor.

Het portier schoof open.

Zonlicht scheen op de spiegelende glazen van een zonnebril.

Uit de auto stapte dokter Snijvers.

Hij keek goedkeurend naar Dolfje in het net.

‘Mooi werk, jonge weerwolven.

Nu hebben we de echte weerwolf eindelijk te pakken.

Vanavond, met volle maan, gaan we zijn O.A.Z. aftappen.

300 druppels moeten we wel uit hem kunnen halen.

Daarmee kunnen we heel veel nieuwe weerwolven maken.

Wel honderd, of zo.’

Wat? dacht Dolfje.

Mijn O.A.Z. aftappen?

300 druppels?

Wat betekent dat toch?

Hij voelde angstzweet op zijn rug en onder zijn oksels.

De achterbak ging open.

Dolfje werd in de bak gestopt.

De klep viel dicht.

In de bak was het stikdonker.

‘Vlug in de auto, jullie,’ hoorde Dolfje dokter Snijvers zeggen.

Deuren sloegen dicht.

Toen bewoog de wagen.

Dolfje rolde op zijn zij.

De auto begon te rijden...

40 Weg

‘Dolfje, waar ben je?’

Timmie liep de keuken in en gooide zijn tas neer.

Het was stil in huis.

Misschien slaapt Dolfje, dacht Timmie.

Dan zie ik hem straks wel.

Nu eerst naar de voetbaltraining.

Sinds kort zat Timmie op voetbal.

De club heette F.C. Schopze.

Twree keer in de week ging hij trainen.

Daar oefende hij het schoppen tegen de bal.

Raken was al een hele kunst.

Tot nu toe lukte die kunst Timmie nog niet.

Hij had zelfs een bijnaam op de club.

Ze noemden hem niet Tim, maar T.A.M.

Dat betekende Timmie Altijd Mis.

Toch ging hij vol goede moed elke keer opnieuw naar de training.

Op een dag zou het lukken de bal te raken!

Fluitend pakte hij zijn voetbaltas.

‘Dag, Dolfje,’ riep hij.

‘Tot straks.’

Hij liep de keuken uit en sloot de deur achter zich.

Drie uur later kwam Timmie weer thuis.

Buiten begon het al te schemeren.

Hij gooide zijn voetbaltas naast zijn schooltas.

Zijn gezicht was rood van het oefenen.

Jammer genoeg had hij geen bal geraakt.

Maar twee uur mis trappen was ook een hele kunst.

Daar werd je best moe van.

Vreemd!

Het huis was tamelijk donker.

En stil.

Timmie deed de lichten aan.

‘Dolfje!’ riep hij.

‘Waar ben je?’

Er kwam geen antwoord.

Raar, dacht Timmie.

Zou Dolfje nog steeds slapen?

Hij liep de trap op, naar Dolfjes slaapkamer.

Zachtjes duwde hij de deur open.

Leeg.

Wat vreemd.

En nergens lag een briefje.

Timmie kreeg een vreemd gevoel in zijn buik.

Hij holde de trap af.

De stilte in het huis was opeens best eng.

Pa en ma waren nog op het feestje van oudtante Nel.

Die wisten vast niet waar Dolfje was.

Wie dan wel?

Noura misschien...

41 Weerwolvenbos

‘Waaaat?’ riep Noura.

Timmie moest de telefoon ver van zijn oor houden.

‘Eh... waar Dolfje is, Noura.

Hij is niet thuis.

En...’

‘Ik kom eraan,’ zei Noura.

Verbaasd keek Timmie naar de hoorn.

Hij hoorde alleen nog: toet... toet... toet.

Even later rinkelde de bel van de voordeur al.

DRRRING!

‘Hoi Noura,’ zei Timmie.

‘Da’s snel!

Hoe...’

Noura stormde hijgend langs hem de gang in.

‘Waar is Dolfje?’

Is hij hier echt niet ergens?’

Ligt hij niet onder een tafel, of zo?’

Of in het gootsteenkastje?’

‘N-nee, dat dacht ik niet,’ stamelde Timmie.

‘Ik heb echt overal gezocht.

Hij is nergens te vinden.'

Noura zuchtte.

'Opa weerwolf had hem nog gewaarschuwd.

Hij moest thuisblijven.

Hij mocht niet naar buiten gaan!

Er zijn vreemde dingen aan de hand.

Gevaarlijke dingen.

Daarom was hij vandaag niet op school.'

'Echt waar?' zei Timmie.

'Wat voor gevaarlijke dingen?

Ik weet nog van niets.'

Noura zuchtte.

'Luister dan maar.'

Zo snel mogelijk legde zij Timmie uit wat er gebeurd was.

'Oei! Zeven nieuwe weerwolven?' zei Timmie.

'Dus dat was echt waar!

En ze willen Dolfjes O.A.Z.?

Dat klinkt best eng!

Wat is O.A.Z.?

'Geen idee,' zei Noura.

'Ze hebben het nodig voor de weerwolfriem.

Meer weet ik ook niet.'

'Maar waar is Dolfje nu dan?' vroeg Timmie.

'Is hij toch naar buiten gegaan?'

Noura krabde op haar hoofd.

Buiten werd vaag de volle maan zichtbaar.

Noura krabde op haar armen.

Weerwolfjeuk, dacht Timmie.

Net zoals Dolfje bij volle maan.

‘Dolfje luistert altijd naar opa weerwolf,’ zei Noura.

‘Hij is vast niet uit zichzelf naar buiten gegaan.

Dus...’

Er klonk een zachte grom in Noura’s stem.

‘Dus... wat dan?’ vroeg Timmie.

Noura’s schaduw op de muur veranderde langzaam van vorm.

‘Ik denk dat ze hem meegenomen hebben.’

‘Wat?’

‘Wie!’

Noura gaf geen antwoord.

Opeens lichtten haar ogen felgeel op.

Timmie schrok er een beetje van.

Noura greep zijn arm beet.

‘Kom mee,’ zei ze alleen maar.

Toen stoof Noura de deur uit.

Ze trok Timmie mee.

Zijn voeten raakten de grond niet eens.

Tijdens het rennen, veranderde Noura volkomen.

Timmie was het gewend dat Dolfje veranderde met volle

maan.

Toch was het vreemd om Noura nu zo te zien.

De snelheid waarmee ze renden was ongelooflijk.

Timmies adem werd bijna afgesneden.

Zo hard ging het.

Noura zou elke Olympische kampioen hardlopen makkelijk verslaan, dacht hij.

Toen stonden ze stil aan de rand van een groot bos.

Timmie herkende het meteen.

Het was het Weerwolvenbos.

Hier woonden opa weerwolf en Leo.

Hoog boven de bomen lag de volle maan in een bed van wolken.

Noura zette haar zwarte, harige klauwen in haar zij.

Zij stak haar snuit in de lucht.

Timmie zag haar behaarde keel trillen.

Er kwam een lang weerwolfgehuil uit haar mond.

‘Wraaaw.’

Een rilling kroop als een rups omhoog over Timmies rug.

Even was het stil.

Toen klonk ver weg vanuit het bos een antwoord...

42 Weerloos

Dolfje schoof heen en weer in het duister.
Hij probeerde zich uit het net te bevrijden.
Dat lukte niet.
Hij was strak ingesnoerd.
Bewegen was bijna onmogelijk.
Zijn vingers leken wormen die hulpeloos kronkelden.
En hij kon zijn tong uitsteken.
Dat was alles.
Als hij slikte, deed zijn keel zeer.
Steeds meer, zelfs.
Was ik maar weerwolf, dacht hij.
Dan beet ik dat rotnet gewoon kapot met mijn tanden.
Dan scheurde ik het open met mijn klauwen.
En dan had ik vast geen keelpijn.
Nu kan ik niets.
Geen weerwolf maar weerloos.
Hij merkte dat hij rilde.
Geen wonder, dacht hij.
Ik lig in de stikdonkere achterbak van een auto, gevangen in
een stom visnet.

Niemand weet waar ik ben.

En een gekke dokter wil driehonderd druppels O.A.Z. uit
mij persen.

Dat is afschuwelijk!

Denk ik.

Wist ik maar wat O.A.Z. was...

Hij rilde opnieuw.

Hoe kom ik hier weg?

En waar ben ik eigenlijk?

De auto stond al lang stil.

Ze hadden hem gewoon laten liggen.
Dolfje had het gevoel dat hij al uren in de bak lag.
Hij was nog steeds erg geschokt.
Loes, Luus en Amanda waren de nieuwe weerwolven.
Hij kon het nauwelijks geloven.
Niet de Vincentclub maar zijn eigen fanclub!
Het was echt waar.
Hij had het met eigen ogen gezien.
En nu waren ze natuurlijk bij dokter Snijvers.
Ze maakten boze plannen.
Buiten moest het nu al donker zijn.
De volle maan zou wel aan de hemel staan.
Helaas merkte hij daar niets meer van.
Er groeiden geen haren op zijn gezicht.
Hij kreeg geen klauwen.
Ook geen staart of spitse oren.
Hij werd er verdrietig van.
Mijn tijd als weerwolf is voorbij, dacht hij.
Ik ben weer een gewoon, saai jongetje.
Niets bijzonders meer.
Een weerwatje met keelpijn.
Noura vindt me vast niet meer interessant.
Hij voelde een traan in zijn ooghoek.
Ze weet niet eens waar ik ben, dacht hij.

En Timmie ook niet.

En pa en ma en opa weerwolf ook al niet.

Niemand weet het.

Dus niemand komt mij redden.

Opeens klonk er een klik.

De achterklep sprong open.

Help, daar zijn ze, dacht Dolfje.

Het volgende moment viel een brede baan licht op hem.

Hij kneep zijn ogen dicht.

Toen keek hij voorzichtig door spleetjes.

Een donkere gedaante scheen met een zaklamp in zijn gezicht.

‘Ziezo, het is tijd,’ klonk een stem.

‘Haal die weerwolf maar uit de bak.

We gaan zijn O.A.Z. aftappen...’

43 Mes

Dolfje spartelde tegen, maar dat had geen zin.
Handen grepen hem beet.
Ze trokken hem uit de bak.
Hij hoorde gegiechel en gezang.
Vier gedaantes stonden om hem heen.
Een daarvan was dokter Snijvers met zijn spiegelende bril.
De drie andere waren kleiner.
Ze hadden spitse oren en snuiten en lang haar.
Loes en Luus, dacht Dolfje.
En Amanda.
Door die groene riemen zijn ze nu weerwolven.
Vlug keek hij om zich heen.
De volle maan stond helder aan de hemel.
Hij herkende de schuur, waar hij met Noura geweest was.
Een stenen schuur met een dak van riet.
Toen werd hij opgetild.
De drie weerwolven droegen hem boven hun hoofd.
'Deze kant op,' zei dokter Snijvers.
Dolfje keek bang om zich heen.
Ze droegen hem de schuur binnen.

Het was er vol donkere schaduwen.
Als spinnenwebben hingen ze in alle hoeken.
Dolfje rook de geur van hooi, vermengd met mest.
In het midden van de schuur stond een lange tafel.
Het enige licht kwam van een paar kaarsen.
'Naar de tafel,' zei dokter Snijvers.
De drie weerwolven gehoorzaamden hem meteen.
Het leek of ze geen eigen wil hadden.
Alsof dokter Snijvers hen bestuurde.
'Neerleggen,' beval de dokter.
De weerwolven deden wat hij zei.
Ze lieten Dolfje zakken op de tafel.
'Mooi zo,' zei dokter Snijvers.
'Nu zullen we dat lastige net eens even losmaken.'

Dan kunnen we onze jonge weerwolf beter zien.’
De drie weerwolven gingen giechelend rond de tafel staan.
Ze keken naar Dolfje met een vreemde, stille blik in hun
ogen.
Dolfje hield het niet meer uit.

‘Laat mij vrij!’ riep hij.

Hij slikte.

‘Au!’

Wat deed dat zeer!

‘U hebt helemaal niets aan mij!’

Zijn stem klonk schor.

‘O nee?’

Dokter Snijvers opende zijn zwarte koffer.

De kaarsvlammetjes flakkerden.

Schaduwen dansten op de muren.

Dokter Snijvers hield een mes in zijn hand.

Het glansde blauw in het kaarslicht.

‘Dat zullen we dan eens zien...’

44 Achterste kant

Uit het Weerwolvenbos klonk eng gehuil.

Noura glimlachte naar Timmie.

‘Dat is Leo.

Hij komt eraan, met opa weerwolf.’

Timmie knikte aarzelend.

‘Fijn!’

Zonder Dolfje erbij vond hij andere weerwolven een beetje eng.

Ook al kende hij opa weerwolf en Leo al een tijdje.

Er klonk geritsel tussen de bomen.

Schaduwen kwamen tevoorschijn.

Daar was opa weerwolf.

En achter hem liep Leo.

Hij stak zijn kop in de lucht en hilde loeihard naar de maan.

‘Zo is het wel genoeg, Leo,’ gromde opa weerwolf.

‘Je maakt Timmie nog bang met je harde geloei.’

Hij knipoogde naar Timmie.

‘Wat is er aan de hand, Noura?’

Er is iets mis, dat voel ik!’

‘Leo voeltst ook iets,’ riep Leo.

Hij krabde aan zijn bil.

‘Maar Leo weetst niet zekers wat het ist.

Even voelen...’

Leo stak zijn klauw in zijn broek.

Hij kneep één oog dicht.

Toen haalde hij een egel tevoorschijn.

‘O, dat wast het!

Leo dachtst al: wat priktst zo in mijn achterste kant!’

Voorzichtig zette hij de egel in het gras.

‘Lopen, stekelbeestje.’

Timmie giechelde.

Opa weerwolf schudde zijn kop en zuchtte.

‘Vertel, Noura.

Wat is er aan de hand?

Het gaat om Dolfje, vrees ik.’

Snel legde Noura uit wat er gebeurd was.

Opa weerwolf kreunde.

‘Ik snap het.

Dolfje is ontvoerd door Krijtjes en haar handlangers.

Weet jij waar ze zouden kunnen zijn?’

Noura knikte.

‘Die schuur, waar ik geweest ben.

Ik denk dat ze Dolfje daarheen gebracht hebben.’

‘Hm, waar is die schuur ergens?’ vroeg opa weerwolf.

Noura legde het uit.

‘Wij gaan daar meteen heen,’ gromde opa weerwolf.

‘Dat wil zeggen: Leo en ik.’

‘En wij dan?’ riep Timmie.

Opa weerwolf keek hem strak aan.

‘Jullie moeten iets anders doen, Timmie.

Jullie moeten hulp gaan halen.

Want je weet maar nooit...’

‘Hulp?

Van wie?’ gromde Noura.

Opa weerwolf wees met zijn wandelstok naar Timmie.

‘Van zijn ouders.

Dat zijn de enige die wij kunnen vertrouwen.

Niemand anders mag weten dat wij bestaan.’

‘Ja maar...’ zei Noura.

‘Denkt u echt dat zij ons kunnen helpen?

Timmies vader is zo... anders!’

‘Precies,’ gromde opa weerwolf.

‘Deze maand is hij zelfs nog meer anders dan anders!

Dat zullen jullie wel merken.’

‘Echt?’ zei Timmie.

‘Hoe weet u dat?’

Opa weerwolf toonde een kleine gromlach.

‘Dat voel ik.

En mijn gevoel klopt altijd.

Dat krijg je, als je zo oud bent als ik.

Ga nou maar.

Timmies moeder is ook een supervrouw.

Dus vraag haar hulp.

Ze zal zeker meedoen!

Leo en ik gaan naar die schuur.

Nu meteen.’

Voor Noura iets kon antwoorden, renden opa weerwolf en

Leo weg.

45 Hekel

Dokter Snijvers boog zich over Dolfje.

Het mes flitste in het kaarslicht.

Rits! Rats!

Dokter Snijvers sneed het net los.

Slappe touwtjes vielen naast Dolfje op de tafel.

Snel pakte dokter Snijvers twee groene riemen uit zijn zwarte koffer.

Daarmee snoerde hij Dolfje vast aan de tafel.

‘Ha!

Hier ligt de echte weerwolf!’ riep dokter Snijvers over zijn schouder.

‘Hij zweet als een otter van angst.

Dus ik ga nu zijn O.A.Z. aftappen!

Druppel voor druppel.

Komt dat zien, als u wilt.’

‘Mooi zo,’ kraakte een stem.

Uit de duistere schaduwen schuifelde een gedaante naar voren.

Planken kraakten.

Kleding ruiste.

Dolfje zag een bloemetjesjurk en een paraplu.
Op de harige kop stond een mal hoedje.
Het was weerwolf Krijtjes.
Ze kwam langzaam op de tafel af.
Bang keek Dolfje op.
Hij herkende de boosaardige gloed in haar ogen.
Krijtjes had geen tanden in haar bek.
En ze zag er dun en opgedroogd uit.
Hij rilde.
Maar tegelijk had hij het erg warm.
Alsof hij van binnen gloeide.
Angstweet brak uit onder zijn oksels.
Mevrouw Krijtjes lachte vals.
‘Eindelijk heb ik je, Dolfje Spaan.
Eindelijk wraak voor alles wat je mij hebt aangedaan.
Ik heb een hekel aan jongetjes als jij.’
Ze stampte met haar paraplu op de vloer.
‘Eigenlijk haat ik alle jongens.
Uitroeien, zou ik zeggen, en...’
‘Mevrouw, u dwaalt af,’ fluisterde dokter Snijvers.
‘O ja, da’s waar,’ gromde Krijtjes.

Met jouw... oksel-angst-zweet.'
Oksel-angst-zweet? dacht Dolfje.
Dus... dat is O.A.Z.!

Ze willen mijn angstzweet.

Ik moet proberen niet te zweten, dus.

Terwijl hij dat dacht, stroomde het angstzweet over zijn rug.

'Precies,' zei dokter Snijvers.

'Een gloednieuw ras van weerwolven.'

Hij rolde een soort kar naar zich toe.
Het was een vreemd apparaat.
Het zag eruit als een reusachtige vierkante fles.
Er zat een slang aan, met een zuigmond.
Dokter Snijvers pakte de slang beet.
Grijnzend keek hij naar Loes, Luus en Amanda.
‘Let goed op, jonge weerwolven.
Hier kunnen jullie nog iets van leren.
Dit handige apparaat slurpt elke druppel angstzweet van onze
weerwolf op.’
Hij lachte akelig.
‘Zo nodig kan ik zijn laatste druppel uitpersen.
Het kostbare angstzweet stroomt dan vanzelf in de
O.A.Z.U.P.: de Oksel-Angst-Zweet-Uit-Perser.’
Eén moment dacht Dolfje dat dit het einde was.
Het einde van alles.
Hier op deze tafel zou alle O.A.Z. uit zijn lijf gestolen
worden.
Hij zou worden uitgeperst als een sinaasappel.
En dan?
Niet zweten! dacht hij.
Meteen brak het angstzweet hem opnieuw uit.
Het liep over zijn hele lijf.
Zijn O.A.Z. zou verdwijnen in de fles.

En dan blijft er niets van mij over! dacht Dolfje bang.
Niets dan een uitgedroogde schil...
Mevrouw Krijtjes keek hijgend van opwinding toe.
Haar magere klauwen knepen in het handvat van haar paraplu.
'Ja, ja, doe het dan,' hijgde zij.
'Pers elke angst-zweet-druppel uit hem.
Tot hij zo uitgedroogd is als een mummie.'

46 Geen haar

‘Niet doen!’ gilde Dolfje.

Argh, wat deed zijn keel zeer!

Praten werd steeds moeilijker.

Eigenlijk kwamen er alleen nog maar klanken uit zijn keel.

Hij rolde heen en weer over de tafel.

Maar de riemen hielden hem in bedwang.

‘Het kan niet.

Echt niet!’

Dokter Snijvers aarzelde.

Hij hield de zuigmond bij Dolfjes oksel.

‘Niet?’

Peinzend keek hij naar Dolfje.

‘Omdat ik geen weerwolf meer ben!’ riep Dolfje.

‘Kijk dan, idioot!

Het is volle maan.

En ik ben gewoon een jongen.

Niet Dolfje Weerwolfje, maar Dolfje de jongen.

Ik had al lang veranderd moeten zijn.

Maar dat gebeurt niet.

Ik ben dus geen weerwolf meer.

Jullie hebben niets aan mijn O.A.Z!
Want het is geen O.A.Z. van een weerwolf.
Dat had Dolfje allemaal willen zeggen.
Maar eigenlijk kwamen er alleen maar onverstaanbare klanken uit zijn keel.
Het klonk als: ‘Gagagag gagagagagaaaa...’
Dokter Snijvers staaarde hem aan.
Toen keek hij naar mevrouw Krijtjes en de drie weerwolgen.
‘Verhip, ik snap wat de jongen wil zeggen.
De volle maan staat aan de hemel.
Maar hij is geen weerwolf.
Hij kan zelfs niet meer praten...’
Opeens zag dokter Snijvers er hulpeloos uit.
‘Mislukt,’ mompelde hij.
‘Alles voor niets!’
Deze jongen is nutteloos.
Zijn O.A.Z. zal niet werken!’
Snijvers’ hand met de slang viel slap langs zijn lichaam.

Zijn mondhoeken krulden omlaag.

‘Waardeloos angst-zweet,’ mompelde hij.

Even dacht Dolfje dat dokter Snijvers moest huilen.

Maar mevrouw Krijtjes drukte haar klauw met een boze grom in zijn arm.

‘Niets ervan, Snijvers!

Deze kans laat ik niet voorbijgaan.

Dolfje is de echte weerwolf.

Dat weet ik zeker!

Want hij heeft mij gemaakt tot wat ik nu ben!

Hij houdt ons voor de gek.

Misschien kent hij een of andere truc.

Iets waardoor hij eventjes geen weerwolf wordt.

Ik geloof hem niet.

Kijk dan: hij zweet als een gek van angst.

Steek die slang onder zijn arm!

Vang zijn O.A.Z.-druppels op!

Nu!

Verward keek de dokter van Dolfje naar mevrouw Krijtjes.

Toen haalde hij zijn schouders op.

‘Mij best,’ mompelde hij.

‘Nog nooit zo’n kale weerwolf gezien.

Maar wie weet.

Misschien zit er toch wel weerwolf-O.A.Z. in je, zoals

Krijtjes zegt.

Dat moeten we ontdekken.

En zo niet, dan hebben we pech gehad.

Wat kan mij het schelen!’

Hij duwde Dolfjes arm omhoog.

Dolfje probeerde te schreeuwen.

Er kwam niet meer dan zwak gemurmel uit zijn keel.

Dokter Snijvers duwde de slang onder zijn oksel.

Op dat moment vloog de deur open.
Maanlicht scheen in de schuur.
In de opening stonden twee gedaantes.
Hun lange schaduwen vielen op de vloer.
Verbaasd keek dokter Snijvers op.
'Wat krijgen we nou?' zei hij.
Weerwolf Krijtjes slaakte een boze kreet.
Ze wees met een scherpe nagel naar de deur.
'Jij!' gromde zij.
'Ja, ik!
Jij gemene, oude tang!
Laat mijn kleinzoon vrij!'

47 Droom?

Timmie en Noura renden naar Timmies huis.

Eigenlijk sleurde Noura Timmie weer mee.

Het leek of ze vlogen.

Ze waren er binnen enkele minuten.

In de straat was het doodstil.

Niemand had gezien dat een weerwolfmeisje een jongen meetrok.

‘Gelukkig, de auto staat voor de deur,’ hijgde Timmie.

Hij klonk alsof hij zelf gerend had.

‘Dus ze zijn al thuis.’

Vlug liepen ze het tuinpad op.

‘Kom, we gaan achterom, Noura.’

Langs de zijkant van het huis liepen ze naar de achtertuin.

De tuin was helder verlicht door de volle maan.

Midden in het bloemenperk stond een grote weerwolf.

Op zijn kop droeg hij een theemuts in de vorm van een olifant.

Hij keek verdwaasd om zich heen.

Het leek of hij verdwaald was.

‘Dat is...’ stamelde Timmie.

Hij wreef in zijn ogen.

‘Volgens mij is dat...

Maar dat kan toch niet!

Want hoe...’

De grote weerwolf keek hun kant op.

Hij tilde de theemuts op.

Eén oog glansde helrood in het maanlicht.

Er kwam een brede grijns op de snuit van de weerwolf.

‘Timmie, Noura, welkom in mijn droom,’ gromde hij.

‘Wat leuk dat jullie er ook zijn!’

Hij keek naar de maan.

‘Jammer dat ik straks weer wakker word.’

Timmie keek Noura aan.

Hij begreep er niets van.
Maar ze hadden haast.

Geen tijd om vragen te stellen.

‘Oké, pa, blijf dromen!

En ga vooral niet weg!’

Snel renden ze de keuken in.

‘Ma, waar ben je?’ riep Timmie.

Moeder kwam uit de woonkamer.

‘Hier ben ik, wat is er, jongen?’

Even keek ze verbaasd naar Noura.

‘O, hoi, Noura.

Da’s waar ook!

Jij bent natuurlijk een weerwolf nu.

Net als Dolfje.

Eh, weten jullie misschien waar papa is?

Hij is een kwartier geleden naar buiten gegaan.

We waren net terug van tante Nel.’

‘Ma, we hebben hulp nodig,’ zei Timmie.

‘Dolfje is in gevaar.’

Noura knikte.

‘Hij wordt gevangen gehouden door Krijtjes en andere weerwolven.’

‘Wat?’

Moeders gezicht verstrakte.

‘Opa weerwolf en Leo proberen hem te bevrijden,’ ging Timmie verder.

‘Maar het zijn teveel kwade weerwolven.’

‘Ik ga d’r meteen op af!’ zei moeder.

‘Ik pak even mijn vechtbezem en dan zal ik ze...’

‘Nee, wacht, ma,’ riep Timmie.

‘Er zijn er wel zeven weerwolven, geloof ik.

Dus we moeten iets verzinnen.’

Op dat moment kwam vader de keuken binnen.

Moeder slaakte een gil van schrik.

‘Wie is dat nou weer?’

Die weerwolf ken ik niet.

En waarom draagt hij pa’s olifant?’

‘Dag lieve schat,’ zei de weerwolf.

‘Wat heerlijk dat jij ook in mijn droom zit.’

Timmie krabde op zijn hoofd.

Dit gaat teveel tijd kosten, dacht hij.

Wie weet wat er intussen met Dolfje gebeurt!

‘Eh, ma, dit is pa.

Hij is opeens een weerwolf.

Misschien omdat hij dat altijd gewenst heeft.

Ik weet het niet.

Maar het komt wel goed uit.

Vooral nu wij tegen andere weerwolven moeten vechten.’

Noura stootte Timmie aan.

Ze wees naar de keukentafel.

Daarop lag de groene riem die Timmie gevonden had.

‘Timmie, als ma nu eens die riem omdoet.

Dan hebben we nóg een grote weerwolf erbij.

Dan hebben we meer kans tegen de weerwolven van Krijtjes.’

Ze draaide zich naar moeder.

‘Eh, zou u even een weerwolf willen zijn?

Het is om Dolfje te bevrijden.’

‘Natuurlijk,’ antwoordde moeder.

Ze knipperde niet eens met haar ogen.

‘No problem.

Ik doe alles voor Dolfje.’

Timmie keek aarzelend naar de riem.

‘Maar... dat is toch nog geen echte weerwolfriem?’

Noura glimlachte treurig.

‘Nog niet.

Er zijn alleen nog drie druppels O.A.Z. nodig.’

Timmie keek haar aan.

‘Noura, wat is O.A.Z.?’

Dat weet niemand!

Jij ook niet.

Toch?’

Noura schudde haar hoofd.

‘Eh...

Eigenlijk weet ik het wel.

Mevrouw Krijtjes legde het uit, in die schuur.

Maar ik heb het niet gezegd tegen Dolfje.

Ik wilde hem niet bang maken.

Het was te gruwelijk.'

'Wat is het dan?' vroeg Timmie.

Noura keek hem aan.

'Oksel-angst-zweet van een weerwolf.

Dus jullie moeten mij laten zweten van angst!

Verzin iets!'

'Waaaaat?' riep Timmie.

'Dat lukt nooit, Noura.

Hoe dan...'

Moeder stapte naar voren.

Ze keek Noura streng aan.

'Noura, jij moet nu onmiddellijk gaan zweten!

Anders gebeurt er iets vreselijks met Dolfje!

Begrijp je dat?

Misschien gaat hij dan wel... dood!'

Noura keek moeder verbaasd aan.

'Dan zie je Dolfje nooit meer terug,' zei moeder.

'Nooit meer!'

Noura liet de woorden langzaam tot zich doordringen.

Timmie zag de angst in haar ogen.

Er verschenen zweetdruppeltjes op haar voorhoofd.

En hij zag donkere plekken onder haar armen.
'Ma, vlug!' riep hij.
'Hou die riem onder haar oksel...'

48 Red mij!

Verbaasd keek Dolfje op.

Die stem!

Dat is opa weerwolf, dacht hij.

Hij kon het bijna niet geloven.

Meteen kreeg hij weer hoop.

Opa stampte met zijn wandelstok op de vloer.

Hij stapte uit de schaduw naar voren.

Kaarslicht scheen dansend op hem.

‘Oba ghier bed igh!’ riep Dolfje.

Oeps, zijn stem was niet meer herkenbaar.

Er was echt iets mis in zijn keel.

Hij wilde overeind komen.

Dat lukte ook al niet.

De riemen hielden hem vast op de tafel.

Ook de andere gedaante kwam tevoorschijn.

Leo!

Dolfje voelde een enorme opluchting.

Nu zou alles goed komen.

Opa weerwolf en Leo kwamen hem bevrijden.

Maar mevrouw Krijtjes barstte in lachen uit.

‘Ha, ha, ha.

Kijk nou eens.

Een bejaarde weerwolf met een wandelstok.

Een hopeloze weerwolf in een trieste tuinbroek.

Wat komen jullie hier doen?

Denk je dat je ons kunt stoppen?

Vergeet het maar.’

Ze knipte met haar vingers.

Loes, Luus en Amanda veerden op.

Hun haren gingen overeind staan.

Wow! dacht Dolfje.

Het leek of de drie groter en woester werden.

Alle drie ontblootten ze hun tanden.

Die waren lang en krom.

Ze gromden.

In hun ogen vlamde een vals, geel licht op.

Ze spreidden hun klauwen.

Opa weerwolf en Leo kwamen voorzichtig dichterbij.

Opa tilde zijn wandelstok op en wees naar Dolfje.

‘Laat mijn kleinzoon vrij!

Nu!’

‘Ja, preciezelijk,’ riep Leo.

‘Laatst mijn neefwolfje Dolfje als de wederse weerga... los.

Of zo... ietselijk!

Anders gaatst Leo om zich heen slaan.
En dan bentst de poppenkast aan het dansen en springen.
En dan...
Leo weetst zelve nog niet eens wat dan.
Maar dan gebeurtst er zekers iets gruwelijks.’
Loes, Luus en Amanda gromden dreigend.
Ze stonden voor de tafel waarop Dolfje lag.
Hij keek naar de drie harige ruggen.
Dolfje tilde zijn hoofd op.
Meteen drukte dokter Snijvers hem terug op de tafel.
Hij boog over Dolfje heen en hijgde in zijn gezicht.
‘Liggen, jij!
En blijf zweten!
Ik moet nog steeds jouw O.A.Z. hebben.
Dat is de afspraak!’

Hij keek vragend naar weerwolf Krijtjes.

Zij knikte.

‘Tap dat O.A.Z. nou maar vlug af, Snijvers.

Wij rekenen wel af met die bejaarde weerwolf en zijn grote hulpje.’

Dolfje kromp ineen.

Hij wou dat hij niet hoefde te zweten.

Maar het angstzweet droop over zijn rug en uit zijn oksels...

49 Grijp!

Kon ik maar iets doen, dacht Dolfje wanhopig.
Hij draaide en bewoog voorzichtig met zijn voet.
Hé!

De riem om zijn been voelde een beetje losser.
Snel keek hij naar dokter Snijvers.
Die was vol aandacht voor opa weerwolf en Leo.
‘Wacht eens even,’ zei Snijvers tegen Krijtjes.
‘Nu zie ik het pas.

Dit is te mooi om waar te zijn!
Die ouwe is een echte weerwolf.
En die rare grote heeft ook geen riem nodig!’
Zijn ogen leken te groeien.
‘Nóg twee echte weerwolven, dus!’
Zijn mond viel open en er gleed een straaltje speeksel uit.
‘Wauw!

Dat is... héél veel O.A.Z.!
Dus héél veel riemen.
Honderden weerwolven!
Als we die twee nou ook even vangen...’
Dolfje gluurde vanuit zijn ooghoek naar dokter Snijvers.

Intussen wurmde hij zijn voet op en neer.

Het ging goed.

Het ging steeds beter...

‘Goed plan,’ gromde weerwolf Krijtjes.

‘Maar eerst zuig je het O.A.Z. uit die kleine etter-Dolfje.

Steek de zuigmond onder zijn oksel!’

Dokter Snijvers knikte.

‘Goed dan.’

Op dat moment lukte het.

Dolfjes voet schoot onder de riem uit.

Meteen schopte hij de slang met de zuigmond uit dokter Snijvers’ hand.

De slang viel op de grond.

‘Ahdammah!’ krijste mevrouw Krijtjes.

Ze wierp een woedende blik naar dokter Snijvers.

‘Idioot!

Wat doe je!’

De dokter haalde zijn schouders op.

‘Ik kon er echt niets aan doen...’

Op zijn knieën ging hij op zoek naar de slang.

‘Krijtjes, laat mijn kleinzoon gaan,’ gromde opa weerwolf.

‘Dit is de laatste waarschuwing die ik je geef.

Stuur die drie kleuterweerwolven maar gauw weg.’

Nu worden ze bang, dacht Dolfje.

Maar Loes, Luus en Amanda waren niet onder de indruk.
Er kwam een dreigend gehuil uit hun kelen.

‘Niets ervan!’ gromde Krijtjes.

Ze keek naar Loes, Luus en Amanda.

Toen wees ze naar opa weerwolf, Leo en Noura.

‘Grijp!

Nu!’

De drie weerwolven stormden op opa en Leo af.

‘Nee!’ gilde Dolfje.

‘Geen zorgen, neefwolfje,’ gromde Leo.

Hij liet zijn spierballen zien.

‘Wij kuntst die drie weerwolvertsjes makkerlijk aan.

Leo maaktst er hoogstens en persoonderlijk gehaktstballertjes

van...'

Zijn armen maaiden als molenwieken rond.

Loes en Luus vlogen tegen de muur aan.

KLATS!

BAM!

Opa weerwolf stak zijn wandelstok naar voren.

Weerwolf Amanda struikelde.

Grommend viel zij op haar snuit.

SMAK!

'Ha, een peulenschilfertje!' riep Leo.

'Zietst jij welles!'

Hij sloeg zijn klauwen in elkaar boven zijn kop.

'Opa weerwolver en Leo bentst de winraars.'

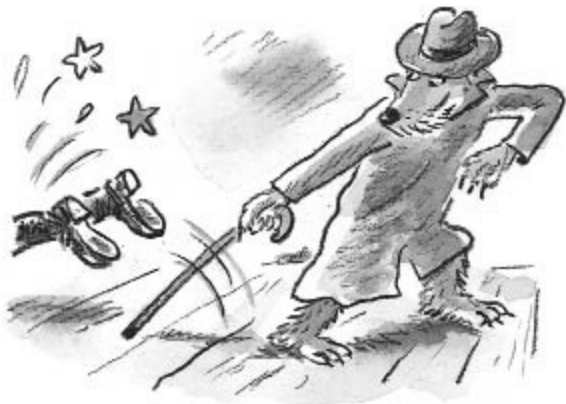
Opeens klonk er gezang buiten.

Het was nacht.

Het was nacht...

Vier stemmen!

De deur vloog opnieuw open.

Ogen gloeiden in harige koppen.
Vier weerwolven stormden naar binnen.
Oei, ik wist wel dat er nog meer waren, dacht Dolfje.
‘Ha ha, daar zijn jullie eindelijk!’ juichte Krijtjes.
Ze maakte een houterig dansje.
‘Precies op tijd.
Grijp die twee malle weerwolven...’
Loes, Luus en Amanda krabbelden grommend overeind.
In hun ogen vonkte vuurrode weerwolfwoede.
Ze sprongen op.
Huilend stormden ook de vier andere weerwolven naar voren.
Ze hadden blinkende klauwen en ontblote tanden.

Oeps! dacht Dolfje.
Dit gaat niet goed.
Dit zijn teveel weerwolven.
Zelfs voor opa weerwolf en Leo.
Maar Dolfje kon niets doen.
Hij was nog steeds vastgebonden.
Zijn hoofd bonkte en zijn keel was dik.
Plots greep een klauw hem beet.
De riemen werden losgetrokken.
‘Mee jij!’ gromde mevrouw Krijtjes.
‘Laat ze maar lekker stoeien.
Wij gaan ergens anders heen.
Jij en ik...’

50 Drie druppels

‘Sorry, Noura,’ zei moeder.

‘Het spijt me dat ik zoiets vreselijks tegen jou zei.

Maar het moest!’

Noura knikte.

‘Geeft niets, mevrouw.

U deed precies het juiste.

Ik werd doodsbang toen ik aan Dolfje dacht.

Dat er iets ergs met hem zou gebeuren...’

Moeder streekde Noura over haar haren.

‘Wij gaan zorgen dat er niets ergs met Dolfje gebeurt.

Dankzij jou, Noura.’

Timmie keek naar de groene riem, die op de keukentafel lag.

Hij was gemaakt van gedroogde planten.

Groene stengels waren strak in elkaar gevlochten.

Noura leunde nog steeds over de riem.

‘Is het gelukt?’ vroeg Timmie.

Noura gromlachte.

Ze veegde zweet van haar voorhoofd.

‘Beetje gezweet van angst.

Maar precies genoeg!

Drie druppels O.A.Z.

Genoeg voor een echte weerwolfriem.

Dus nu kan ma de riem omdoen.

En dan wordt zij een weerwolf.

Als zij nog steeds wil, tenminste.'

'Natuurlijk!' zei moeder meteen.

'Voor Dolfje doe ik alles.

Dat zei ik toch al.'

Ze knipoogde naar de grote weerwolf met de theemuts op zijn kop.

'En zeker samen met papa!'

Vader grinnikte grommend.

Hij maakte een dansje in de keuken.

'Wat een geweldige droom is dit!

Zelfs mijn lieve vrouw wil een weerwolf zijn.

Ik hoop dat ik nooit meer wakker word!'

'Geen tijd te verliezen dan,' zei Noura.

'Alstublieft, mevrouw.'

Ze gaf de riem aan moeder.

Die aarzelde geen moment.

Ze deed de riem om en sloot hem met klittenband.

'En nu?' zei ze.

'Eh, dat weet ik niet,' gromde Noura.

‘Nu moet er iets gebeuren...’

Timmie keek bang naar zijn moeder.

Zou zij nu echt in een weerwolf veranderen?

En vond hij dat wel leuk, eigenlijk?’

Hij zag dat ze de riem strak aantrok.

Maanlicht scheen op haar gezicht.

Opeens ging er een trilling door haar lijf.

Haar haren gingen rechtop staan.

Ze verstijfde.

Haar handen verkrampden.

Ze veranderden in klauwen.

Haren groeiden op haar armen en gezicht.

Timmie zag dat zijn moeder een wolvensnuit kreeg.

Haar oren werden puntig en harig.

Hij rilde.

Dit was het engste wat hij ooit gezien had.

Mama werd een weerwolf!

Maar gelukkig glimlachte ze naar hem.

Een harige bek vol grote, witte tanden.

Ze had zelfs snorharen!

‘Ik ben het nog steeds hoor, Timmie.

Maak je geen zorgen.’

Timmie knikte aarzelend.

Mijn vader en moeder zijn opeens weerwolven, dacht hij.

Het lijkt wel of ik droom!

‘O, schat, wat zie je er prachtig uit,’ gromde pa.

‘Jij bent de weerwolf van mijn dromen!’

‘Ja, ja, geen tijd voor dat gedoe!’ riep Noura.

‘We moeten nu onmiddellijk naar de schuur om Dolfje te bevrijden.

Volg mij!’

‘Joepie!’ gromde pa.

Hij stak zijn klauwen in de lucht.

Toen keek hij aarzelend naar Noura.

‘Wat gaan we daar doen?’

Noura keek hem aan over haar schouder.

‘Vechten!

Om Dolfje te bevrijden.’

‘Dat... is een goed plan,’ gromde pa.

‘Denk ik.

Oké.

Ik doe mee.’

Hij draaide naar Timmie en knipoogde.

‘Ik hou helemaal niet van vechten.

Wat een geluk dat dit maar een droom is...’

51 Plan

Noura en Timmie renden het pad op naar de schuur.
Vlak achter hen kwamen vader en moeder.
Een weerwolf met een theemuts op zijn kop.
En een weerwolf met een vechtbezem in haar klauwen.
Hijgend bleven ze staan voor de schuur.
Noura liet Timmies hand los.
Hij was duizelig, toen hij weer op zijn eigen benen stond.
Tjonge!
Weerwolfsnelheid!
In minder dan drie minuten waren ze van zijn huis naar de schuur gerend.
Dat was vast een wereldrecord.
'Gaaf het?' vroeg Noura.
Timmie knikte.
'We moeten voorzichtig zijn,' gromde Noura.
'Eerst even kijken!'
Ze liep naar het raampje en keek.
Pa en ma gluurden ook naar binnen.
'Tjonge.
Wat een wirwar van weerwolven daarbinnen,' gromde pa.

'Ik zie opa weerwolf.

En Leo.

En een heleboel andere weerwolven met riemen om!

Die vechten met opa en Leo.

Wat een gekke droom!

Wat doen wij nu?'

'Aanvallen,' gromde ma.

'Ik zal ze mijn vechtbezem laten voelen!

En mijn weerwolftanden.'

'Ik ook, schat,' gromde vader.

'Ik doe met je mee.

Als jij bijt, bijt ik ook.
Heerlijke droom is dit!’
‘Wacht!’ riep Noura.
‘Eerst even een plan voor de aanval.
Bijten hoeft niet.
We moeten die riemen losmaken!’
‘Wat?’ gromde moeder.
‘Die groene riemen!’ zei Noura.
‘Het zijn riemen met klittenband.
Net als die van u.
Als we die lostrekken, zijn ze geen weerwolf meer.
Dan hebben we Dolfje zo bevrijd.
En opa weerwolf en Leo ook.’
Pa en ma keken elkaar aan.
‘Oké,’ gromden ze allebei.
Timmie zei niets.
Hij drukte zijn neus tegen de ruit.
Hij zag de zeven weerwolven.
En hij zag opa weerwolf en Leo.
Maar verder was er niemand in de schuur.
Waar was Dolfje?
En mevrouw Krijtjes?
En die gekke dokter zag hij ook nergens.
‘Kom, we gaan naar binnen,’ gromde moeder.

‘We zullen die weerwolven eens een poepie laten ruiken!’

‘Zeg maar gerust een flinke scheet,’ gromde vader.

Moeder knikte.

‘Ook goed, schat.

Als jij dat wilt doen, prima!’

Zachtjes duwde zij de deur open.

52 Thuis

Uit de schaduw van de schuur stapte een gedaante
tevoorschijn.

Het was de weerwolvin Krijtjes.

Ze trok Dolfje met zich mee.

‘Zo, die vechten het daar binnen maar uit,’ gromde zij.

‘Ik heb de hoofdprijs!

Dat ben jij, Dolfje Weerwolfje!’

Dolfje begreep er niets van.

Hij had Noura gezien met twee weerwolven.

En Timmie was er ook bij.

Ze waren de schuur in gegaan.

Wat gebeurt er? dacht hij.

Wie zijn die weerwolven?

Van binnen gloeide hij.

Hij voelde zich slap en duizelig.

Het leek of er een voetbal in zijn keel zat.

Hoog boven hem werd de maan steeds groter.

De sterren draaiden er als gekken omheen.

‘Mee jij!’ gromde weerwolvin Krijtjes.

‘Ik neem je zelf onder handen.

Ik pers het laatste druppeltje O.A.Z. uit je.'
Ze gooide Dolfje over haar schouder.
Hij was te slap om zich te verzetten.
Wat is er toch met mij, dacht hij.
Iedereen is nu een weerwolf, geloof ik.
Behalve ik!
Zelfs die bezem en die theemuts, die ik daarnet zag.
Wacht eens...
Waren dat pa en ma?

Zijn zij ook al weerwolgen?
Waarom gingen zij de schuur in?
Ik ben daar toch niet meer?
Intussen liep Krijtjes het pad af.

Daarbij steunde ze op haar paraplu.
Haar grijze staart sleepte over de grond.
Dolfje zag de aarde onder zich voorbij schieten.
Het maanlicht bescheen hen.
Velden schoven links en rechts voorbij.
Als een lappenpop hing Dolfje over Krijtjes' knokige
schouder.
Hij wilde vragen waar ze heen gingen.
'Gah gah guh geeh?' mompelde hij.
'Hou je kop!' snauwde de weerwolvin.

Na een tijdje zag Dolfje straatstenen in plaats van zandgrond.
Lantaarnpalen flitsten voorbij.
Ruiten van winkels.
Ramen in huizen.
Een tuinhekje klapte open voor zijn neus.
Grind kraakte onder de poten van Krijtjes.
Een sleutel knarste in een slot.
Deur open, donkere gang.
'Ziezo, we zijn er,' gromde Krijtjes.
Dolfje werd neergegooid op een bank.
Hij kreunde.
Achter zijn ogen draaide alles.
'Geen zorgen, Dolfje Weerwolfje,' grijnsde Krijtjes.

‘Welkom bij mij thuis.
Hier zal niemand ons storen.’

53 Oerwoud

Dolfje ging rechtop zitten.

Dat kostte veel moeite.

Zijn hoofd bonkte.

Zijn keel brandde.

Hij keek om zich heen.

Alles was gehuld in een zachtgroen licht.

Even dacht Dolfje aan een oerwoud.

Het was vochtig en rook naar aarde en dode bladeren.

Er zat mos op de muren.

Groene planten hingen aan balken aan het plafond.

De vloer was bezaaid met takjes en stengels.

Op tafels en vensterbanken stonden bakken met planten.

Dunne wortelvingers kronkelden over de randen.

Langs de wanden stonden rekken, waaruit slingerplanten bungelden.

Er waren manden met gedroogde bloemen, vreemde kruiden.

In het midden van de kamer was een open haard.

Daarin lagen asresten en verkoolde planten.

‘Waar ben ik?’ stamelde Dolfje.

‘Is dit een oerwoud-kamer, of zo?’

Maar opnieuw kwamen onverstaanbare klanken uit zijn zere keel.

‘Ha, ha,’ lachte weerwolvin Krijtjes.

‘Jij weet vast niet waar je bent, kleine weerwolf.’

Nou, je bent in mijn huis.

Hier droog ik de plantjes voor de weerwolfriemen.’

Liefkozend fluisterde zij geheimzinnige namen van planten.

Ze klonken als toverwoorden.

‘Wolfswortel, giftige nachtschade.

Dollekervel, belladonna.

Bilzekruid, alruin...’

Krijtjes porde Dolfjes borstkas met haar paraplu.

‘En hier zul jij je O.A.Z. afgeven, kereltje.

Je zult boeten voor wat je mij hebt aangedaan.’

Bang keek Dolfje naar de enge weerwolfvrouw.
Van binnen gloeide hij als een kachelkje.
‘Liggen!’ snauwde Krijtjes.
‘Terug op de bank!
Jij hebt van mij een weerwolf gemaakt.
Nu ga ik van jouw O.A.Z. honderd weerwolven maken!’
Uit een la haalde zij een glanzende fles.
Net zo een als die van dokter Snijvers.
Alleen een beetje kleiner.
Er zat een slangetje aan met een zuigmond.
‘Nee!’ kreunde Dolfje.
Hij deinsde terug.
Bijna viel hij om.
De kamer draaide in een groene werveling om hem heen.
Alsof hij achter het raampje van een wasmachine zat.
Weerwolvin Krijtjes duwde hem op de bank.
Dolfje kon niets doen.
Hij voelde zich zo slap als een washandje.
‘Hi hi, ga maar fijn liggen, weerwolfje.
Dan duw ik de O.A.Z.U.P. onder jouw oksel.
Je voelt er haast niets van.
Of... toch wel!
Het mag best flink zeer doen.
Dat hoop ik!

En dan...'

'Wacht!' riep Dolfje.

'Hoe kan dat allemaal?

Hoe hebt u die andere weerwolven gemaakt?

Met uw oksel-angst-zweet?

U bent toch nergens bang voor?

Of...'

Mevrouw Krijtjes keek hem nijdig aan.

Heel even zag Dolfje iets anders in haar ogen.

Toen begreep hij het.

Ze is bang... voor mij!

Meteen gromde mevrouw Krijtjes.

'Hah!

Je moest eens weten!

Ik had een nachtmerrie.

Een vreselijke droom.

En die ging over...

Over jou, natuurlijk!

Dankzij jou ben ik een weerwolf geworden.

Daar ging mijn nachtmerrie over.

Ik zweette als een otter van angst.

Dat kwam goed uit.

Want ik wist dat oksel-angst-zweet belangrijk is voor de weerwolfriem.

Dat had ik gelezen in een oud, geheim boek.
Dus toen ik wakker schrok, heb ik vlug mijn angstzweet...'
Plotseling klonk er zacht geritsel.
Krijtjes keek op.
'Wat is dat?' gromde zij.
Opnieuw ritselde er iets.
Het kwam uit de schoorsteen.
Zwarte roetdeeltjes vielen in de haard.
Dolfje tilde zijn hoofd op.
Het leek heel zwaar.
Bonzende hoofdpijn.
Toen hoorde hij een hard, schurend geluid.
Het leek of er iets omlaag gleed door de schoorsteen.
Er klonk een luide kreet.
Dolfje keek opzij.
Krijtjes gromde.
Boos stampte zij naar de haard.
'Wat gebeurt er?'
Een zwarte wolk walmde uit de schoorsteen.
PLOF!
Er viel iets in de open haard.
Een zwarte gestalte wapperde met zijn armen.
Roet stoof in de kamer.
De gestalte richtte zich op.

Hij zag eruit als een grote vleermuis.

Rode ogen brandden in zijn zwarte gezicht.

‘Wie... wat is dat?’ stamelde Krijtjes.

Met een boze kreet sprong de zwarte figuur uit de ashoop.

54 Weerwolvenwerk

Timmie sloop de schuur in.
Achter drie weerwolven aan.
Voorop liep moeder.
Daarachter kwamen vader en Noura.
Niemand zag hen.
Even bleven ze in de schaduw van de ingang staan.
‘Eropaf!’ gromde moeder.
‘Timmie, jij blijft hier bij de deur.
Dit is eh... weerwolvenwerk!’
In de schuur klonk woest gegrom.
Zeven weerwolven stonden rondom opa weerwolf en Leo.
Alle zeven droegen ze een groene riem.
Telkens vielen ze aan.
Iedereen gromde en grauwde.
Klauwen maaiden in het rond.
Pluizen vlogen door de lucht.
Opa weerwolf en Leo sloegen flink van zich af.
Ze stonden rug aan rug.
Plotseling was Leo’s aandacht afgeleid.
‘Joepsie, daar bentst Nouralie met verse weerwolvers!’ riep hij.

Hij zwaaide met zijn grote klauwen.
Meteen sprong een weerwolf op hem af.
Hij beet in Leo's been.
'Au, jij lelijkige lelijkerdst!' riep Leo.
'Dat ist gemeenstig!
Leo letste eventjes nietes op!
Opa weerwolf sloeg Leo's aanvaller met de wandelstok op zijn kop.
'Ga weg, riemdrager!
Jij bent niet eens een echte weerwolf!
Hij grauwde naar de andere weerwolven.
'Net als jullie allemaal!
Jullie zijn geen weerwolven!
Jullie zijn alleen maar riemwolven!
Namaak-weerwolven, bah!
Intussen keek hij over zijn schouder.
Hij knikte, alsof hij pa en ma meteen herkende.
'Aha, zijn jullie daar eindelijk,' gromde hij.
'Het werd tijd.
Ik begin een beetje moe te worden.
Die riemwolven zijn echte lastpakken.'
'Riemen losmaken!' gromde Noura.
'Dan is het zo voorbij.'
Opa weerwolf knikte.

‘Goed idee, Noura.

Dom dat ik daar niet aan dacht!

Wij waren alleen maar aan het vechten.’

Meteen sloeg Leo zijn klauwen om een van de weerwolven.

Hij tilde hem op.

‘Leo hebtst er al eentje in de houvastgreep!

Vlug!

Trektst zijn riempie los!’

De riemwolven jankten van woede.

Maar opa weerwolf en vader en moeder hielden ze grommend op afstand.

‘Hebbes!’ riep Noura.

Ze gaf een ruk aan een groene riem.

Het klittenband liet los en de riem viel op de vloer.

De riemwolf begon rond te tollen.
Het gezicht veranderde.
De neus kromp.
Opeens stond daar geen riemwolf meer...

55 Reus

Voor Timmie stond een meisje met korte haren.
Ze knipperde verbaasd met haar ogen.
Hij herkende Amanda, de stoere meid uit Dolfjes klas.
Amanda wankelde.
Verdwaasd keek zij om zich heen.
Intussen waren pa en ma goed bezig, zag Timmie.
Ma mepte er met haar bezem flink op los.
Ze raakte twee riemwolven tegen hun oren.
Allebei stonden ze te duizelen.
Pa greep onmiddellijk een van de twee vast.
Hij trok de groene riem los.
FLATS!
Die riemwolf draaide als een tol in het rond.
Pa smet de riem weg.
Nu stond er een meisje met rood haar.
'Dag meisje,' gromde pa.
Ze keek hem met grote ogen aan en begon te gillen.
Dat is Roosje Doosje, dacht Timmie.
Ook al een meisje uit Dolfjes klas!

Twee bibberende meisjes stonden er nu.
Hun tanden klapperden.
Hun knieën knikten.
Timmie liep vlug naar hen toe.
Hij trok Roosje en Amanda weg van het weerwolfgewoel.
Verbaasd keken ze hem aan.
Ze snappen er niets van, dacht Timmie.
Ze begrijpen helemaal niet wat er gebeurt.
‘Gauw, naar buiten!’ zei hij.
‘Straks leg ik jullie alles uit.’
De meisjes deden gehoorzaam wat hij zei.
Snel dribbelden ze de deur uit.
‘Dit lijkt helemaal niet op een ponyclub,’ zei Roosje.
‘Dat had die mevrouw ons toch beloofd?’
Toen zij ons die mooie riem gaf?’
Intussen was er weer een riemwolf veranderd in een meisje.
Ma had haar riem losgetrokken.
Loes! dacht Timmie.
Eén van die leuke kleurige tweeling.
Al deze weerwolven zitten in Dolfjes klas!
Hij pakte de hand van Loes en bracht haar naar Roos en
Amanda.
Al drie riemwolven waren onschadelijk gemaakt.
Dat gaat goed, dacht Timmie.

Nu zijn er nog maar vier over.
Dus nu is het vier tegen vijf.
Dat moeten wij winnen!
O boy, dat hoop ik!
Maar de vier andere riemwolven gaven niet op.
Ze vochten, klauwden en gromden.
Hun ogen gloeiden.
Ze zagen er zelfs twee keer zo gevaarlijk uit.
Twee waren in gevecht met pa en ma.
De anderen vochten tegen opa weerwolf, Noura en Leo.
Eentje hapte in opa's wandelstok.
Een andere greep Noura beet.
'Noura!' riep Timmie.
Maar meteen schopte Leo de riemwolf opzij.
'Blijftst van Nouralie af, gladjakkeraar,' briepte hij.
Hij greep de riemwolf in zijn nekvel.
Hij tilde hem op en trok de groene riem los.
Het wezen in zijn klauw kromp ineen tot een bibberend
meisje.
Het was Luus, zag Timmie.

Voorzichtig zette Leo haar op de grond.
'Ach meisje, jij ist dodelijk bangig,' gromde Leo zachtjes.
'Gaatst jij maar gauw ervandoor.'
Luus holde de deur uit, naar de andere meisjes.

Timmie balde zijn vuist.

Hij maakte een dansje.

‘Yes! Nu zijn er nog maar drie!’

Opa weerwolf schudde de riemwolf van zijn wandelstok.

Hij dreef hem in een hoek en trok de riem los.

Ook deze wolf veranderde in een meisje.

Dat is Dahlia, ook uit Dolfjes klas, dacht Timmie.

Op hetzelfde moment bevrijdden vader en moeder samen een ander weerwolfmeisje.

En Leo gaf een ruk aan de riem van de laatste riemwolf.

Die draaide als een tol in het rond.

Toen de wolf uitgetold was, stond er een dun meisje met witblond haar.

Timmie wist dat zij Sofia heette.

Ze wankelde.

Met helblauwe ogen keek zij hem aan.

Hij bloosde even.

Sofia was een leuk meisje.

Soms dacht hij wel eens aan haar.

Zomaar.

‘Eh, jij moet vlug naar buiten,’ zei Timmie.

Hij duwde het meisje zachtjes naar de deur.

‘Hoera, wij hebben gewonnen!’ riep Noura.

‘Alle riemwolven zijn weer meisjes.’

Maar opeens klonk een gemene lach.
Uit de schaduw kwam dokter Snijvers tevoorschijn.
‘Ha, ha, ik heb nog een reserveriem!’ riep hij.
‘Ik heb er zelfs twee!
Daarmee word ik een superweerwolf!’
Hij plooide een riem om zijn middel.
En daarna nog eentje.
Hij legde zijn hoofd in zijn nek.
Maanlicht scheen door het raampje op zijn gezicht.
Timmie zag de haren groeien op zijn keel.
Hij zag de neus uitrekken tot een snuit.
De oren groeiden uit in scherpe punten.
De tanden in zijn bek waren krom en scherp.
De borstkas zwol.
Daar stond opeens een grote weerwolf in een witte doktersjas.
Hij droeg een bril met spiegelglazen.
En de weerwolf bleef maar groeien.
Ten slotte was hij wel twee keer zo groot als Leo.
De bril zag er nu belachelijk klein uit.
O nee! dacht Timmie.
Een reuzenweerwolf...

56 Vriend?

De kamer van Krijtjes was nog steeds een groene waas.

Dolfje knipperde met zijn ogen.

Hij moest moeite doen om ze open te houden.

De zwarte gestalte stond nu in de kamer.

‘Bah, weerwolven!’

Hij spreidde zijn armen.

Het leek of hij vleugels had.

Roet dwarrelde in het rond.

‘Ik heb er genoeg van!’

Dolfje probeerde naar hem te kijken.

Van binnen brandde hij.

Het leek of er een wollen deken in zijn keel zat.

De zwarte gedaante was een onduidelijke schaduw.

Hij had vleugels.

Zijn ogen leken brandende kooltjes.

Hé, dacht Dolfje.

Volgens mij is dat...

Weerwolf Krijtjes keek geschrokken naar de zwarte figuur.

‘Wie ben jij?’ snauwde zij.

‘Wat doe jij in mijn huis?’

'Uw huis?
Altijd hetzelfde gezeur!
Mijn huis.
Mijn schuur.
En ik dan?
Is er dan niets van mij?'
Valentijn! dacht Dolfje.
Hij weer!
Maar misschien komt hij nu goed van pas.
'Misschien is het wel mijn schoorsteen,' snerpte Valentijn.
'Toevallig hing ik daar te slapen, vervelend weerwolfmens!
Lekker warm, lekker donker.
Mijn eigen fijne zwarte plekje.
Dus zeur niet over jouw huis.'
Dolfje probeerde te gaan zitten.
'Valentijn, help me,' wilde hij roepen.
'Krijtjes wil mijn angst-zweet!'
Hij gleed van de bank af en belandde op de vloer.
Uit zijn keel kwamen alleen maar rare klanken.
Weerwolf Krijtjes pookte met haar paraplu naar Valentijn.
'Wegwezen, jij zwart misbaksel.
Weg uit mijn huis!'
Dolfje zag dat Valentijn naar hem keek.
Hij zwaaide met zijn zwarte roethanden.

‘Dolfje?’ riep Valentijn.

‘Wat zie jij er beroerd uit!

En waarom ben je geen weerwolfje?

Ben je ziek, of zo?’

Hij draaide zich naar Krijtjes.

‘Wat spook jij met Dolfje uit, oude weerwolfvrouw?’

‘Dat gaat jou niets aan,’ snauwde Krijtjes.

‘O nee?’ zei Valentijn.

‘Toevallig wel.

Want Dolfje is mijn vriend.

Mijn enige.

Want verder heb ik geen vrienden.

Eigenlijk ben ik heel zielig.

Nee, ik ben een stoere vampier.

Maar Dolfje...’

Och! dacht Dolfje.

Hij voelde even iets in zijn maag.

Ik wist niet dat Valentijn zó eenzaam was!

Wat zielig dat hij geen vrienden heeft.

En dat hij denkt dat ik zijn vriend ben.

Terwijl eigenlijk...

Toen hield zijn gedachte op.

Valentijn sprong op de weerwolf af en greep haar beet.

Hij zette zijn scherpe hoektanden in haar hals.

De glazen fles viel kapot.
Krijtjes gilde.

57 Nu of nooit !

Vol ongeloof staarde Timmie naar de reusachtige weerwolf.
Nog nooit had hij zo'n groot, harig beest gezien.
De spitse oren raakten het plafond.
Zelfs Leo leek een dwerg, naast hem.
Dokter Snijvers gromde luid.
Hij trommelde met twee klauwen op zijn borst.
Toen keek hij naar Noura.
'Ha, nog een échte weerwolf,' gromde hij.
Zijn stem klonk donker en rommelend als onweer.
'Kom maar hier, weerwolfmeisje.'
Hij pakte de slang van de O.A.Z.U.P.
'Ik hoop dat je flink zweet van angst!
Dan zal ik jouw O.A.Z. aftappen.
Daarna zijn die ouwe en die rare aan de beurt.
Ha ha, dat worden kannen vol weerwolf-oksel-angst-zweet.
Daar kan ik héél veel nieuwe weerwolven mee maken.'
Timmie wist niet wat hij moest doen.
Gelukkig kwam Leo eraan.
Hij stormde direct op de grote weerwolf af.
'Rare?

Leo ist halemeel niet rare!’

Hij balde zijn vuist.

‘Jij bentst wel grootst, maar Leo ist heus niet bangig voor jou.
Leo zaltst...’

De reusachtige weerwolf haalde uit.

Hij maaide Leo met één machtige klauw opzij.

Oei, dacht Timmie.

Leo vloog door de schuur.

Hij knalde tegen een muur aan.

BAF!

Leo zakte omlaag langs de muur en bleef liggen.

De grote klauw van de reuzenweerwolf tilde Noura op.

Hij hield haar vlak voor zijn grote bek, alsof ze een harinkje was.

‘Hm, leuk klein weerwolfie,’ gromde Snijvers.

Noura gilde.

‘Laat me los, engerd!’

Opa weerwolf en vader en moeder slopen grommend om dokter Snijvers heen.

Ze probeerden hem aan te vallen.

Hij hapte grauwend naar hen.

Maar op mij let hij niet, dacht Timmie.

Hij vindt mij te klein.

Van mij heeft hij niets te vrezen.

Timmie zag dat Noura spartelde in de grote klauw.
Opeens kwam er een geweldig gevoel in hem op.
Het was tijd voor een heldendaad.
Noura was Dolfjes beste vriendin.
Met haar mocht niets gebeuren!
Genoeg onzin over angstzweet aftappen, dacht Timmie.
Dat moet afgelopen zijn!
Nu of nooit!
Concentreren!
Timmie nam een aanloop.
Toen rende hij recht op weerwolf Snijvers af.

58 Raak!

Timmie voelde een trilling in zijn rechterbeen.
Zijn voetbalbeen.
Het been had er duidelijk zin in.
De trilling gleed omlaag naar zijn voet.
Alsof hij een strafschop ging nemen.
Altijd was dat mislukt.
Nog nooit had Timmie raak geschopt.
Altijd was hij T.A.M. geweest.
Maar nu ging het er écht om.
Nu was het een belangrijke schop.
Misschien wel de belangrijkste van mijn leven, dacht
Timmie.
Deze keer moet het raak zijn!
Met deze schop kan ik Noura's leven redden!
Hij haalde uit.
Zijn voet schoot naar voren.
KNAL!
'Au!' brulde weerwolf Snijvers.
'Mijn enkel!'
'Au, mijn voet!' riep Timmie.

Van schrik liet de grote weerwolf Noura uit zijn klauw vallen.
Ook de slang van de O.A.Z.U.P. viel op de grond.
Dreigend keek Snijvers over zijn schouder naar Timmie.
Die hinkte rond met een pijnlijke voet.
'Hoe durf jij, nietig jongetje.'
Snijvers hief zijn klauw op.
Zijn nagels leken wel messen.
Ze blonken gevaarlijk in het dansende licht van de kaarsen.
Op één been deinsde Timmie terug.
Op dat moment stapte opa weerwolf naar voren.
Hij stak zijn wandelstok achter de onderste riem van de reusachtige riemwolf.
RRRTS!
De riem sprong los.
Meteen kromp dokter Snijvers.
Hij was nog steeds een weerwolf.
Maar hij was niet groter meer dan opa weerwolf.
Verbaasd keek hij naar zijn klauwen.
Toen naar opa weerwolf.
'Hoe durf jij dat...'
'Joehoe!' juichte Timmie.
'Kijk eens om, doktertje.'
Opnieuw schopte hij tegen de enkel van Snijvers.
Voor de tweede keer raak.

‘Au! Mijn teen.

Maar toch een record voor T.I.M.,’ juichte Timmie.

Noura krabbelde vlug overeind.

‘Timmie Is Meesterlijk!’ gromde zij.

Ze gaf hem een high five.

Schreeuwend greep Snijvers naar zijn enkel.

‘Niet eerlijk, niet eerlijk!’

Hij botste tegen de O.A.Z.U.P. aan.

Het apparaat kantelde en kletterde tegen de vloer.

Honderden scherven sprongen in het rond.

Snijvers slaakte een rauwe kreet.

Hij greep met beide klauwen naar zijn kop.

‘Een ramp!

Mijn mooie O.A.Z.U.P.!

Noura sprong meteen op hem af.

Met beide klauwen pakte ze de tweede riem en trok hem los.

De riem viel op de grond.

WHOESJ!

Voor hen stond opeens dokter Snijvers.

Hij hinkte op één been.

Jammerend wreef hij over zijn zere enkel.

‘Jullie zijn gemene mensen.

Een akelig stelletje weerwolven, bedoel ik!

Ik wil niks meer met jullie soort te maken hebben.’

Opa weerwolf leunde op zijn wandelstok.

Hij hijgde zwaar.

‘Gelukkig maar, Snijvers.

Wij moeten jou ook niet.

Dus maak gauw dat je wegkomt.

Anders...’

Hij wees naar de plek waar Leo lag.

Timmie zag dat Leo weer overeind krabbelde.

‘Waar ist die groterik?

Leo zaltst hem in de pan bakken!’

Timmie wees.

‘Daar is hij.

Jij mag hem hebben.’

Leo wreef in zijn klauwen.

‘Ha ha, hier komtst Leo.

Leo ist de grote boze weerwolver.

Hij gaatst jou opvreten...’

Dreigend liep hij op dokter Snijvers af.

‘Nee, ga weg!’ riep de dokter.

Hij draaide zich om en hinkte de schuur uit.

Leo wilde achter hem aan.

Maar opa weerwolf hield hem tegen.

Hij glimlachte duister.

‘Laat hem maar gaan, Leo.

Buiten wachten zeven heel boze meisjes op hem.

Luister maar...'

Even was het stil.

Toen klonk buiten een woedend gekrijs.

Zevenstemmig.

Timmie hoorde een angstige kreet van dokter Snijvers.

'Oei, oei,' grinnikte hij.

'Dokter Snijvers mag wel rennen voor zijn leven.

Die meisjes zijn geen weerwolven meer.

Maar zoveel boze meisjes zijn veel gevaarlijker dan
weerwolven!'

59 Rups

‘Valentijn, niet doen!’ riep Dolfje.

Zijn hoofd gloeide.

Hij lag naast de bank.

De kamer leek rond te draaien.

‘Een vampier moet geen weerwolf bijten.

Want dan krijg je... een heel gevaarlijk wezen.’

Niemand verstond de onduidelijke klanken die uit zijn keel kwamen.

Bovendien luisterde niemand.

Weerwolf Krijtjes lag op de vloer en Valentijn zat bovenop haar.

Hij veegde langs zijn mond.

Een rood druppeltje viel op de vloer.

Valentijns witte hoektanden blonken in zijn roetzwarte gezicht.

‘Zie zo!

Dat heb ik altijd al willen doen.

Lekker een weerwolf bijten.

Niet mijn vriend Dolfje.

O nee, dat zou ik nooit doen.

Maar wel zo'n enge weerwolf als u, mevrouw.'
Krijtjes gaf geen antwoord.
Verstijfd als een mummie lag ze onder de vampier.
Even dacht Dolfje dat ze dood was.
Dat Valentijn haar dood gebeten had...
Maar opeens ging er een schok door haar heen.
Haar hele lijf trilde en schudde.
Haar voeten spartelden.
Haar weerwolfkop bewoog van links naar rechts.
Met een ruk ging ze overeind zitten.
Ze gromde en smeed Valentijn in de haard.
'Oef!'
Kreunend landde hij in de hoop as.
Toen ging Krijtjes rechtop staan.
Ze zag er gevaarlijker uit dan ooit.
Dolfje zag dat ze haar armen spreidde.
Er gebeurde iets vreemds.
Onder haar armen groeiden zwarte vlerken.
Het leken vleermuisvleugels.
O help, dacht Dolfje.
Krijtjes verandert.
Ze is een weerwolf, die gebeten is door een vampier.
Een kruising van die twee is zij nu.
Hoe noemde opa weerwolf dat ook weer?

Zijn hoofd gloeide.
Ik heb koorts, dacht hij.
Misschien is alles een koortsdroom.
Dat hoop ik!
Krijtjes keek Dolfje aan.
Hij zag haat in haar ogen.
Even wapperde zij met haar vlerken.
Ze leek een grote vleermuis met een wolvenkop.
Een enge glimlach verscheen op haar bek.
'Dit voelt best goed.
Dit voelt best machtig!'
Dolfje zag dat ze op hem af kwam.
Ze had geen tanden in haar bek.
Wel had ze grote klauwen met lange nagels.
En ze was heel lelijk.
Dolfje wilde vluchten.
Weg van dat doodenge wezen.
Op zijn buik begon hij weg te kruipen.
De kamer tolde rondom hem.
Het leek of zijn keel nog dikker werd.
Krijtjes strekte haar klauwen naar hem uit.
'Kom hier, mislukt weerwolfje,' hijgde zij.
'Kruip maar, je kunt toch niet ontsnappen.
Je lijkt wel een rups.'

‘Nee, ga weg!’ riep Dolfje.

Hij had geen kracht meer om verder te kruipen.

De grote vlerken van Krijtjes spreidden zich boven hem uit.

‘Ik pak je, rupsje!’ snauwde de vampierweerwolf.

Opeens vloog de deur open.

Op de drempel stonden vijf weerwolven.

Ze stormden naar binnen.

Dolfje zag ze komen.

Nog meer weerwolven! dacht hij.

Toen kantelde de kamer.

Alles werd donker.

60 Amandelen

Dolfje deed langzaam zijn ogen open.
Meteen kneep hij ze weer dicht.
Om hem heen was alles wit.
Hij slikte.
'Au!
Zijn keel schuurde.
Verbaasd opende hij zijn ogen nog eens.
Hij lag in een vreemde kamer in een vreemd bed.
Wit laken, wit dekbed.
Door een groot raam stroomde licht naar binnen.
Rondom zijn bed zaten wazige gedaantes.
Hij pakte zijn bril van het nachtkastje.
De gedaantes werden haarscherp.
Allemaal keken ze hem bezorgd aan.
Timmie, pa, ma, Noura.
Aan het voeteneinde grijsde een grote jongen naar hem.
Spits gezicht, stekeltjeshaar en grote oren.
Het duurde even voor Dolfje hem herkende.
Leo!
Hij zag Leo bijna nooit als mens.

In de hoek van de kamer zat opa weerwolf naast een grote, groene plant.

Hij was altijd weerwolf, ook zonder volle maan.

Opa zag er moe uit, maar hij glimlachte.

Dolfje werd helemaal warm van al die bezorgde gezichten.

‘Ik... het gaat best goed met mij,’ stamelde hij.

‘Alleen nog een beetje schuurpijn in mijn keel.’

Hij zag tranen in de ogen van pa en ma.

‘Wat is er gebeurd?’ fluisterde hij.

‘Waarom lig ik hier?’

‘Amandelen,’ zei Timmie.

Noura knikte.

‘Je was flauw gevallen in het huis van Krijtjes.

Je had hoge koorts.

Dat kwam door jouw ontstoken amandelen.

Die hebben ze er gisteravond uitgehaald.’

‘Gisteravond?’

Timmie knikte.

‘Ma en ik hebben je naar het ziekenhuis gebracht.

Nadat zij haar weerwolfriem had afgedaan, natuurlijk.

Want ziekenhuizen laten geen weerwolven binnen.’

Hij grinnikte.

‘Opa weerwolf, Leo, Noura en pa wilden natuurlijk ook mee.

Maar zij moesten buiten achter de struiken blijven wachten.

Het was namelijk nog steeds volle maan, dus...'
Dolfje knikte, maar hij snapte het nog niet helemaal.
'Pa ook?' vroeg hij.
Ma gaf hem een groot glas water.
'Hier, Dolfje.
Je moet drinken.'
Hij knikte en nam een slok.
'Aah!'
Het water brandde in zijn keel.
'Aaaah...
Wat is er gebeurd met Krijtjes?
En met Valentijn?'
Timmie en de anderen keken elkaar aan.
'Wie begint?' vroeg Timmie.
'Ik!' zei Noura.
'Krijtjes is verdwenen, Dolfje.
Ze vluchtte weg door de schoorsteen, toen wij
binnenkwamen.
Wij waren net op tijd.
Krijtjes was veranderd in een vreemd, gevaarlijk wezen.'

Dolfje knikte.
'Valentijn heeft haar gebeten.'
De stoel in de hoek kraakte.
'Weerpier,' gromde opa weerwolf.

‘Krijtjes is een schepsel van de nacht geworden.

Met volle maan is zij een kruising tussen een weerwolf en een vampier.

De rest van de tijd is zij alleen een vampier.

Zij zwerft voor altijd door het duister.

Nooit meer zal zij daglicht kunnen zien.

Vampiers verbranden in daglicht.’

‘Zielig,’ zei Dolfje.

‘Maar ja, ze wilde mijn angstzweet.

Dus ik heb geen medelijden.’

‘Valentijn heeft zich weer ergens in een schoorsteen verstopt,’
ging Noura verder.

‘Hij wil de eerste honderd jaar geen weerwolf meer zien.’

‘Behalve Dolfje,’ vulde Timmie aan.

‘Klopt,’ zei Noura.

Dolfje zuchtte.

‘Arme Valentijn.

Hij denkt dat ik zijn vriend ben.

Zijn enige zelfs.

Zielig, hoor!

Maar hij heeft mij wel gered, toen hij Krijtjes beet.’

Dolfje nam een grote slok water.

‘Ah, ik voel me al beter!

Het brandt al minder in mijn keel.

En... eh, dokter Snijvers en die andere weerwolven?’

Vader stak zijn vinger op.

‘Mijn beurt!’

Een oog van hem glansde bloedrood.

Hij vertelde over het heldhaftige gevecht met de riemwolven.

Zijn armen maakten brede gebaren.

‘En er was ook een reuzenweerwolf.’

Opa weerwolf knikte.

‘Het was een zware strijd.

Maar ten slotte is dokter Snijvers gevlucht...’

Vader schoot in de lach.

‘Achtervolgd door zeven zéér boze meisjes...’

‘Dat is waar ook,’ zei Dolfje.

‘De weerwolven waren allemaal meisjes.

Waarom?’

‘Mevrouw Krijtjes haat jongens,’ zei Noura.

‘Misschien is dat de reden.

Misschien wilde zij alle jongens laten uitroeien door haar weerwolven.

Alleen wisten die meisjes niet dat zij weerwolven werden.

Ze dachten dat ze lid werden van een ponyclub.

Dat had Krijtjes hen beloofd.’

Dolfje rilde.

‘Wat een akelig idee.

Dat dat zomaar kan, bedoel ik.'

Moeder knikte.

'Dat was heel eng, ja.

Die meisjes waren helemaal in de macht van Krijtjes en Snijvers.

Dat kwam door die riemen.

Zodra ze die omdeden, hadden ze geen eigen wil meer.'

Dolfje keek naar moeder.

'Maar... u hebt toch ook zo'n riem omgedaan!

Was u dan niet in de macht van Krijtjes?'

Vader begon te proesten.

'Ha!

Niemand krijgt macht over mama.

Zeker Krijtjes niet!

Mama heeft een ijzeren wil.

Daar weet ik alles van...'

Hij zoende moeder op haar voorhoofd.

Dolfje grinnikte.

'Maar die weerwolfriemen?

Wat is daarmee gebeurd?

Stel je voor dat anderen ze vinden...'

'Ha ha, die zijn in stukken geknipt,' zei Timmie.

'Door de boze meisjes.

Er is geen snippertje meer van over.'

Vader grinnikte.

‘Het was natuurlijk allemaal een droom, Dolfje.

En het mooiste van alles was dat ik een...’

Opeens ging de deur open.

‘Aha, je bent wakker.’

Een lange man kwam binnen.

Hij droeg een wit hemd en een witte broek.

61 Wilde kastanjes

Dolfje zag dat opa weerwolf zich vlug omdraaide.
Hij verstopte zich doodstil in de hoek achter de grote plant.
De verpleger knikte afwezig naar de bezoekers.
Toen glimlachte hij naar Dolfje.
Hij keek op een kaart die hij vasthield.
'Hallo, ik ben Jim.
Ik ben broeder in dit ziekenhuis.
Jouw amandelen zijn eruit gehaald, Dolfje.
Je had er heel veel last van.
Ze waren enorm ontstoken.
Zo erg, dat je bewusteloos raakte.
Gisteravond ben je hier binnen gebracht.
Door je moeder en je broertje, geloof ik...'
Hij keek even naar de bezoekers.
Ma en Timmie knikten.
'Gelukkig hadden we een plaatsje vrij voor jou.
Dus het was zo gepiept.'
Jim trok peinzend aan zijn neus.
'Rare amandelen had jij, Dolfje.
Zoiets hebben wij hier nog nooit gezien.'

Dolfje probeerde overeind te gaan zitten.

Dat lukte niet.

Hij was zo slap als een sliert spaghetti.

‘Wat... bedoel je, Jim?’

De broeder wees op de kaart.

‘Ze waren behaard!

Dat staat hier.

Amandelen zo harig als wilde kastanjes.

En gróót!

Nog nooit hebben wij zulke grote, behaarde amandelen gezien.

Geen wonder dat jij er doodziek van werd.

Je was er bijna in gestikt.

Maar nu is alles weer in orde, jochie.

Die akelige dingen zijn uit je keel gehaald.

Denk erom, veel water drinken.

En veel glazen koude limonade.

Dan komt het helemaal goed.

Ik moet nu naar de andere patiënten.

Doei!’

Broeder Jim glimlachte .

Hij groette iedereen en liep de kamer uit.

Verbijsterd keek Dolfje hem na.

‘Wilde kastanjes?’

‘Harige amandelen?’ zei moeder.
‘Wat ontzettend... vreemd.
Daar heb ik nog nooit van gehoord.
Hoe kan dat?’
‘Ik snap het wel,’ zei Timmie.
‘Ik ook,’ zei Noura.
‘Weerwolf-amandelen!’

62 Geen droom

‘Precies!’ zei opa weerwolf.

Hij draaide zich om en kwam uit de hoek tevoorschijn.

Met zijn klauwen leunde hij op het voeteneinde van het bed.

‘Dat verklaart ook waarom Dolfje geen weerwolf werd.’

‘Echt waar?’ zei Dolfje.

‘Yep!’ zei opa weerwolf.

‘De weerwolf zat wel in jou.

Maar hij kon niet naar buiten.

Hij bleef in je keel steken.

In jouw amandelen.

Die groeiden en groeiden.

En ze werden harig als een weerwolfhuid.

Daardoor kreeg je koorts.

En kon je niet veranderen.’

‘O,’ zei Dolfje.

Hij moest daar even over nadenken.

Toen klaarde hij op.

Blij keek hij iedereen aan.

‘Maar nu zijn die amandelen weg.

Dus dat betekent...

Dat ik bij de volgende volle maan weer...'

Opa weerwolf knikte en glimlachte.

'Hoera!' riep Dolfje.

'Want het was echt niet leuk.

Iedereen was een weerwolf, behalve ik.'

'En ik, natuurlijk,' zei Timmie zachtjes.

Dolfje knikte.

'Dat is waar, Timmie.

Maar ik was bang dat ik nooit meer een weerwolf zou zijn.

En eigenlijk vind ik dat toch wel erg fijn.'

Noura aaide even Dolfjes hand.

Dolfje zuchtte diep.

'Maar toch vraag ik mij nog iets af,' zei hij.

Ma streekte zijn voorhoofd.

'Wat dan, jongen?'

Dolfje keek naar de mensen rondom zijn bed.

Zijn familie.

Zijn beste vrienden.

De mensen van wie hij het meest hield in de hele wereld.

'Dus iedereen werd een weerwolf door die riemen van Krijtjes en Snijvers.

Maar pa had geen riem nodig.

Hoe kan dat?'

Vader begon luid te lachen.

‘Ik zal het geheim verklappen.

Jullie weten het niet, maar dit is echt een droom.

Ik hou erg van anders, zoals je weet.

Dus droom ik dat ik een weerwolf ben.

En jullie zitten nu allemaal in mijn droom.

Heerlijk toch.’

Hij zuchtte diep.

‘Alleen jammer dat ik straks wakker word.

En dat alles maar een droom was...’

Moeder knipoogde naar Dolfje.

Ze haalde haar schouders op.

‘Wees maar niet bang,’ zei opa weerwolf.

‘Een hele poos geleden is er iets gebeurd.

Leo heeft Timmies vader per ongeluk in zijn vinger gebeten.

Zij zaten toen samen gevangen in het net van de boef

Zilvertrand.

Weet je nog, Leo?’

Leo keek met een schuldig gezicht naar vader.

‘Het wast echt waarachtig een ondergelukje.

Leo deedst het niet expresselijk.’

‘Wat?’ zei vader.

Opa weerwolf kneep zijn ogen tot spleetjes.

‘Het was maar een zacht beetje.

Ook geen diepe beet.

Jij had alleen maar een kleine snee in je vinger.

Daardoor duurde het zo lang.'

Vader keek opa weerwolf verbaasd aan.

'Wat duurde lang?'

'Het duurde maanden voor jij eindelijk een weerwolf werd,'
grijnsde opa weerwolf.

'En het zal ook niet meer gebeuren.'

Vaders mond viel open.

De rode lens viel uit zijn oog.

'Dus het was geen droom?'

Ik was...'

Vol ongeloof keek hij moeder aan.

'Nou moe, hoor je dat, schat?'

Jij zit helemaal niet in mijn droom.

Ik ben echt een weerwolf geweest.

Maar ik dacht dat het niet echt was.

Daardoor heb ik het niet écht beleefd.

Wat jammer!

Hij keek zo sip, dat iedereen begon te lachen.

Dolfje keek naar de vrolijke gezichten om zich heen.

Hij voelde zich opeens blijer dan ooit...

63 Een maand later

Slaperig veegde Dolfje door zijn ogen.

Deed iemand het licht aan?

Waarom?

Ik wil slapen.

Het is midden in de nacht.

Zijn ogen gingen wijd open.

Licht scheen door het gordijn in zijn kamer.

Hij keek naar het raam.

Achter het gordijn was de grote ronde schijf van de maan te zien.

Dolfje sprong uit bed.

‘Wacht eens!

Het is volle maan.

Dus nu moet ik...’

Hij keek naar zijn handen.

Gewone handen van een jongen van zeven.

Géén klauwen.

Hij voelde aan zijn wangen.

Glad.

Geen haartje te bekennen.

O nee, dacht Dolfje.

Het is volle maan en ik ben géén weerwolf.

Dus het is toch voorbij.

Afgelopen!

Nooit meer rennen onder de volle maan met Noura.

Nooit meer hollen door het Weerwolgenbos.

Hij liep naar het raam en schoof het gordijn open.

De maan scheen in zijn gezicht.

Nooit meer! dacht Dolfje

Wat stom!

Eerst vond ik het heel erg dat ik een weerwolf werd.

Nu vind ik het nog erger dat ik géén weerwolf word.

Hij voelde iets nats in zijn ooghoek.

Beneden in de tuin klonk geschuifel en geritsel.

Daar kroop iemand op zijn knieën door het gras.

Hij had een olifantentheemuts op zijn hoofd.

Dolfje boog naar voren.

‘Pa!

Wat doet u daar?’

Vader keek omhoog.

Maanlicht scheen in een rood oog.

‘O, hallo, Dolfje.

Wacht even...’

Vader krabbelde overeind, klopte gras van zijn broek en ging rechtop staan.

‘Zo, ik probeerde het even, Dolfje.’

‘Wat, pa?’

Vader glimlachte een beetje verlegen.

‘Ik probeerde of ik toch weer een weerwolf kon worden.

Misschien vergist opa weerwolf zich.

Misschien kwam het wel door mijn lens.’

Hij zuchtte en haalde de rode lens uit zijn oog.

‘Maar dat is dus niet zo.

Ik zit hier al een uur onder de volle maan.

Ik grom en jank.

Het helpt allemaal niets.

Ik zal nooit meer een weerwolf worden.’

‘Ik ook niet,’ zei Dolfje zachtjes.

‘Wat zeg je, Dolfje?’

Vader begon te lachen.

‘Doe niet zo raar.

Natuurlijk word jij weer een weerwolf, jongen.

Jij bent het echt.

Bij jou zit het van binnen.

Dat zei mama toch al?

En zij heeft altijd gelijk.’

Dolfje zuchtte en schudde zijn hoofd.

Hij stak zijn armen uit het raam.

‘Kijk dan, pa.

Geen haartje te zien.

En...’

Opeens klonken er voetstappen.

Een kleine, zwarte weerwolf sprong over het poortje en rende de tuin in.

‘Wraw!

Sorry dat ik zo laat ben, Dolfje.

Ik had me verslapen.

Ga je mee naar het Weerwolvenbos?’

‘Noura!’ riep Dolfje.

Binnen in hem bewoog iets.

Alsof daar iets wakker werd.

Vader knikte.

‘Ik denk dat het nu wel lukt, Dolfje.’

Hij knipoogde.

‘Je had alleen even een zetje nodig.’

Dolfje keek vader vragend aan.

Toen voelde hij iets op zijn wangen.

Er kriebelde iets in zijn oren.

En in zijn handen en vingers.

Zijn tanden werden scherper.

Vader stak een duim op.

‘Komt goed, Dolfje.

Veel plezier in het Weerwolvenbos.’

Hij tilde zijn olifantmuts even op.

‘Doei, Noura.’

Vader verdween in het huis.

Dolfje keek naar zijn witte, behaarde klauwen.

Hij kon wel schreeuwen van blijdschap.

‘Hé Dolfje Weerwolfje,’ riep Noura.

‘Waar blijf je nou?’

Dolfje keek naar de volle maan.

Het licht streekte zijn witbehaarde keel.

Hij opende zijn mond en...

‘wrow!’

Vlug klom hij op de vensterbank.

Met twee klauwen trommelde hij op zijn borstkas.

‘Wrow!’

Ik ben Dolfje Weerwolfje!’

Met één grote sprong landde hij op vier poten in de tuin.

‘Rennen, Dolfje!’ riep Noura.

‘Wie het eerst in het Weerwolvenbos is.’

Noura draaide zich gromlachend om.

Ze stoof de tuin uit.

Dolfje grijnsde nog één keer naar de volle maan.

Toen rende hij grommend van geluk achter Noura aan.

‘Wacht op mij, Noura.
Ik kom eraan.
Wrow!’

Paul van Loon over WEERWOLFBENDE

Terwijl ik dit boek aan het schrijven was in 2009 en 2010 (ik doe meestal negen maanden over een boek), gebeurde er van alles met Dolfje.

Zo werden zijn avonturen zomaar vertaald in veel andere landen.

En daar kreeg hij allerlei andere namen.

In Engeland heet hij Alfie.

In Duitsland noemen ze hem Viktor en in Spanje heet hij Jacobo Lobo.

Daarnaast heeft hij nog meer namen, zoals Uffe in Zweden en Dolfi in Italië.

En dan heb ik het niet eens over zijn Japanse en Chinese naam.

Die kan ik allebei niet uitspreken!

Maar er gebeurde veel meer.

Niet alleen verschenen Dolfjes boeken in andere landen, ook werd er een nieuwe musical over hem gemaakt.

En bovendien werd er gewerkt aan een bioscoopfilm over Dolfje.

‘Wrow!’ zei Dolfje, toen ik hem dat allemaal vertelde.

‘Da’s best veel voor een jonge weerwolf.

Wel gek dat ik ineens andere namen krijg in andere landen!

Maar ik wil die musical wel zien, hoor.

En die film ook!

Gaaf, ik word een filmster!’

‘Ja ja, ga maar niet naast je schoenen lopen,’ zei ik.

‘Want je gaat eerst een groot nieuw avontuur beleven in een nieuw boek.

Een heel gevaarlijk avontuur.

En de boeken zijn het belangrijkste!

Ik weet nog niet hoe het zal aflopen.

Ik hoop dat je het zult overleven.

Maar zelfs dat weet ik nog niet zeker.

Het is nogal een eng verhaal.'

'Wrow!

Echt?' vroeg Dolfje.

Ik knikte.

'Serieus echt waar!

Ik weet nooit van tevoren hoe een boek afloopt.

Ik hoop er altijd maar het beste van.

Zeker als het over jou gaat, Dolfje.

Jij bent toch wel mijn liefste boekenkind, denk ik...

Dus ik hoop heel erg dat het goed afloopt!'

Dolfje keek mij een beetje beteuterd aan.

'Dat hoop ik ook,' gromde hij.

'Stel je voor dat het slecht met mij afloopt.

En dat ik nooit meer nieuwe avonturen zou beleven.

Dat zou toch heel erg zijn!'

Ik knikte.

'Klopt, Dolfje.

Ik zou dat ook heel erg vinden.

Maar je weet maar nooit...'

Beste lezer, als jij dit boek gelezen hebt, weet jij intussen hoe

het afgelopen is.

Als het einde goed was, dan komen er vast nog meer boeken over Dolfje Weerwolfje.

Laten we dat hopen!

Hartelijke WROW!

A handwritten signature in dark ink, appearing to be 'JKR' with a large loop. The signature is written over a faint, light-colored background.

Drunen, juni 2010

Paul van Loon

Dolfje Weerwolfje

==

Als Dolfje wakker wordt, is het donker. De maan schijnt in

zijn kamer. Het is een bijzondere nacht. Zeven, denkt Dolfje. Eindelijk ben ik zeven jaar. Dan schrikt hij zich rot. Hij ziet opeens overal haar. Zijn handen en voeten zijn poten geworden. En hij heeft een staart. Dan komt Timmie binnen. 'Ik wil dit niet,' gromt Dolfje. 'Misschien gaat het vanzelf wel over,' zegt Timmie. 'Ja jij hebt makkelijk praten,' gromt Dolfje. 'En als het niet overgaat? Wat dan?'

Bestel [Dolfje Weerwolfje](#)

Paul van Loon

Weerwolfgeheimen

==

Hoera! Dolfje, Noura en Timmie zijn op vakantie in de

Ardennen met de hele familie. Leuk vakantiehuisje. Lekker weerwolf zijn met volle maan. Want niemand ziet hen.

Maar...

Wie zijn die vreemde kinderen, die ineens opduiken?

Waarom huult die onbekende weerwolf in de geheimzinnige ruïne op de heuvel? En is er werkelijk een levende steen in in het bos?

Bestel [Weerwolfgeheimen](#)

Paul van Loon

Nooit de buren bijten

==

De familie Rip wordt een beetje raar gevonden in de buurt.

Jimi houdt van gitaargeweld en zwerft bij volle maan graag 's nachts door de tuinen. Ernst rilt van genot als hij klassieke muziek hoort, liefst bij een glaasje bloed. Lea kan dwars door muren zweven en moeder begraaft zich graag in de tuin. 'Lief zijn voor de burenen!' zeggen de Rips steeds tegen elkaar. Want ze willen nou weleens lang in hetzelfde huis blijven wonen. Maar hoe ze ook hun best doen, buurman Knieper vertrouwt ze voor geen milimeter. RIP ROT OP, denkt hij. Maar hij heeft geen idee wat hem te wachten staat... Klassieker van Paul van Loon, uitvinder van de grumor.

Bestel [Nooit de burenen bijten](#)

Paul van Loon

Paniek in de leeuwenkuil

==

In de Leeuwenkuil is altijd avontuur. Daniel en Suzina weten

er alles van. Hun geheime boomhut ligt midden in de Zoo. Daniel heeft een pechdag. Hij staat op de Dodenlijst van meester XZ. Spreekbeurt! En als hij thuiskomt ontdekt hij iets vreselijks: een inbraak in de Leeuwenkuil. Overal bloedrode spetters. Daniel en Suzina verdenken elke bezoeker, vooral de geheimzinnige Pelikaanman. Maar ook pestkop Bufo kan de dader zijn. Of de Kinderwagenman. Of... Intussen kijkt iedereen vol spanning uit naar de komst van de nieuwe olifant.

Bestel [Paniek in de leeuwenkuil](#)